49

Iubire drept răsplată

Susanna Thorson

COLECȚIA MARI ROMANE DE DRAGOSTE

ALCRIS

EDITURA
ALCRIS

COLECȚIA MARI ROMANE DE DRAGOSTE

Cressida nu este poate atât de experimentată în problemele vieții, dar când e în joc profesia sa, fotografierea faunei sălbatice, se dovedește foarte pricepută. E în stare de orice să-și realizeze planurile, astfel că, în ciuda febrei de care se simte cuprinsă, părăsește orașul Auckland, hotărâtă să ajungă în Coromandel. Ideea se dovedește însă un dezastru, deoarece rămâne în pană și ajunge la ferma lui Devlin Connell. Din nefericire, întrerupe o întrunire ultrasecretă, încât nu știe cum va scăpa de stăpânul locului.

Preț: 18 Lei

ISBN: 978-973-580-539 5

5 948488 702205

Titlu original (eng.): Love Is Your Reward

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
THORSON, SUSANNA
Iubire drept răsplată / Susanna Thorson
Traducător: Petruța Ionescu
București: Alcris, 2010.

I. Aurelian Micu (Editor)
II. Alexandra Piripitsis (Redactor)
III. Ioan Drăghici (Lector)

Colecția „ MARI ROMANE DE DRAGOSTE "

Capitolul 1

Chiar înainte de a-și îmbrăca în grabă furoul, Cressida observase că ceva nu e în regulă. Clipind, privise atent drumul de țară ce se întindea înaintea ei, simțind cum palmele transpirate îi alunecă pe volanul mașinii pe care o închiriase. Era cald... insuportabil de cald. Chiar cu aerul condiționat funcționând la parametri maximi și cu geamul portierei șoferului larg deschis, continua să transpire. Picăturile de sudoare străluceau deja pe umerii ei goi, alunecând apoi încet spre sâni, provocându-i o senzație de-a dreptul neplăcută în contact cu pielea. Se uită cu jind

spre locul din dreapta, unde zăcea baxul gol de băuturi dietetice, aruncat neglijent peste bluza și fusta pe care le dezbrăcase în timp ce conducea. Simțea o nevoie disperată să bea ceva, nu doar ca să-și aline amarnica sete, ci și pentru a calma senzația de arsură din gât și din obraji, într-o încercare aproape zadarnică de a oferi trupului puțină răcoare.

Se apostrofase de nenumărate ori pentru îndrăzneala de a porni la drum în ciuda faptului că nu se simțea bine. La drept vorbind, în clipa asta nu-i mai păsa de nimic. Singura motivație pentru a merge mai departe era gândul că trebuia să-și facă datoria. Exista un angajament, un termen limită pe care trebuia să-l respecte. Făcuse o promisiune, iar Cressida Cross era genul care își respectă întotdeauna promisiunile. Era atât de plictisitor să fii bolnav. Pe neașteptate erai la mila altora, și mult mai important, lucrul acesta reprezenta o pierdere de timp pe care de obicei nu ți-o puteai permite.

Un camion forestier intră în depășire, încadrându-se apoi pe banda adversă, trepidația produsă de trecerea lui fiind atât de puternică, încât

reuși să zgâlțâie serios micul ei automobil, agravându-i starea de greață. Concentrându-se să redreseze mașina, Cressy aproape nu realiză că o virase pe un drum greșit. Doamne, ce cald era! Îi venise în minte să-și scoată și furoul, însă o vagă urmă de bun-simț o împiedicase totuși să treacă la fapte. La o privire fugară dintr-un automobil aflat în depășire, furoul ei viu colorat putea fi luat drept rochie, cu toate că sutienul și bikinii din dantelă nu arătau neapărat decent. Cressy nu cunoștea prea bine obiceiurile acestei regiuni, dar expunerea indecentă a unui trup de femeie ar fi putut provoca o reacție cât se poate de neplăcută.

Nu, nu era adevărat. Cressy se încruntă. Cunoștea bineînțeles obiceiurile. Se întorcea doar în Noua Zeelandă, acasă. Își șterse o picătură de sudoare care-i intrase în ochi. Căldura o buimăcise. Ai fi zis că e mai degrabă temperatura junglei ecuatoriale și nicidecum cea specifică primăverii australe.

Drumul de acces era extrem de îngust și șerpuit. Ea se încruntă din nou. Câmpiile Hauraky erau o zonă largă și întinsă ca în palmă. Drumurile ar fi trebuit să

fie prin urmare lungi, largi și drepte, numai bune pentru a mări viteza când te afli la volan. Oare cât timp trecuse de când părăsise Aucklandul? Călătoria n-ar fi trebuit să dureze mai mult de patru ore. Dar ei i se părea că plecase la drum de zece ceasuri. Pe unde o fi harta aceea?

Începu să bâjbâie cu mâna până în în momentul în care automobilul alunecă în lateral, brațul ei tresărind dureros, cât pe ce să scape volanul dintre degetele crispate și umede. Reuși cu greu să-l redreseze. Era prea obosită sau micul automobil devenise dintr-odată o piatră de moară? Poate ar fi fost mult mai indicat să tragă pe dreapta și să verifice starea cauciucurilor, ținând cont și de faptul că la orizont se zăreau o mulțime de nori amenințători, gata să se dezlănțuie.

Cressy parcă pe marginea drumului, cu fața spre tufărișul crescut în neorânduială spre capătul șoselei înguste. Observă mult prea târziu adâncitura acoperită de iarbă care indica prezența unui șanț. Mașina sălta puternic, după care se opri.

Automobilul se cocoțase pe un dâmb, încât Cressy

abia reuși să deschidă portiera și să sară din mașină. În șanț nu se cufundase decât botul mașinii, dar era mai mult decât sigură că nu va reuși s-o scoată de acolo fără ajutorul cuiva. Numai că drumul era pustiu, iar în jurul ei era o liniște deplină.

Primii stropi de ploaie căzură ca o desfătare răcoroasă pe pielea sa. În numai câteva minute, temperatura scăzu îngrijorător, dar Cressy, pradă febrei care acționa ca un cocon protector, nici nu băgă de seamă. Ar trebui să merg după ajutoare, își zise ea. Era un bun prilej să-și pună picioarele la treabă, după ce stătuseră atâta vreme înghesuite în spatele volanului.

Deschise portiera din spate și luă o cutie de culoare neagră, care atârna foarte greu în mâna ei. Era vorba de neprețuita ei cameră foto profesională. Obiectul care-i era cel mai drag. Cu alte cuvinte, copilul ei. Restul echipamentului, o valiză mare și grea plină cu lucruri care aveau mai degrabă o valoare practică decât sentimentală, îl acoperi cu husa automobilului. Nu avea energia necesară pentru a mai lua cu sine și altceva, în afara câtorva filme de

rezervă, desigur. Nici măcar atunci când era pe fugă nu uita una din regulile principale ale artei fotografice. Înghesui în sân tubulețul negru din plastic, după care verifică cu grijă fiecare portieră, asigurându-se că erau încuiate.

Abia după ce trânti și portiera șoferului realiză că purta doar furoul. Pufni imediat în râs. Un lucru deloc înțelept. Se înveseli și mai tare în clipa când constată că și cheile rămăseseră înăuntru, astfel că nu mai avea cum să-și recupereze hainele. Ei bine, ce privelişte o să aibă unul din fermierii din zonă! La urma urmei, dacă ea n-avea cum să intre în mașină, nici alții n-aveau cum. Cel puțin nu era desculță, purtând perechea de balerini negri pe care o alegea întotdeauna atunci când pleca la drum cu mașina. Nici geanta nu și-o luase, având în schimb asupra ei prețioasa cameră foto.

Începu să plouă mai tare, picăturile devenind mult mai reci, în timp ce încerca să înainteze pe marginea bordurii din piatră, însă pentru Cressy ploaia semăna cu un duș cald. Parcă o și auzea sfârâind pe pielea ei înfierbântată.

Era deja după-amiază, dar cerul întunecat dădea impresia că soarele era aproape să apună. Pietrișul de la capătul aleii începu să scârțâie sub pantofii ei din material moale, dar Cressy nu luă seama la acest amănunt. Caseta în care era aparatul foto o lovea în vreme ce înainta, bâțâindu-se în rucsacul din spate, dar nu luă seama nici la acest lucru. Era atentă să pună un picior înaintea celuilalt, descoperind că în realitate nu mergea normal, ci plutea...

Era cât pe ce să treacă de porțile din oțel aflate pe partea opusă a drumului, pe care nici măcar nu le observase. Din câte își putu da seama apoi, de o parte și de a alta a acestora se întindea un zid înalt de cărămidă. Dar dincolo de dantelăria porții, zări umbra unei case impunătoare și multe lumini. Luminile, simbolul ospitalității, al unui cămin adevărat...

Strângând pe umăr cureaua rucsacului, Cressy privi atent într-o parte și-n alta a drumului, după care traversă vizavi.

Cele două părți ale porții erau închise cu ajutorul unui lanț. Cressy simți că o cuprinde furia. Pentru ce să facă una ca asta? Se apropie cu intenția să tragă de

cele două părți ale porții, dar se trezi cât ai zice peşte trântită la pământ, simțind cum palmele ude o dor îngrozitor, în vreme ce trupul îi era străbătut de un fior cât se poate de neplăcut în timp ce capul îi zbârnâia, pe punctul să explodeze. La prima vedere, crezu că fusese lovită de un fulger, dar apoi se lumină: porțile erau branșate la rețeaua electrică.

Astfel că uimirea ei se transformă în revoltă. Venise până aici ca să ceară ajutor, iar stăpânii casei încercau s-o omoare?

Cressy reuși cu greu, să se ridice. Își simțea gâtul uscat și dureros ca să poată rosti ce-i stătea în gând, așa că se uită în jur. La câțiva metri distanță se zărea ceva strălucitor. Împleticindu-se, se deplasă până acolo pentru a vedea despre ce era vorba. Era o bucată îndoită din bara de protecție a mașinii ei. Vederea ei îi produse amețeală, dar reuși s-o tragă în direcția porții duble, după care o ridică, dezechilibrându-se sub greutatea ei, aruncând-o cu toată puterea și furia spre poarta de oțel ce părea să-și râdă de ea. Se auzi mai întâi un pocnet, însoțit de o ploaie de scântei, iar Cressy se simți încântată

văzând acel mic joc de artificii. Smulse un mănunchi de iarbă udă, care creştea pe o moviliţă de pământ la capătul zidului de piatră, şi-l ţinu deasupra porţii. Nu se auzi nici măcar un sfârâit. Uite că avusese curajul să atingă acele porţi, cugetă cu ironie. Dacă îşi imaginau cumva că e aşa uşor să scapi de Cressy Cross, se înşelau amarnic.

Singurul obstacol pentru a escalada poarta dublă era faptul că trebuia să ducă şi aparatul foto. Nu-i dăduse prin cap să strecoare cutia printre barele porţii. Imediat ce reuşi să sară dincolo, se aşeză jos câteva clipe, pentru a-şi trage sufletul. Tremura toată din cauza epuizării şi a senzaţiei insuportabile de căldură care o invadase din nou, iar lucrul acesta o înfurie şi mai mult.

Concentrându-se fără încetare asupra petei de lumină care se zărea în dreptul uşii de la intrare, Cressy porni pe aleea lungă acoperită cu pietriş. Casa era imensă şi neatrăgătoare, un amestec de modă veche de bârne vopsite în alb şi ferestre din fronton care se înălţau până la cornişa din care porneau o mulţime de jgheaburi. Exact genul de casă la care se

așteptase după o primire atât de neplăcută ca cea de la poartă! Pe drum, pierduse unul din pantofi, iar aparatul foto îi atârna în mâna amorțită, alunecând într-o grădiniță ornamentală, dar ea nu se dădu bătută nici măcar când doi câini alsacieni uriași și agresivi se iviră din întuneric, repezindu-se spre ea și începând să latre isteric. De multe ori, înțelegea mai bine animalele decât semenii ei. Cele două exemplare erau bine îngrijite și antrenate cu un scop precis; amenințau, te avertizau ce n-ai voie să faci, dar nu treceau la atac. Erau antrenați să atace doar la comandă. Cressy le surâse blând, așa cum procedă și cu omul masiv și înalt care venea în urma lor, ivindu-se din întuneric și privind-o uimit.

Ea nici măcar nu apucase să bată la ușă. Aceasta fu descuiată chiar în secunda când se pregătea să apese cu un deget nesigur pe soneria montată pe ușă. Degetul nimeri în pieptul unui bărbat înalt și tuciuriu apărut în prag. Ochi căprui, păr castaniu, piele bronzată, o geacă sport și pantaloni de casă de culoare maro. Ursul brun. Lui Cressy îi plăceau urșii. Așa că-i zâmbi.

– Ce naiba?

– O, îmi pare rău, domnule Drake, tocmai au descoperit-o câinii, zise uriașul din spatele ei.

– Unde? E vreun bordel prin zonă și eu habar nu am? Ursul avea o voce gravă, ușor răgușită din cauza accentului australian.

– Tu ești proprietarul casei? se răsti ea.

– Nu... Răspunsul veni cu uimire, bărbatul văzând doar un pantof și un furou de satin mulat pe trupul mic, dar apetisant al femeii. Doi ochi mari, căprui precum ciocul unei vădane, punând în evidență chipul atrăgător în formă de inimă, iar gura mică, o adevărată tentație.

– Am venit să-l văd pe proprietar. Cressy profită de nedumerirea bărbatului și trecu pe lângă el, intrând în holul de la intrare puternic luminat.

Ursul păru să-și recapete simțul autorității, așa că se înfurie.

– Briscoe, de unde dracu' a apărut femeia asta?

– Habar n-am, domnule Drake.

– Ei, atunci n-ai decât să afli. Vezi cine mai dă târcoale. Spune Chamberilor să arunce o privire în

partea cealaltă a casei. El pocni nerăbdător din degete. Hei, du-te odată, nu sta cu gura căscată!

– Da, domnule Drake.

Cressy traversa deja coridorul care ducea spre capătul opus al casei, lăsând urme de tălpi ude pe podea.

– Hei, domnișoară, n-ai voi să dai buzna pur și simplu și să...

– Știu. Mi-a luat mult până am reușit să intru. Cressy îl privi cruciș, străduindu-se să rămână locului în momentul când ursul se postă în fața ei. El unde e?

– Cine?

– Știi bine cine, zise ea viclean, sperând că el avea să-i spună.

– Habar n-am, ce-ar fi să vii cu mine și să-mi spui despre ce e vorba...?

Cressy se străduí să nu arate cât de confuză era. Totul era tulbure în mintea ei, cu excepția certitudinii că la capătul holului se ascundea probabil un criminal lăsat în libertate, acolo unde ursul nu voia s-o lase să ajungă.

– Bine, zise ea zâmbind larg, pentru a-i demonstra

că nu-i purta pică.

– Poate între timp, cât stăm de vorbă, îți găsim și ceva de îmbrăcat, zise el, puțin mai relaxat. Cred că ai înghețat.

– Sigur că da. Ea îl bătu ușor pe braț, răsucindu-se odată cu el. Dar când bărbatul era gata să pornească în direcția aleasă, Cressy făcu o întoarcere și o luă la fugă în direcția expusă.

– Hei, stai!

– Ea intră în fugă pe ușa dublă de la capătul coridorului, după care rămase locului. Încăperea era ocupată aproape în întregime de o masă imensă în jurul căruia se adunaseră mai mulți bărbați. Fețe încruntate, bărbați puternici, niște namile în jur de cincizeci de ani care trăgeau abitir din țigări. Cressy văzuse asemenea scene doar în filmele cu gangsteri.

Murmurul conversației încetă brusc când dădură cu ochii de ea. Cressy își reveni din șocul inițial. Privirea ei alunecă în jurul mesei. Având în vedere febra în care se afla, oamenii aceia i se păreau identici, masivi, cu ochii mijiți și plini de răutate. Cu excepția bărbatului așezat în capul mesei. El era mic

de statură și ceva mai tânăr decât ceilalți, iar privirea ei aproape îl ocoli cu dispreț, până când îi zări ochii. Aveau nuanța argintului, culoarea oțelului sau a diamantelor pure. Nuanța puterii. Instinctiv, realiză că găsise ce căuta.

– Arătă cu degetul în direcția lui.

– Tu!

– În clipa aceea, ursul cel furios puse mâna pe ea.

– Îmi pare rău, Dev...

Un simplu gest îl reduse la tăcere. Bărbatul își îndreptă poziția pe scaun, iar Cressy pricepu că statura lui scundă nu fusese decât o iluzie; realitatea era că bărbatul nu făcuse decât să stea relaxat în scaun. Nu era înalt, dar nici scund.

– Cu mine vorbeați?

Nu știa de ce, dar ei i se păru că nu era șocat, ci ușor amuzat. Uciderea altora i se părea o joacă!

– Ce-i asta? Un soi de joc pe dezbrăcate? întrebă el. Replica stârni hohote de râs înfundat din partea celorlalți.

– Știu ce pui la cale! îl acuză ea pe un ton dur.

Aerul lui amuzat dispăru ca prin minune. Începuse

așadar să-l îngrijoreze!

– Da, știu bine ce pui la cale și să știi că n-o să te las să-ți duci planul la bun sfârșit!

– Nu? Cu o singură privire, bărbatul reduse la tăcere murmurul din jur, după care se ridică și plecă de lângă masă. Păși spre ea prin aerul încărcat de fum de țigară. Trupul lui era mlădios și bine făcut, ascuns în ținuta aceea convențională, părul având o tunsoare incredibil de scurtă, din loc în loc zărindu-se și câteva fire albe, structura osoasă a feței fiind în totală contradicție cu asprimea nearistocratică a trăsăturilor. O cicatrice ce urma fidel linia părului se prelungea apoi din colțul ochiului stâng până în partea din spate a maxilarului, o dungă argintie lungă și zimțată pe pielea măslinie.

Cicatrice. Gheare. Cressy se înfioră. Avea amintiri neplăcute legate de o panteră neagră. Nu fusese vorba de răutate, animalul reacționând conform firii și menirii sale. Aceea de a vâna, a ucide, a-și apăra micuții... Reacții instinctive, nevoia de a se opune oricui ar fi vrut să le facă necazuri.

– Ce planuri îmi vei zădărnici? se interesă pantera,

care în clipa aceea stătea atât de aproape, încât putea adulmeca pericolul pe care-l reprezenta. Dar ochii aceia cu sclipiri argintii, parcă nu erau ai unei pantere. Aveau ceva din sclipirea unui fulger în mijlocul verii, semănau cu scânteile care se iscaseră la contactul cu poarta.

– Ucigașule! îi aruncă ea. Știu tot ce pui la cale și o să spun lumii întregi. Vocea ei se înălța ca un strigăt plin de durere, amenințându-l plină de hotărâre. Credeai că ai să mă împiedici să intru, să aflu, dar îți cunosc toate secretele, și mă voi folosi de ele, să vedem dacă o să primești ceea ce meriți.

O înjurătură rostită printre dinți opri torentul vorbelor ei. Ea sesiză mârâitul amenințător al panterei, ceva ce semăna cu: "Încă o fanatică nebună"

– Tu ești un blestemat, nu eu! Criminalule! Câți oameni ai ucis până acum?

El tresări, iar ea pufni în râs. Capul ei se învârti brusc, astfel că lumea se întoarse cu susul în jos, în vreme ce ursul se repezi s-o sprijine și s-o împiedice să cadă, în timp ce în mintea ei prindea frânturi de

conversație.

– E nebună...cred că a luat ceva.

– ...a intrat...? Ar trebui să sunăm la salvare...

– ...scapi de ea...

Adică s-o omoare și să-i arunce cadavrul cine știe unde! Reuși să se proptească pe picioarele moi, ieșind împleticindu-se pe coridor, dar nu făcu decât să se dezechilibreze și să cadă, nimerind peste un piept puternic. Auzi ca prin vis o ușă care se trântea, oprind toate acele murmure din camera pe care tocmai o părăsise.

Cressy încercă să se smulgă din îmbrățișarea puternică, conștientă că aparține felinei prădătoare. Cilindrul negru din plastic alunecă din furou, ridicat apoi de pe podea de o gheară tuciurie.

– Hei, Devil, uite ce are la ea, un film.

Brațele fiarei se strânseră în jurul sânilor ei, în timp ce o altă voce depăși murmurul și deranjant din urechile ei.

– Am descoperit de ce s-a produs acel scurt circuit, domnule Connell. A fost o bucată de metal. În afară de asta, am dat peste chestiile astea. Cel care vorbise

era paznicul, iar "chestiile astea" erau camera foto și pantoful ei.

– Al tău e aparatul foto?

Ea atârna pur și simplu în brațele lui, extenuată.

– Te-am întrebat, e al tău aparatul? o scutură el.

– Sigur, dă-mi-l. Se repezi inutil spre aparat, privind atent bărbatul furios care o ținea prizonieră. Deci nu ești doar criminal, ci și hoț!

– Dacă aș fi în locul tău, n-aș da cu piatra. Ia spune, cum ai intrat aici? De ce ai intrat dezbrăcată? Trebuia să joci rolul diversiunii? Ce ești de fapt, activist sau reporter? Pentru cine lucrezi?

Avalanșa de întrebări aproape o ardea, dar unul din cuvinte făcu o legătură în mintea ei înfierbântată, așa că se agăță de el cu recunoștință.

– Reporter...? Reporterii lucrau pentru diverse publicații. Ea însăși lucra pentru o publicație! Iar cei de acolo aveau nevoie cât mai repede de fotografiile făcute de ea. Le promisese. Eu trebuie să plec...

– El o strânse și mai tare în brațe.

– Nu pleci nicăieri până nu aflu totul. Pentru ce ziar lucrezi?

Privirea lui era de gheață. Măcar s-o răcorească puțin, poate va reuși să plutească în adâncurile răcoroase ale privirii lui fermecătoare. În realitate, trupul lui părea întruchiparea frumuseții, numai că hainele acelea încurcau totul. Erau aspre, zgâriind neplăcut pielea ei delicată. Ea dădu la o parte haina, începând să descheie nasturii cămășii.

– Ce naiba... ?

– Hei, Devil, se pare că te place, comentă amuzată o voce.

Cressy aruncă o privire în direcția cu pricina. Ursul. Nu, nu, nu era un urs... era un soi de pasăre, exact cum îl numise paznicul acela mai devreme. O pasăre acvatică. Se lumină, amintindu-și.

– Domnul Duck!

Bărbatul pufni în râs.

– Da, ceva de genul acesta! și tu ești Cenușăreasa, nu?

– Frank, nu suntem la o sindrofie, ce naiba!

– E cu capul în nori, ca un uliu, Devil. În clipa asta, n-ai să afli o boabă de la ea. Dacă e reporter, cum pretinde, atunci s-a zis cu articolul ei seara asta, fi

sigur.

Cressy reușise să dezgolească o parte din piept. Acesta era acoperit cu perișor des, negru, dar din loc în loc zăreai și fire argintii, exact ca în podoaba capilară. Pilozitatea unei pantere. În ciuda aversiunii față de fiară, Crassy își lipi obrazul de bucata aceea de piele, simțind contracția mușchiului de dedesubt în clipa în care bărbatul mormăi o nouă înjurătură.

Palma care pulsa pe umărul ei drept se relaxă ușor, după care alunecă spre ceafă.

– Doamne, arde; are febră mare! De ce dracu' hoinărea prin zonă aproape goală?

Cressy își frecă fața de pielea lui rece.

– Bineînțeles că ard, doar tu ai fost ăla care voia să mă prăjească, bâigui ea. Mâna lui se strecură sub părul ei ud strâns în coadă, trăgându-i capul pe spate. Chipul pe care era întipărit un rânjet, studia în secunda aceea doi ochi imenși, tulburi și strălucitori, picăturile de sudoare de pe fața ei, contrastând cu roșul uscat și strălucitor al buzelor mici.

– Nu e cu capul în nori, e bolnavă, realiză el, prinzându-i fața în palme pentru a confirma

diagnosticul. Palma lui era puțin cam aspră, dar uscăciunea ei îi provocă o senzație plăcută de răcoare. El părea furios, dar lui Cressy nu-i păsa, atâta vreme cât nu-și lua mâna de acolo.

– Mm, ce plăcut... murmură ea, închizând pleoapele.

– Ce dracu' facem noi cu femeia asta? izbucni el.

– În primul rând, ar fi bine să chemăm un medic.

Devlin Connell o privi atent pe femeia din brațele sale. Era moale ca o cârpă, iar în secunda aceea era imposibil s-o privești ca pe o amenințare, de orice fel ar fi fost aceasta. El ridică din umeri. Nu avea de ales.

– Dă-i telefon lui Chester. După care te duci în încăperea aia și încerci să liniștești lucrurile. Mă duc s-o duc sus.

– Ei or să vrea să afle ce se întâmplă. Or să vrea să știe cine este și de ce se află aici, când lor li s-a comunicat să nu aducă pe niciunul de-al lor, zise Frank Drake.

– Anulează totul până aflăm și noi despre ce e vorba. Utilizează orice metodă pe care o crezi funcțională. Dă vina pe mine. Dă de înțeles că e vorba

de o relație personală, și asta o să spună de la sine aproape tot.

Frank Drake rânji:

– Dacă judecăm după modul avid cum a încercat să-ți descheie cămașa, s-ar putea să nu fie o minciună!

– E bolnavă. Mă îndoiesc că are habar cum reacționează sau ce spune, replică Devlin nerăbdător. O luă apoi în brațe. Dacă Chester nu poate veni imediat, roagă-l să-mi dea un telefon. Habar n-am ce temperatură are, dar sunt convins că e foarte mare. Dacă e cazul s-o transportăm la spital, măcar să fim preveniți. Și vezi dacă reușești să-i găsești afurisitele acelea de haine!

Cressy, care fusese luată în brațe cu binișorul, se trezi din leșin odată cu noul mod de transport.

– Ce faci? întrebă ea, abia reușind să articuleze cuvintele și privind atent rânjetul lui.

– Te duc în pat, la etaj.

Ea se trezi brusc la viață.

– Dă-mi drumul, porc afurisit și pervers ce ești!

El o domoli fără probleme.

– Ai vrea tu să ai norocul acesta, șopti el pe un ton

acid. Observase deja, lăsând la o parte șocul apariției ei la o întrunire care trebuia să fie una secretă, că nu era genul lui de femeie. Farmecele ei erau mult prea evidente și abundente, trupul ei aproape revărsându-se din furoul acela subțire ca hârtia pe care-l purta. La înălțimea ei, ar fi trebuit să fie subțirică și să aibă proporții delicate.

– Știu ce ai de gând. Vrei să scapi de mine!

– Mult prea adevărat. Dar din nefericire, în momentul acesta e de-a dreptul imposibil.

– Ceilalți știu unde mă aflu, bagă de seamă, îl avertiză ea, umezindu-și buzele uscate și fierbinți, în vreme ce ridică privirea îngrijorată spre tavanul înalt placat cu lemn.

– Care ceilalți?

Din nefericire, nu prea era capabilă să-și amintească. Acum, tavanul începe să danseze, observă ea, alarmată.

– Dar unde mă duci? Din păcate, uitase și acest amănunt.

– În pat. El o sprijini pe unul din șolduri ca să poată deschide una din uși, după care o așeză pe

picioarele-i tremurânde.

– Cine știe că ești aici? întrebă el din nou, întorcându-i fața spre el.

– Unde sunt? Cressy rămase ca trăsnită.

El rosti printre dinți:

– Cum se numește editorul tău?

– Shaw. Cuvântul apăru pe buze inconștient, probabil. Cicatricea de pe obrazul lui părea că lucește, așa că ridică o mână obosită și grea ca s-o atingă. Pantera ei era rănită.

– Te-a izbit ceva?

El îi dădu mâna la o parte.

– S-ar putea spune și așa. Care e numele tău?

– Nu-mi pasă. Cressy se trezi brusc pe patul acela lat și deloc înalt în care se cufundă imediat. Ce rece era, iar cuvertura lucioasă din bumbac se netezi binefăcător odată cu atingerea ei dureroasă.

– Mie, da. Cum te cheamă? insistă el, aplecându-se deasupra ei și atingând-o cu palmele sale reci.

– Ai de gând să mă ucizi? șopti ea ca prin vis, gândindu-se că ar putea fi o adevărată ușurare.

– De tentat, m-ar tenta destul de mult, replică el

sec.

– Diavole... O șoaptă la fel de seacă a buzelor ei.

– Hm? El luă seama la pulsul ei rapid, în timp ce încheietura mâinii ei atârna cu încredere în palma lui.

– El te-a numit diavol. Oare acolo sunt? Am murit și am ajuns în iad? De asta e camera asta vopsită în roșu? Într-un impuls brusc de energie, ea zise oarecum ironic: Nu e culoare prea liniștitoare, să știi.

– Camera aceasta n-a fost destinată liniștii. Nu te teme, încă n-ai murit, dar s-ar putea să se întâmple, dacă nu-ți scoatem hainele astea ude și nu-ți scădem febra. Dar, pentru orice eventualitate, ce nume ar trebui să încrustez pe piatra funerară?

Cressy cunoștea un nume care chiar merita o înmormântare decentă. Era numele său profesional de care era extrem de mândră, dar era un nume pe care nu-l mai folosea, fiindcă devenise deja prea faimos. El era amabil, se oferea să facă totul în locul ei.

– Kerr.

– Kerr și mai cum? ... Kerr?

Ea simți respirația fierbinte a panterei pe obrajii ei,

observă încântarea în ochii lui ca oțelul. Dinții lui erau albi și puternici... și foarte aproape de gâtul ei. Da, era o panteră politicoasă, observă ea. Avea nevoie să-i afle numele înainte de a-și înfige colții în gâtlejul victimei. Dacă nu spunea cum o cheamă, era în stare s-o sfâșie. Gura ei mică deveni o linie. Pleoapele se închiseră și ele.

El vorbea în continuare. Nimic nu avea sens pentru ea, așa că nu încercă să replice. O îngrijora altceva. Membrele o dureau îngrozitor, camera aceea roșie era înăbușitoare, iar peste trupul ei năvăleau niște insecte uriașe, agățându-se de furoul ei. Începu să plângă, cuprinsă de teamă și încercând să le îndepărteze, auzind în schimb un mârâit de nemulțumire. Ea ridică ușor genele la fel de dureroase, dând cu ochii de omul-panteră. El îi ridica furoul dincolo de șolduri, căutând închizătoarea sutienului. Nu, nu voia s-o devoreze, fiara voia s-o violeze!

– Perversule! gâfâi ea, zbătându-se, agățându-se fără putere de palmele lui, care-i eliberaseră sânii din strânsoare. Lacrimile șiroiau pe obrajii ei, dar și ele erau fierbinți, așa că nu-i alinară durerea. Din pricina

lor, fața lui se aplecă și mai tulbure asupra ei, imaginea vagă fiind și mai înfricoșătoare în ceața aceea roșie.

Imediat după aceea simți ceva umed și rece pe obraji, ștergându-i lacrimile și sudoarea, dar pantera mârâia din nou, dar era un mârâit slab și liniștitor, fără să semene cu urletul amenințător al fiarei înfometate. Senzația de răcoare coborî apoi pe umeri și pe piept, de-a lungul sânilor, al abdomenului și al coapselor ce o dureau atât de tare. Dar starea aceea de bine și răcoare dură doar câteva clipe, înghițite rapid de infernul dinlăuntrul ei. Se zbătu, încercând să scape, pentru a nu-i cădea pradă. În mijlocul confuziei, avea o singură certitudine de care se agăță cu putere.

Da, era doar vina lui, a bestiei care acolo, afară, o atacase cu atâta putere, provocându-i acele furnicături dureroase, încolțind-o și luând-o prizonieră în vizuina lui pictată în culorile sângelui și ale răului, ca să se joace cu ea după bunul plac. Da, chiar și cu ultimele puteri, avea să-l facă să priceapă că va fi responsabil pentru toate astea!

***

Devlin se uită scandalizat la medic, dar tânărul, ud leoarcă din pricina ploii, îi ignoră privirea dură, semn că-i lega o frumoasă prietenie.

– Dar de ce trebuie să rămână aici? Am la dispoziție un elicopter. De ce să n-o ducem la spitalul din Waikako? mormăi el supărat, ignorând ploaia cu tunete și fulgere de afară.

– După cum ți-am mai spus, starea ei trebuie monitorizată, dar nu se află în pericol, răspunse Chaster Grove, coborând în fugă scara. Mă îndoiesc că cei de la spital ar fi încântați să fie deranjați pentru o simplă viroză. Dacă îi administrezi multe lichide, pastilele pe care i le-am lăsat și, în plus, dacă va fi tamponată cu buretele înmuiat în apă rece, temperatura va trebui să scadă în următoarele douăzeci și patru de ore. O să telefonez dimineață pentru a vedea cum se simte, dar cred că în mare, te

vei descurca și singur.

– Nici nu știu cine e! izbucni Devlin, cuprins de frustrare.

Imediat ce Chester plecă, iar Frank apăru și el pe scară, Devlin îl opri.

– Unde naiba crezi că te duci?

– Doctorul zicea că trebuie supravegheată până îi mai scade febra, răspunse Frank vesel.

– Mă ocup eu, îl puse Devlin la punct. Spune-i lui Seiver să servească cina mai devreme, după care să se ocupe și de ceilalți. Iar cei de la securitate să mă anunțe imediat ce vor descoperi ceva.

– Dar spuneai că...

– Da, știu. Dar le-ai comunicat deja că e o prietenă foarte dragă, care s-a îmbolnăvit foarte grav. O să trezim suspiciuni dacă nu mă arăt îngrijorat de o posibilă înrăutățire a bolii ei. Sunt destul de suspicioși, ca să nu se mai îngrijoreze și de o femeie plină de nevricale care vrea să se răzbune pe porcul ei de iubit, distrugându-i toate planurile. În lume sunt mulți nefericiți care subestimează forța unei femei supărate și pregătite să se răzbune. Mai bine să mă ia

drept un iubit aiurit și bun de ridiculizat, decât să-și închipuie că poate fi o posibilă iscoadă. Și dacă află că lucrează ca jurnalist, atunci s-a zis cu încrederea lor...

La etaj, încercând să potolească mișcările de mâini și de picioare ale femeii cuprinse de febră, aceasta zbătându-se și lovindu-l cu pumnul, Devlin fu obligat să admită că nu doar logica îl îndemnase să acționeze astfel. Da, nu-l încânta deloc ideea de a-și ajuta un inamic, dar să fie al naibii dacă i-ar fi permis lui Frank s-o vadă așa, atât de lipsită de apărare și atât de... dezbrăcată. Având în vedere circumstanțele și felul în care reușise să treacă de porți, îl surprindea până și pe el aerul protector de care dădea dovadă, dar dincolo de faptul că era scăldată în sudoare, că delira, că nu voia să-l lase s-o ajute, era femeie, iar gândul că în afara controlului medical al lui Chester i-ar mai fi putut viola și altcineva intimitatea era de-a dreptul insuportabil. Din moment ce el văzuse deja tot ce era de văzut când o dezbrăcase, nu avea rost să se pretindă că va mai avea modestie de pretins în fața lui, dar putea cel puțin să-și păstreze demnitatea la gândul că fusese văzută și atinsă doar de el.

Capitolul 2

Cressy clipi des, dând cu ochii de mătasea roșie care o acoperea. Întoarse capul, dar se strâmbă simțind câtă durere produsese mișcarea respectivă. După câteva clipe durerea scăzu, așa că reuși să se întoarcă pe o parte.

La vederea restului camerei, râse ușor. Mobilierul fusese ales fără cea mai mică urmă de bun-gust, un fel de rococo de coșmar, totul acoperit cu pluș roșu sau auriu. Până și patul în care era întinsă îți ofensa privirea, capătul patului, în formă de inimă și cu butoni roșii, având ca decorațiuni o pereche de

heruvimi aurii, lebede și capete încoronate. Pe peretele din spatele său descoperi o oglindă cu o ramă imensă, pe care erau încrustate niște fructe mari, reflectând și ea aspectul vulgar al încăperii.

Încet și cu grijă, Cressy se ridică în capul oaselor, sprijinindu-se de perne. Așternuturile din mătase aurie alunecară într-o parte, iar ea se încruntă, privind tricoul lung, moale și uzat care-i îmbrăca generos o parte a trupului. Amintiri vagi jucau în mintea ei. Niște gânduri neclare despre diavoli care o ademeneau și se jucau cu ea. Duse palma la ceafa care o durea. Unde era? Cine oare...

Ușa camerei se deschise ușor, iar Cressy strânse cearșaful la piept, relaxându-se puțin după ce dădu cu ochii de bărbatul care intră grăbit, purtând o tavă mare în mâna vânjoasă. Era mic de statură și cu pieptul lat, părul cărunt fiind tăiat milităreste, privirea vie și albastră contrastând cu trăsăturile aspre și respingătoare ale chipului. Trebuie să aibă mai bine de cincizeci de ani, ghici Cressy, dar mersul sprinten sfida vârsta. Purta o cămașă neagră cu mânecile ridicate, mușchii ieșind în evidență pe brațele solide.

– Mi-am imaginat că te vei trezi curând. Ți-e sete? Așează tava pe noptieră, iar Cressy observă că adusese o cană mare cu suc de culoare galbenă.

– Da. Abia după două încercări gâtul ei începu să se miște. Mulțumesc... Ea bău din suc, scăpând în parte, de senzația de uscăciune din gât. Cine ești tu?

– Seiver. Iar tu te numești Kerr. Sau Keir? Vorbea cu accent irlandez.

Cressy ignoră tonul familiar și deschis. Prioritățile ei erau altele.

– Unde sunt?

Pe buzele înguste apăru un surâs strengar.

– În ultimele două zile ai pus întrebarea asta de mai bine de cincizeci de ori.

Două zile? Singurul lucru limpede pe care și-l mai amintea era momentul în care se afla pe drum, la volanul mașinii.

– De ce? N-am primit răspuns? vorbi ea răgușit, plină de suspiciune. Paharul atârna greu în mâna ei, așa că termină repede sucul, după care-l puse deoparte.

– Sigur. Dar uitai imediat.

Vag, Cressy își aminti ceva, iar amintirea nu era deloc liniștitoare. O cameră plină de fum de țigară și de gangsteri.

– În concluzie, unde mă aflu?

– La rezidența Rush. La trei kilometri de la intersecție.

Nu era de mirare că era o adresă neînregistrată. N-avea nicio importanță.

– Cine m-a adus aici? zise ea precaut, testând terenul. Tu ai avut grijă de mine? Omul o privi urât, de parcă l-ar fi insultat.

– Nu prea. Devil a avut grijă de tine. Frazarea și accentul semănau mult cu felul de a se exprima al tatălui ei, pentru că accentul rămăsese destul de puternic, cu toate că nu mai locuia acolo de peste cincizeci de ani.

– Vrei să spui că diavolul are grijă de sufletele care-i aparțin? întrebă ea, enervată de faptul că un străin o judeca din cauza aparentelor ei ieșiri nervoase datorate febrei.

Remarca ei provocă un hohot de râs puternic, semănând cu un lătrat.

– Da, așa e, să știi că asta face.

– Cred că mi-a fost foarte rău, zise Cressy, ducându-și mâna la gât. Acesta încă o durea, iar pielea era încă febrilă, însă mintea ei se limpezea treptat.

Bărbatul luă ad litteram vorbele ei, povestindu-i totul cu o febrilitate care nu era necesară:

– Și asta nu doar o dată, și n-ai fost tocmai cuminte și liniștită. Văzu că vrea să se ridice și mai sus, așa că se încruntă, îngrijorat. Hei, ce încerci să dovedești? N-are rost să te ridici doar ca să ai de unde cădea. Doctoru' a zis că trebuie să mai aștepți câteva zile.

– Nu mi-aduc aminte de doctor, răspunse Cressy, descoperind că sfatul lui era foarte bun.

Alt hohot de râs.

– Ei bine, n-o să te uite o bună bucată de vreme. N-ai fost tu cea care i-ai învinețit ochiu', deși el nu voia decât să te examineze?

– Nu! exclamă Cressy, deși se temea că era posibil să fie adevărat. Ea era destul de neatentă când facultățile sale mintale funcționau perfect; nu era de mirare să fi fost și mai dezorientată când, bolnavă fiind, nu se putuse controla. Și acum e bine?

– Ei da, a avut niște probleme la stomac, atât. A trebuit să-și înghită vorbele, înțelegi. Devil zicea în glumă că o femeie năbădăioasă ca tine i-a căzut greu la stomac. Și după aceea, ce crezi? A vrut să te examineze, dar tu te-ai agățat de el și l-ai lovit în burtă. Iar el a căzut pe podea și ce-a mai râs Devil! A zis că pentru așa o imagine a doctorașului, toate mușcăturile și vânătăile au meritat.

– Vânătăi și mușcături? Fusese internată într-un cămin de nebuni sau fusese adusă cumva în vizuina unui diavol?

– Ei, nu prea l-ai lăsat să aibă grijă de tine. Nimeni nu cedează prea ușor. Vorbea cu respect și puțin supărat, dar Cressy era de-a dreptul oripilată.

– Pe tine nu te-am mușcat, nu? Ce minune că nu-și rupsese un dinte. Precis că avea pielea tare ca o cizmă.

– Când ți-a fost rău de tot, n-a lăsat pe nimeni în preajma ta, cu excepția medicului.

– El, cine? întrebă Cressy, nerăbdătoare.

– Ți-am mai spus, Devil.

Da, în clipa aceea Cressy era convinsă că se afla

într-un spital de nebuni... sau într-un bordel, cugetă ea neliniștită la culme, privind prin camera aceea în care predominau nuanțele de roșu. Seiver părea foarte sincer, calm, ca și cum ar fi crezut cu adevărat în existența fizică a diavolului.

– Înghite asta, te rog.

Cressy privi pastila pe care i-o oferea. Da, se simțea foarte slăbită, dar trebuia să evadeze de aici. Cine știe ce conținea pastila aceea? Poate o drogau ca să nu poată fugi și mărturisi lumii ce aflase.

– Nu e nevoie, mulțumesc. Deja mă simt mult mai bine, minți ea.

Dădu așternutul la o parte, mișcându-și picioarele spre marginea patului și apoi rezemându-le de podea, dar nu făcu decât să se păcălească, fiindcă restul trupului era gata să se prăbușească la loc.

– Dacă n-o iei singură, îl chem pe Devil să ți-o dea. În ultimele două zile, ți-a înfundat pastilele pe gât din patru în patru ore, ca pe niște iepurași neascultători

Oo, da? Da, Cressy își amintea acum, sau cel puțin așa i se părea. Amintiri încețoșate despre niște mâini mari care o atinseseră, care-i făcuseră rău, care o

obligaseră să facă ce nu voia.

Cu chiu cu vai, Cressy se ridică în picioare. Seiver încetă s-o mai certe sau s-o împiedice. El își încrucișă brațele groase pe pieptul lat, privind-o ironic, ceea ce o făcu pe Cressy să se încăpățâneze și mai tare.

– Vezi? Sunt bine, insistă ea. Unde sunt hainele mele?

– N-am idee, domnișoară.

– Cum adică n-ai idee? Unde sunt hainele cu care eram îmbrăcată când am sosit aici? întrebă ea furioasă.

El rânji, dezvelind o dantură pe cinste.

– Te referi la chestia aia subțirică? N-au spălat-o încă. Vezi tu, eu nu mă ocup cu asta. Eu gătesc și fac curat, atâta tot.

Chestie subțirică? Cressy închise ochii, roșind ușor pe măsură ce amintirile năvăleau în mintea ei. Da, își uitase hainele în mașină, încuindu-le acolo.

– Sunt la mine în mașină.

– Care mașină? Pe aici prin jur, n-a găsit nimeni nicio mașină. Noi credeam că ai abandonat-o undeva.

Da, sigur că spunea așa ceva, din moment ce voiau

s-o țină prizonieră aici. Cressy făcu ochii mari, privindu-l atent. Dacă așa voiau ei să joace...

– Ei, atunci o să port tricoul ăsta. Oricum, mă acoperă mai mult decât o făcea furoul. O să-mi găsesc singură mașina.

– Hei, Kerr, nu pleci nicăieri. În vocea aceea gravă răsuna o notă de comandă. Lucrase oare în armată? Judecând după maniere și după construcția fizică, ar fi putut fi adevărat. Sau poate disciplina de gangster îi accentuase duritatea. Dar în mod straniu, gândul acesta n-o înspăimântă, așa cum ar fi fost cazul.

– Cine spune asta? răspunse Cressy, pe un ton la fel de hotărât. Se simțea ușoară și amețită. Nu trebuia să treacă prin el, ci să zboare peste el! Pufni în râs, cercetându-i expresia feței. O credea nebună, dar nebunul era el! Pumnii sus, Buster. Să vedem dacă ești la fel de tare cum arăți! Își ridică pumnii în poziție de luptă. Din nefericire, poziția o dezechilibră, iar pentru a se echilibra, îl izbi cu pumnul în nasul coroiat. Un firicel strălucitor de sânge țâșni imediat printre degetele lui.

Crresy aproape izbucni în lacrimi din pricina

remuşcărilor.

– Ooo, îmi pare rău, eşti bine? Ia să văd. Vru să-i dea palma la o parte, dar el se retrase cu o mişcare rapidă.

– Stai departe de mine, diavoliţo! urlă bărbatul. Să ştii că n-am lovit niciodată o femeie, dar acum mă simt tentat s-o fac!

Bietul om. Era bolnav rău. În mintea lui nu erau decât diavoli. Lui Cressy aproape îi era milă de el.

– N-am vrut să te lovesc. Cred că sunt încă buimacă. Uite, dacă mă ajuţi să scap de aici, te voi lua cu mine, dacă vrei. Pot să te duc undeva unde diavolul să nu poată da de tine. Făcu o pauză, plină de speranţă, dar Seiver rămase nemişcat, ştergându-se de sânge cu şervetel luat de pe măsuţa de toaletă, privind furios peste umărul ei.

– Hai, Seiver, spune-i. Spune-i că diavolul te poate găsi şi-n gaură de şarpe, dacă asta îşi doreşte.

Vocea aceea profundă dar în acelaşi timp catifelată, avea o notă de amuzament, provocându-i lui Cressy un fior de groază. Pentru un moment, nu fu în stare să se întoarcă pentru a descoperi ce fel de creatură îl

hipnotizase pe Seiver. Trebui să facă un efort, pentru a se răsuci cu grijă și a nu distruge echilibrul fragil de care dăduse dovadă.

Creatura nu avea coarne, nu avea copite și nici furcă. Asta observă la prima vedere, spre marea ei ușurare, pe care n-o lăsă să se vadă. Era doar un bărbat. Ochii ei se ridicară spre ai lui, și în momentul acela sosi și recunoașterea bruscă precum o explozie. Era chiar el, cel căruia i se spunea Devil – Diavolul. Era șeful gangsterilor, era bărbatul cu care se luptase în timpul stării ei de delir. Îi cercetă mâinile. Erau disproporționate, prea mari în comparație cu înălțimea, puternice, dure, noduroase, cu degete boante, ușor neregulate. Se cutremură.

– Ți-e frig? Trebuia să-ți iei tratamentul, continuă vocea catifelate. Ce-ar fi să te întorci în pat?

Cressy pocni palmele una de alta.

– Voi pleca de aici!

– Când am vrut s-o opresc, m-a pocnit, se văită Seiver, arătându-i rezultatul.

– Ei, nu poți pretinde că nu erai prevenit, dragă Seiver. Kerr, te urci în pat sau nu? Sau trebuie să

intervin chiar eu?

– Să nu mă atingi!

– E cam târziu, dulceață.

– Să nu mă iei pe mine cu "dulceață"! Cressy caută cu disperare un mijloc de apărare. Poate speri să nu-mi mai amintesc că am intrat fără să vreau în povestea aceea petrecută la parter, dar să știi că n-am uitat...

Privirea de oțel se îngustă.

– Adică, te afli aici dintr-o simplă coincidență.

Ea nu prea știa la ce se referea, așa că nici nu negă, nici nu confirmă. Se lupta iar cu o senzație de amețeală, dar era hotărâtă să nu cedeze privirii sale pătrunzătoare. Poate ar fi fost mai potrivit să adopte o atitudine docilă. Înghiți, constatând cât de tare o durea gâtul.

– Uite ce e, domnule...

– Connell, completă el cinic, neîncrederea că nu știa într-adevăr cu cine vorbea reflectându-se clar pe chipul lui ce părea întruchiparea aroganței agresive. Devlin Connell.

Senzația de ușurare simțită la aflarea unui nume cu

rezonanțe neobișnuite, îi trezi o amintire neclară, asemenea unui ecou.

– Ooo, de aceea ți se spune "Devil",(diavolul).

El ridică ușor capul, iar cicatricea cu reflexe argintii se zări deodată sub lumina ce bătea dinspre ferestruica din fundul încăperii.

– Dacă amănuntul acesta te liniștește, rosti el fără grabă, făcând-o să simtă un alt fior pe coloana vertebrală. El intuise perfect la ce se gândea.

– Domnule Connell, apreciez faptul că m-ați îngrijit câtă vreme am fost bolnavă, dar cred că acum ar fi cazul să plec.

– Unde?

– Poftim?

– Unde vei merge?

– Dar de ce vrei să știi? Coromandel, rosti ea precaut.

El ridică din sprânceană, semn că luase seama la atitudinea ei evazivă, astfel că cicatricea se înălță și ea.

– Pornind de unde?

– Auckland.

– Escaladări montane? De aceea ți-ai pierdut

obiectele de vestimentație? Vreun motociclist a vrut să profite de tine, observându-ți iresponsabilitatea?

– Nu mă cățăram nicăieri, eram la volanul mașinii mele. Nu sunt idioată, ține minte! i-o întoarse Cressy, furioasă.

– Nu, nu ești. Nici n-am crezut așa ceva. Dimpotrivă, ești o femeie inteligentă. Una foarte deșteaptă. Făcu un pas spre ea. Fu suficient. Cressy făcu trei pași nesiguri înapoi, lovindu-se de pat.

– Ce urmărești, de ce ai venit aici?

– Oricât de straniu ar părea, am venit să cer ajutor. Ceva mai încolo pe drum, mașina mea a rămas blocată într-un șanț. Dar era gata să mor imediat ce am pus mâna pe poarta aia afurisită, a dumitale.

El nu arătă nici măcar o urmă de remușcare.

– Forța câmpului electric nu e letală; așa ceva ar fi ilegal.

– N-ai de unde să știi, mormăi Cressy, regretându-și replica imediat ce el se apropie și mai mult, aplecându-se pentru a-i înțelege vorbele. Ea recunoscu mirosul... mirosul specific pericolului.

– De ce spui asta?

– Uite care-i treaba. Nu vreau decât hainele, iar ele se află chiar în automobilul meu, și mai vreau să mă ajute careva s-o scot din groapa aia, după care am plecat, vorbi ea dintr-o suflare. Dacă nu se așeza mai curând, precis avea să leșine.

– Sunt convins și pun pariu că vrei să-ți recuperezi și aparatul foto.

Brusc, o parte din amintirile ei reveniră.

– Sigur că da, se repezi ea.

El o studie atent.

– Bătălia e pierdută deja. Ce-ar fi să te întinzi în pat până nu cazi?

– Nu simt nevoia să mă întind!

El oftă. Vârful bont al arătătorului său împunse ușor sternul ei, exercitând o presiune infimă. Cressy căzu ca un buștean retezat, întinzându-se de-a curmezișul patului. Seiver râse ușor.

– Nici pastila n-a vrut s-o înghită. El o luă de pe podea, aruncându-i-o șefului său.

– Nu sunt în favoarea administrării inutile de medicamente, încercă Cressy să mârâie printre dinți, străduindu-se să se ridice.

– Crede-mă, e foarte necesară. Dacă nu vei respecta perioada pentru care ți-au fost prescrise antibioticele, boala poate reveni mult mai virulent. Sau starea asta de neajutorare și confuzie face parte dim scenariu?

– E un antibiotic? Cressy luă tableta, privi atent inscripția mărcii de pe suprafața albă a acesteia. Arată-mi și cutia.

– Ești o creatură neîncrezătoare, nu? El îi oferi și cutia. Dar cred că în profesia ta e considerat ca ceva de bun augur.

– Profesia mea? De ce un fotograf al vieții în sălbăticie ar trebui să-și cultive neîncrederea?

– Reporter. Asta ne-ai declarat că ești.

– Da? Dacă mintea lui Crresy ar fi putut să alerge, ar fi făcut-o. Dar acum nu făcea decât o alergare slăbuță. Ce bine ar fi fost să-și fi putut aminti detaliile primei lor întâlniri.

– În afară de asta, e ciudat. Pentru că nicio doamnă sau domnișoară cu numele Kerr nu e membră a Asociației Jurnaliștilor din Noua Zeelandă. Există totuși un anume domn Kerr care activează în

Asociația dedicată Mediului Înconjurător. Nu sunteți rude, nu-i așa?

Cressy fu alertată brusc de aceste coincidențe, de faptul că acest străin, se deranjase să afle amănunte despre ea. Ea îl cunoștea pe acest Bill Kerr, chiar dacă nu era de acord cu metodele acestei Asociații, cu toate că aprobase scopul final a membrilor, coexistența pașnică a omului cu mediul înconjurător.

– Nu, niciuna. Ea îi ocoli privirea sfidătoare, umplându-și paharul cu suc și înghițind apoi pastila. Puse paharul jos și așteptă, ca și cum pastila aceea, într-un fel, ar fi putut s-o extermine.

– Ce credeai că e? Ceva care să te omoare? întrebă Devlin Connell sec, observând cu atenție direcția gândurilor ei febrile. Mai bine du-te și vezi ce-i cu cina, Seiver. Băștinașii se agită deja.

– Ce altceva aș fi putut să cred? El arătă către Seiver, servitorul care tocmai se retrăgea; nu mi-a spus despre ce medicament era vorba. Vorbea întruna de niște diavoli. O casă în mijlocul pustiului... niște porți electrificate... paznici... niște proprietari cu aer sinistru. Mai aveam puțin și eram sacrificată cu ocazia

unei întruniri secrete...

– Doar dacă ai fi fost virgină. De aceea eşti atât de nerăbdătoare s-o ştergi de aici?

– Adică, n-ai aflat deja răspunsul? se repezi Cressy, încercând să ascundă umilinţa. Cred că m-ai pipăit suficient de mult.

– Iar cicatricele astea stau drept dovadă. El întoarse capul, iar Cresy dădu cu ochii de zgârieturile de pe ceafa lui. Mai am şi alte vânătăi în locuri strategice, drept dovadă că ţi-ai apărat virtutea cu tenacitatea unei femei onorabile de modă veche. Îşi duse mâna la curea, iar Cressy se făcu roşie ca racul.

Ochii ei erau ca două boabe de piper când îl întrebă cu amărăciune:

– Dar de ce a trebuit să mă îngrijeşti tocmai tu?

– Fiindcă în casa asta nu există nicio femeie şi, ca proprietar, am considerat că era datoria mea.

– M-ai rănit. Îmi aduc aminte că m-am luptat cu tine.

El se aşeză pe pat, făcând-o să-şi întoarcă faţa spre el.

– Nu cu mine te-ai luptat, ci cu boala. Erai scăldată

în sudoare și aproape pradă delirului când ai ajuns în casa asta. Din punctul tău de vedere, toți îți eram dușmani, niște dușmani care voiau să te împiedice să-ți duci la îndeplinire nu știu ce plan. Ori te forțam să rămâi aici, ori te lăsam să pleci, iar pe ploaia aceea grozavă, ar fi echivalat cu sinuciderea. Doar medicamentele te puteau ajuta să nu mai ai febră. Până când a mai scăzut, trebuia să faci dușuri cu apă rece din jumătate în jumătate de oră, zi de zi.

– Adică, doctorul a stat aici atâtea zile? mormăi Cressy, cu gândul la nota de plată a acestuia. Da, câștiga destul de bine în meseria ei, dar din pricina costurilor mari al călătoriilor în interes de serviciu, nu prea pusese cine știe ce deoparte.

– Nu medicul a stat, ci eu.

Înainte crezuse că roșise sănătos, dar în comparație cu clipa asta, fusese o nimica toată. Cressy se retrase rapid mai încolo de el, ascunzându-și fața în perna roșie. Da, știa că el o dezbrăcase prima dată, dar chiar să se întâmple una ca asta..! N-o putea consola nici măcar gândul că el, procedând astfel, scutise plata facturii medicului!

Camera aceea imensă se umplu de liniște. Rușinea lui Cressy se transformă în neliniște. El putea cel puțin, să-și ceară scuze sau s-o asigure că singurul lui interes de a o atinge fusese unul medical. Ridicând capul din pernă, privi chipul lui imobil.

– Regret că am fost o adevărată pacoste, spuse, încercând să-i smulgă un răspuns.

– Ooo, da, ai fost. O adevărată pacoste. Dar după ce ai dat buzna la mine în casă, aproape m-am bucurat să te știu la mâna mea.

Ah, situația asta n-o liniștea deoc. Licărul de amuzament din ochii lui îi dădu de înțeles că știa perfect ce aștepta de la el, dar voia să-i prelungească starea de jenă.

– N-a fost doar vina mea. Ți-am spus, mai întâi mașina pe care am închiriat-o s-a înțepenit, după care a urmat povestea cu porțile casei tale.

– Ciudat, atunci de ce n-am descoperit niciun automobil pe o rază de cinci kilometri și, în afară de asta, nu cred că în starea în care erai ai fi ajuns mai departe.

Cressy avu impresia că o interoga. Date fiind

circumstanțele, avea tot dreptul să fie suspicios, dar pentru un bărbat care n-avea nimic de ascuns, el însuși se purta destul de straniu.

– Cred că mașina mea a fost furată. Din greșeală, mi-am uitat cheile înăuntru. Nu aveau altceva de făcut decât să intre în mașină și s-o pornească!

– De ani de zile nu s-a mai petrecut un furt în regiunea asta.

– Pentru orice există un început. Cressy nu era obișnuită cu reacția neîncrezătoare a celorlalți. În afară de asta, cred că mașina mea i-ar fi tentat. Aveam în ea o groază de echipament, cel specific activității de fotograf. Plus geanta în care erau portofelul și cărțile de credit.

– Și cartea de identitate. Ce convenabil...

– Nu ne aflăm într-un stat polițienesc, nu uita. Nu ești obligat să umbli cu buletinul la vedere.

– Da, așa e, dar un minim bun-simț te obligă să te prezinți. Eu ți-am spus cum mă numesc, dar mă îndoiesc că numele tău adevărat este Kerr.

– E numele meu profesional. Cressida Kerr. Sunt fotograf.

– Ai spus că ești jurnalist.

– Da? Ea ridică din umeri. Atunci, foto-jurnalist. Și lucrul acesta era aproape adevărat.

Cu toate că lua notițe în detaliu despre locurile pe care le fotografia, altcineva se ocupa de editarea și publicarea acestora. Cressy lucra ca expert în studiul fotografic al speciilor rare sau aflate în pericol, însă trebuia să admită că n-avea și calitatea de editor.

– Ești angajată undeva?

– Da, acum lucrez pentru o publicație.

– Care anume?

– De ce vrei să știi?

– De ce nu vrei să știu?

– Ah, pentru Dumnezeu! Cressy se trânti pe spate, iar durerea de cap și amețeala o cuprinseră din nou. Experiențele neplăcute prin care trecuse o învățaseră să fie prevăzătoare când cineva încerca să afle care sunt locurile expedițiilor ei fotografice. De multe ori supraviețuirea unor specii depindea de discreția sa. Nu și în cazul acesta, dar...

– Mă simt groaznic.

– Pentru că nu ai mâncat nimi și pentru că nu mai

ai chef să răspunzi la întrebări, replică el ursuz.

– Mă mir că n-ai încercat să afli mai multe în timp ce deliram, zise Cressy.

– Am aflat, admise el cu nepăsare.

Cressy îl privi îngrijorată.

– Și ce-am spus?

El n-o dezamăgi.

– Nu cred că ar trebui să-ți repet ce ai spus; multe erau prostii, iar altele fantezii erotice și de altfel, declară el pe tonul acela catifelat atât de plăcut. De multe ori păreai obsedată de ideea că eram un soi de creatură a junglei și că aș fi fost în stare de tot soiul de acțiuni teribile dacă mi-ai fi dat voie să trec la acțiune.

– Ăsta e obiceiul meu, să compar oamenii cu animalele, mormăi Cressy. Mi s-a părut că semănai cu o panteră neagră.

– Puternică, neagră și periculoasă, cugetă el. Dacă ești tot timpul atât de fin observator, nu doar în starea aceea de semiconștiență, bănuiesc că ești un jurnalist foarte inteligent.

– Fotograf! îl corectă Cressy, iritată. Fusese un

avertisment sau o amenințare?

– Mă rog. El înălță din umeri. Imaginația ta a fost un deliciu pentru mine... Cressida. Îi aruncă numele din vârful limbii, de parcă ar fi fost veninos.

– Cressy, oftă ea. Cressida nu i se potrivise niciodată cu adevărat. Și dacă tot mersese atât de departe, rosti: Cressy Cross.

– Cross? Neîncrederea apăru din nou în ochii lui ca argintul.

– Kerr e cel de-al doilea nume. Hei, domnule Connell, habar n-am de ce te arăți atât de paranoic, dar nu trebuie să-ți faci griji în privința mea. Eu mă ocup de fotografierea speciilor sălbatice. Trebuia să ajung la Whtianga, ca să fotografiez specii de insecte din Middle Island, într-o rezervație naturală.

– Insecte? Pentru ele te grăbești? Aceasta e misiunea vitală pe care te-am împiedicat s-o duci la bun sfârșit!

Ea nu-l putea învinui pentru uimirea de care dădea dovadă. Multă lume nu credea că insectele sunt o parte importantă în schema funcționării lucrurilor, dar Cressy descoperise că erau la fel de fascinante și

de meritorii în privința studiului ca orice altă specie de pe planetă.

– Nu e vorba de orice insecte îi reproșă ea. Este vorba de niște wetas-gigant; un fel de greieri carnivori uriași. Au aproape zece centimetri lungime și au capacitatea de a sări până la un metru și jumătate, iar în afară de asta, sunt prevăzuți cu niște "colți" pe care-i folosesc atunci când se luptă sau când cântă. Au fost redescoperiți după două decenii. Iar cei de la Departamentul de Conservare au demarat un studiu de cercetare. Eu sunt cea care mă ocup de realizarea unui eseu fotografic atât pentru publicația la care lucrez, cât și pentru o revistă dedicată speciilor din sălbăticie...

– Presupun că pot verifica aceste date, nu?

– La naiba, poți să-ți verifici și averea personală, dacă ai chef! se înfurie Cressy. Dar nu te aștepta să-mi mai pierd vremea ca să mă justific. Aveam un termen limită pentru eseul meu și deja am pierdut două zile.

– Și va mai trebui să pierzi câteva. De-abia dacă poți să stai pe picioare, darămite să mai și cobori până la parter. Și cum rămâne cu tot echipamentul acela

lăsat în mașină?

– Vrei să spui că nu l-ai ascuns chiar tu undeva? întrebă Cressy, sperând ca bănuielile ei să se adevereasă, până la urmă.

El o privi în ochi cu calm, clătinând din cap în timp ce se ridica de pe pat, după care vârî mâinile în buzunare.

– Aș vrea eu să fie chiar atât de simplu, murmură el, dându-și importanță.

– Nu prea văd unde-i dificultatea. Eu îmi doresc să plec; tu vrei să scapi de mine. Dacă ne vom ajuta unul pe altul, obținem fiecare ce dorim.

– Nu sunt atât de sigur...

Privirea lui alunecă ușor de-a lungul trupului ei cu forme pline, iar ea se întrebă în gând ce anume vizionase el mai abitir în aceste ultime zile. Nemulțumită, trase cu putere de tricou, sperând să-i acopere mai bine coapsele.

– Ai putea totuși să-mi faci rost de niște haine!

– Acesta e cel mai mic tricou din garderoba mea, așa că îmi închipui că la capitolul pantaloni nu vei găsi o pereche pe potriva ta. Dar dacă tot n-am dat de

mașina ta, mi-ai putea indica ce măsuri porți, ca să-l trimit pe Seiver la Junction să-ți cumpere ceva de îmbrăcat.

– Cum dacă? Sigur că automobilul va fi găsit. Ba mai mult, dacă-mi permiți să dau un telefon, am să raportez imediat dispariția lui la poliție.

– Dă-mi datele și mă ocup eu. De la ce companie l-ai închiriat?

– Dar ei vor dori să discute cu mine.

– El, adică. E vorba de un singur ofițer de constatare care se ocupă de întreaga zonă. James e prietenul meu. Mă îndoiesc că va fi nevoie să te deranjeze dacă-mi vei oferi date suficiente.

– Dar eu chiar vreau să mă deranjeze! izbucni Cressy, exasperată.

– Doctorul spunea că trebuie să-ți revii puțin câte puțin, fără efort sau supărări.

– Bănuiesc că și el ți-e prieten, zise Cressy sarcastic.

– Chiar așa este.

– Și cu toate astea trebuie să-l sun pe editorul meu, să-i explic de ce fotografiile nu vor ajunge la timp,

insistă Cressy.

– Dă-mi numărul și-l voi suna personal. Dacă ești în stare să dai telefon, o să creadă că ești suficient de refăcută încât să-ți termini treaba la timp.

– Va trebui să anunț și firma de închirieri în legătură cu situația mașinii.

– Lasă-l pe Seiver să se ocupe. Sarcina lui e rezolvarea chestiunile stresante.

Ce ușor se rezolva totul, numai că, pe neașteptate, Cressy realiză care erau adevăratele lui intenții.

– Tu nu vrei să-mi permiți să vorbesc la telefon, nu-i așa?

– Telefoanele sunt instalate la parter, iar doctorul a spus că n-ai voie să faci efort, ai uitat?

– Ai putea să mă iei în brațe.

– Dar n-ai pe tine decât tricoul acesta.

– Tu vrei să mă împiedici să vorbesc la telefon. Până și criminalii, infractorii din închisoare au dreptul la un apel telefonic. Asta sunt în realitate, prizonieră?

– Doar până îți revii.

– Atunci, de ce nu pot vorbi la telefon? De ce te

temi? Are legătură cu faptul că lucrez la un ziar, nu? Practic ți-ai ieșit din minți în clipa în care ai auzit că sunt reporter. Credeai că am venit aici ca să scriu despre tine? De fapt, ce ascunzi?

– Nu ascund nimic. Încerc doar să previn o revenire a bolii tale. Dar nu te pot forța să te gândești la binele tău.

– Nu, nu poți. Așa cum nu te pot obliga să te porți civilizat. Trase aer în piept, nedumerită, văzând că se apleacă și o ia în brațe. Ce faci?

– Te duc la telefon. Nu asta îți doreai cu atâta disperare?

– Mă descurc și singură, zise ea abia auzit.

– N-ai mâncat nimic de mai bine de trei zile. Ești neputincioasă ca un pisoi nou-născut. Ești măcar o dată în stare să lași la o parte spiritul impulsiv și să accepți ajutorul fără să te opui?

– Măcar o dată? Vorbești ca și cum ai ști totul despre mine. Până acum trei minute, habar n-aveai care e numele meu, rosti Cressy cu încăpățânare. Află că de obicei sunt o fire foarte amabilă și deloc impulsivă.

– Serios? remarca lui era dovada neîncrederii, așa că tânăra ridică ochii spre el în timp ce o scotea din încăpere.

– Cum te-ai ales cu cicatricea asta?

Buzele lui schițară un surâs ironic.

– Abia ai declarat că n-ai o fire impulsivă. Majoritatea oamenilor nu dau dovadă de o asemenea curiozitate lipsită de tact, cel puțin nu la prima întâlnire.

– Dar în cazul nostru nu e vorba de prima întâlnire. Așa cum subliniai și tu adineauri fără jenă, suntem deja prieteni, rosti Cressy dintr-o suflare. Ceea ce se dovedi o greșeală, fiindcă deveni imediat conștientă de încordarea lui. Se întinse ușor, atingându-i linia feței și pipăindu-i curioasă cicatricea ce abia se simțea. El își retrase capul într-o parte, asemenea unui animal rănit.

– Scuze. Încă te mai doare?

– După zece ani, nu.

Și, cu toate astea, nu-i plăcea să fie atinsă.

– Cum s-a întâmplat?

– Tu nu știi să renunți? Am căpătat rana într-o zonă

extrem de izolată a acestei lumi. Au trecut ceva zile până am reușit să ajung la doctor pentru a-mi coase rana, așa că între timp s-a infectat.

– A fost o rană de cuțit?

– Violența n-are nimic romantic, micuțo, și în afară de asta, regret să te dezamăgesc, dar n-a fost ceva atât strălucitor ca lama unui cuțit. A fost vorba de o bucată de metal. O mină care a explodat chiar lângă mine.

Cressy scoase un ușor strigăt de groază.

– Adică ai fost prins ca într-o capcană?

– Din fericire, nu. Mai exista o intrare, care mi-a luat ceva timp până am găsit-o, din moment ce în jur era întuneric beznă. Până n-am ieșit afară, nu mi-am dat seama că eram rănit. Gata, puteți telefona, doamnă.

Fiind absorbită de povestea aceea înfiorătoare, Cressy nu observase că intraseră într-un alt dormitor, unul mobilat cu gust, în timp ce celălalt era plin de ornamentații și lipsit de orice urmă de bun-gust. Un pat dublu, un birou și un scaun erau aproape unicele obiecte care compuneau mobilierul camerei, tonul cald al lemnului completând fericit ambianța.

– Dar nu suntem la parter! zise ea, când el o așeză în fața unui birou lăcuit pe blatul căruia se afla un sistem de comunicații de ultimă generație. Spuneai că la etaj nu există telefon.

– Ei, uitasem, zise el blând. Luă în mână receptorul subțire de culoare albă și tastă câteva cifre. Poftim, ai ton cu exteriorul.

– Îți mulțumesc. Nu e nevoie să rămâi cu mine, preciză Cressy, străduindu-se să-și reprime mârâitul de nemulțumire.

– Nu-i niciun deranj, zise el, așezându-se pe scaunul sculptat ce se afla ceva mai în spate, luând apoi un teanc de ziare.

– Am nevoie de puțină intimitate ca să pot suna, i-o reteză Cressy, ținând receptorul telefonului sub bărbie.

– Și dacă te vei simți rău?

– O să mă întind. Acum, dacă nu te superi, domnule Connell...

El așteptă câteva secunde, pentru a-i da impresia că nu va ceda rugăminții, că nu-l putea forța, ca după aceea să se ridice agale de pe scaun.

– Dacă ai nevoie de mine, sunt în baie, spuse el, pornind cu pași mari către ușa glisantă din lemn din fundul încăperii și atingându-și în treacăt bărbia, mă duc să mă bărbieresc. Am văzut că ți se încurcau degetele în barba mea și mă doare sufletul la gândul că ai putea să-ți rănești pielea fină și albă ca laptele din pricina mea.

De parcă ar fi avut cum să se apropie mai mult de ea! Degetul lui Cressy tremură o clipă, formând numărul de telefon al publicației Star. Din nefericire, persoana care se ocupa de editarea ilustrațiilor nu se afla la birou, așa încât Cressy trebui să-i explice secretarei că fusese nevoită să-și întârzie voiajul datorită furtului mașinii și echipamentului foto. Aceasta nu se arătă îngrijorată de eventuala întârziere și după stabilirea unui nou termen de predare a materialului, Cressy ceru să i se facă legătura cu Nina, colega sa de birou, unul din fotografii-șefi ai publicației.

– Nina, eu sunt. La ce te gândești când rostesc numele Devlin Connell? Cressy vorbi pe un ton scăzut și grăbit, cu ochii spre ușa de la baie.

– La sex.

– Nina, fii serioasă! Nina avea mereu la îndemână o glumă deocheată. Era o blondă înaltă cu forme apetisante, care considerase fotografia un simplu hobby, asta până când soțul o părăsise, lăsându-i moștenire o groază de facturi neplătite și o perspectivă cinică asupra vieții. Dar în loc să se lase copleșită și distrusă de soartă, Nina făcuse o schimbare majoră, astfel că la treizeci și cinci de ani, reușise să transforme pasiunea pentru fotografie într-o carieră de succes, trimițând sute de fotografii făcute de ea diverselor publicații, până când una dintre ele îi ghicise potențialul extraordinar și încă neexploatat, angajând-o.

– Bine. Bani. Aur, argint, platină...

– Nina!

– Crede-mă! Activează cu succes în domeniul zăcămintelor miniere. Mai mult, deține câteva companii care se ocupă de extracția minereurilor și a petrolului. Toate moștenite de la tăticul, un arogant care a făcut avere exploatând zăcămintele de petrol din S.U.A. exact în vremurile când averile obținute

din asemenea îndeletniciri se câștigau și se pierdeau cu o ușurință de necrezut.

– Cine făcea asta? Tatăl lui?

– Nu, el s-a retras din afacere acum câțiva ani. Avea probleme de sănătate. Trăiește în Spania și se ocupă cu cultivarea portocalelor, cu vinul de Porto, nu știu exact... Soția lui de origine spaniolă, explica ochii lui negri, sfredelitori și strălucitori ca de diavol. Acum, cel care se pregătește de retragere e chiar Devlin.

– Ești convinsă? Probabil nu vorbeau despre aceeași persoană. Oare fusese păcălită de un impostor?

– Dacă nu te-ar interesa mai mult sălbăticia decât evenimentele lumii în care trăim, întrebarea ar fi de prisos. El era un tânăr arogant când a preluat de la tatăl său afacerile cu petrol, dar a anunțat că nu va permite niciodată ca afacerile să-i afecteze sănătatea, așa cum s-a întâmplat în cazul tatălui lui. A declarat că va strânge atâția bani câți se poate în domeniul respectiv în cel mai scurt timp posibil, după care se va bucura de ei, retrăgându-se din activitate înainte de împlinirea vârstei de patruzeci de ani. La anul va

împlini patruzeci de ani de viață. Poate nu trebuia să fie atât de categoric cu ani în urmă, dar lumea nu-l va lăsa să uite ce a promis, și mai ales cei din presă. La fiecare aniversare, se găsește cineva care să-i aducă aminte. Până la data stabilită mai e foarte puțin, așa că cei din branșă îl tot tachinează.

– E însurat?

– Nu... Era cât pe ce să fie, odată, cu o tipă cu nasul pe sus, rudă din partea mamei, care e de viță nobilă, după toate aparențele. Dacă vrei să cercetez puțin dosarul lui, aș putea afla pentru tine o mulțime de picanterii. Dar de ce atâta interes? A făcut ceva nepermis în micul tău univers?

Nina făcea referire la natură. Cressy se mulțumea adesea cu fotografierea speciilor pe cale de dispariție, lăsându-le să exprime ele însele acea indignare surdă pe care mai mult ca sigur nu s-ar fi priceput prea bine s-o exprime în cuvinte, dar câteodată simțea o nevoie disperată de a lua atitudine.

– Nu știu. Poate. Îi oferi Ninei câteva detalii sumare despre locul unde se afla și motivul rămânerii acolo, lăsând-o să înțeleagă că nu-l cunoscuse pe Devlin.

Habar n-avea de ce se dovedea atât de precaută, din moment ce Cressy era convinsă că Nina, deşi era un om "de presă", n-ar fi fost în stare să publice ce i se încredinţase ca o mărturisire de ordin personal, punând astfel prietenia înaintea ambiţiilor. Pur şi simplu lui Cressy i se părea nedrept să lanseze orice fel de speculaţii până nu avea să decidă paşii următori.

– Bun. Dacă ai nevoie de ceva, dă-mi un semn.

Cressy o rugă pe Nina să-i trimită cât mai repede câteva obiecte de vestimentaţie, părându-i-se o variantă mult mai corectă decât să-i permită lui Devlin să i le cumpere. Aşa, avea şansa să nu se compromită. În plus, dacă cei de la poştă îşi ţineau promisiunea, hainele aveau să ajungă acolo în cel mult două zile.

În clipa când puse receptorul în furcă, Cressy îşi simţi fruntea îmbrobonată de sudoare şi mâinile nesigure. Cine ar fi zis că o simplă conversaţie telefonică poate presupune un asemenea efort? Poate Devlin nu fusese decât foarte grijuliu când se oferise să se ocupe de aceste formalităţi...

Uşa băii se deschise iar Devlin veni în grabă spre

ea.

– Gata? Nu arăta mai ras decât adineauri.

– Arăți epuizată, zise el blând. Mergem înapoi în pat? O luă în brațe, iar ea abia dacă protestă.

– Camera asta e mult mai frumoasă decât a mea. De ce nu pot rămâne aici?

– Fiindcă e camera mea și de obicei nu-mi place s-o împart cu nimeni.

Ei, nu era de mirare că nu se însurase!

– În camera aceea îmi vine să vărs, nu alta. De ce nu-mi pot alege un alt dormitor? Cred că în casa asta sunt o mulțime. E de-a dreptul enormă.

– Fiindcă toate sunt...

– Cum? se interesă Cressy.

– Momentan nu pot fi oferite, zise el fără înconjur.

Cressy vru să știe dacă erau redecorate, dar se gândi imediat că motivul ar putea fi altul. Poate în clipa aceea erau toate ocupate. Poate nu se terminase nici acum întâlnirea aceea din seara cu porțile, pe care și-o amintea ca prin ceață. Dar dacă întâlnirea aceea de afaceri era a unor oameni respectabili, de ce Devlin voia s-o țină secretă?

– Detest roșul, răspunse ea tâfnoasă.

– Nu se asortează cu părul tău.

– Ce e în neregulă cu părul meu? Cressy mișcă din cap, resfirându-l peste umeri.

– Nimic. Pur și simplu nu se potrivește cu culoarea roșie, spuse el liniștitor. Este și acum murdar și încurcat, dar am considerat că nu era bine să fie spălat când erai atât de bolnavă sau să fie pieptănat când te durea atât de mult capul. Mâine, după ce vei fi mâncat ceva, după ce voi fi convins că nu vei leșina, poți să-l speli. Sunt convins că atunci când e curat, părul tău e foarte frumos. Acum, are o culoare indescriptibilă, ce aduce cu un castaniu murdar.

Lumea nu prea se îngrămădise să-i declare lui Cressy că are un păr frumos. "Plin de viață!", "înfiorător" sau "altfel" erau epitete cu care lumea catalogase adesea nuanța roșcată a podoabei ei capilare.

– Atunci, de unde știi că nu se potrivește cu culoarea roșie? se enervă Cressy, privind geloasă negrul șuvițelor lui.

– Bineînțeles că nu orientându-mă după dezastrul

actual din capul tău, murmură el afabil.

Tăcerea scandalizată cu care îi întâmpină remarca dură mult după ce trânti pe pat trupul ei încordat și plin de furie, lăsând-o din nou în decorul acela roșu-deschis și ieșind pe ușă, amuzat.

Capitolul 3

Cressy îl privi pe bărbatul din bucătărie.

– Dar nu voiam decât să ajut, insistă ea.

Seiver o privi pieziș.

– Faceți-mi o favoare, domnișoară, nu mă mai ajutați. E al doilea castron pe care-l spargeți. Dacă ne mai ajutați mult, s-a zis cu vesela noastră!

– A alunecat de pe tavă, se apără Cressy. Cu siguranță, nu era momentul să-și ceară scuze și pentru vaza din dormitorul ei, pe care o scăpase din neatenție pe podea. Nu degeaba o porecliseră prietenii "Cressy care sparge tot"!

– Oricum, nu aveați voie să coborâți aici, zise Seiver în timp ce mătura cioburile.

– Doctorul a spus că mă pot da jos din pat, să circul, iar eu n-am chef să-mi petrec tot timpul ascunsă în camera aceea îngrozitoare doar pentru că buldogul acela de șef al tău vrea să nu-i stau în cale.

Seiver se abținu de la comentarii. Ca și Frank Drake, căruia Connell îi ceruse să-i țină companie în cazul în care Cressy va părăsi patul să bântuie de colo-colo, se dovedea o fire extrem de discretă când venea vorba de șeful său. Dacă nu i-ar fi telefonat Ninei, Cressy n-ar fi aflat nici acum cine era de fapt Connell. Dar acum, după două zile, se simțea destul de puternică pentru a-și vedea de ale ei. Dimineață, observase de la fereastra camerei sosirea dubei poștale, astfel că alergase pe scară pentru a-l întâlni pe Seiver înainte ca acesta să se ocupe cu sortarea corespondenței. Precis avea să fie acolo și un pachet de culoare maro expediat pe numele său, așa că atunci când îl zări, îl lovi încântată cu palma, într-un gest de triumf. Astfel, Connell nu mai avea niciun comentariu de făcut față de vestimentația ei. Încă nu

se decisese să-i cumpere nimic în locul tricoului, pretinzând că nu era suficient de refăcută ca să se poată ridica din pat. Acum, putea să-i demonstreze că intenția lui de manipulare era inutilă.

Seiver continua s-o ignore, așa că ea își vârî mâinile în buzunarele blugilor și porni către etaj. Se baza doar pe cuvântul lui Connell, în care nu credea nici măcar puțin, că mașina ei fusese căutată de poliție fără niciun rezultat și că scumpul ei Olympus necesita reparații.

Se strecură în dormitorul lui Connell să dea câteva telefoane, dar descoperi că sistemul de comunicații era prevăzut cu un dispozitiv care interzicea efectuarea apelurilor neautorizate. Prin urmare, trebuia căutată o soluție mai bună.

Oare ce ar fi făcut Max? Tatăl lui Cressy avea talentul de a ieși din situațiile dificile. Ca liber-profesionist în arta fotografiei, călătorise în zonele periculoase ale planetei, subliniind urâțenia, corupția și cinismul realității, dezvăluind adevărul care se ascundea în spatele propagandei de război. Expozițiile erau punctul său forte. El îi transmisese

fiicei sale doar culoarea roșie a părului și pasiunea pentru camere foto, dar nu și dragostea autentică pentru pericol. Cressy se luptase ani de zile cu limita care ar fi putut duce la eșec până își aflase drumul, găsind în final acea arie profesională mai blândă a fotografierii naturii și speciilor sălbatice, dar Max nu încetase s-o încurajeze și să creadă în ea.

Nu exista nicio îndoială în privința sfatului pe care i l-ar fi dat în acele clipe. Lui Max nu-i plăcuse niciodată să se simtă prizonier, nici pe plan personal, nici pe plan profesional. I-ar fi spus că era datoria ei să scape de acolo!

Era relativ ușor să iasă din casă fără s-o vadă nimeni. În afara ferestrei ei se găsea un burlan, prevăzut cu o treaptă din ciment care ducea către scara de incendiu, care se încheia undeva în partea din spate a clădirii. Imediat ce ajunse pe sol, nu făcu decât să se ascundă dintr-un tufăriș într-altul, strecurându-se în spatele unor clădiri ce păreau a fi grajduri, ca în final să se cocoațe pe gardul alb din bârne și să se trezească la umbra protectoare a unui pâlc de copaci. După aceea hoinări o vreme, până

dădu de un zid de cărămidă care i se păru oarecum cunoscut.

Acesta avea aproape doi metri înălțime, dar era ferm convinsă că lucrul acesta n-avea cum constitui un obstacol. Mai escaladase o mulțime de ziduri la viața ei.

Spre surpriza sa, picioarele îi tremurau în momentul când ateriză pe drumul acoperit cu pietriș de pe partea cealaltă a zidului. Nu, nu era un semn de slăbiciune care dovedea revenirea bolii. Doctorul îi spusese că nu are suficientă energie, dar nu realizase până acum cât de vioaie și de activă era în mod normal. Era mult mai rezistentă ca alții. În afară de asta, doctorul era prieten cu Connell; atunci, de ce să-l creadă?

Acum, pe unde s-o ia? Se uită la cerul senin, decizând că cel mai bine era să pornească spre est, spre Thames. Cel puțin presupunea că zona aceea era spre est, din moment ce nu știa exact unde se afla în momentul de față.

Pe drum se zăreau urmele adânci ale unor jante de automobil, dar Cressy descoperi cu părere de rău că

după toate aparențele drumul era rareori folosit. Părea că mersese pe jos ore în șir, cu toate că ceasul de la mână îi arăta că trecuseră doar paruzeci de minute, și nu auzise vreun zgomot de automobil. Drumul acesta trebuie să ducă undeva, își zise ea cu încăpățânare, înaintând cu greu pe drumul îngust, prăfuit și mărginit de verdeață, recunoscătoare Ninei că pusese în pachet și o pereche de pantofi lejeri, fără toc. Își simți din nou picioarele tremurând, iar în stomac un gol. Cu o zi înainte nu prea avusese poftă de mâncare, dar știind că trebuie să-și recapete forțele, înghițise la prânz câteva linguri de supă și puțină pâine, ca seara să mănânce omletă, în singurătatea dormitorului său. Dimineața gustase câteva felii de pâine prăjită și o ceașcă de ceai, dar nu fusese în stare să înghită iaurtul, fructele sau ouăle moi. Oare de ce nu-i pregătise Seiver sau altcineva clătite, ceva moale și savuros? Pentru că voia s-o facă să sufere!

Începu să transpire, așa că dezbrăcă repede hanoracul gri, prinzându-l în jurul taliei, zicându-și că era normal ca efortul să aducă și o asemenea stare. Își

desfăcu și doi nasturi ai cămășii albastre și apretate, vrând să creadă că se simțea bine, dar până la urmă fu obligată să se așeze pe o piatră de la marginea drumului, pentru a se odihni. Începu să gâfâie la gândul drumului de întoarcere. Mai că-i venea să plângă. Pe neașteptate, își îndreptă spatele. Mândria câștigă teren, fiind o altă trăsătură moștenită de la tatăl ei. Autocompătimirea dispăru, luată de vânt.

Ca un semn de înviorare, i se păru că aude un motor de automobil. Sări rapid de pe piatră, clipind de durere în clipa în care gamba se răsuci, dar privind cu speranță pe drumul pe care tocmai venise. La orizont apăru o furgonetă roșie la fel de prăfuită ca drumul, ridicându-se deasupra drumului. Un fermier simpatic, gândi ea, un om dispus s-o ducă înapoi la vilă, fără a-i adresa întrebări absurde.

Ea îi făcu semn cu mâna, așa că șoferul apăsă cu putere pe frâne, încetinind și trăgând furgoneta pe marginea drumului. Portiera se deschise rapid, aproape s-o lovească.

– Parcă spuneai că nu ești proastă. Urcă, Cressida.

N-avea noroc și pace! Mâinile mari ale lui Devlin se

strângeau crispate pe volan, ca și cum se abținea să nu se repeadă s-o strângă de gât.

– E un drum public, n-ai dreptul să te legi de mine, zise Cressy, amețită și slăbită.

El râse ironic.

– Greșești, Cressida. Dacă voiai să mergi spre autostradă, află că ai luat-o pe drumul greșit. Acesta e un drum de acces care traversează proprietatea mea, așa că pot face ce doresc cu cei care trec pe aici.

– Există legi care... protestă ea.

– De când îi pasă diavolului de litera legii? Haide, treci în mașină.

Poftim? Să se ducă de bunăvoie în flăcările iadului? Cressy își ridică hotărâtă bărbia:

– Nu! Ar fi vrut să facă stânga-mprejur și să plece, dar picioarele nu erau bune de nimic. Înțepenindu-și genunchii, reuși să le oprească tremurul.

– Vrei să vin să te iau pe sus?

– Numai să încerci! zise ea hotărâtă, știind bine că ar fi putut s-o facă fără cel mai mic efort. Se îndoia profund că ar fi reușit măcar s-o ia la fugă.

Iar el știa acest lucru. Închise ochii, sprijinindu-se

de mașină. Tensiunea trăsăturilor lui se relaxă treptat. Imediat ce se simți din nou stăpân pe el însuși, o privi atent.

– Știi până unde ai mers?

Cressy ridică din umeri, neavând încredere în calmul lui.

– Am mers ceva.

– Doi kilometri. În cât timp? Ea tăcu încăpățânată, așa că el profită de acest avantaj: uită-te la tine! Parcă ai fost la maraton. Pun pariu că deja ești deshidratată. Se presupune că ești în convalescență.

– Adică sub pază strictă, ca să nu-i încomodez pe dulăii tăi.

– De ce vorbești așa? se răsti el.

– Fiindcă așa arătau toți, inclusiv tu, când i-am văzut prima dată. Să fim serioși, Devlin. Puteai să mă ții în camera aia dar nu-s nici surdă, nici oarbă, nici ignorantă. Poate ar fi trebuit să vopsești și ferestrele încăperii, ca să nu pot recunoaște una sau două fețe faimoase care se tot preumblă zilnic prin grădinile tale. Seterul roșcat e Peter Hawthorne, șeful petrochimiștilor, iar cel mai rotofei e Regele

cărbunelui, Kurt Matheson. Precis și ceilalți sunt șefi ai altor domenii industriale. De aceea ești atât de paranoic în privința securității. Ar putea veni oricând careva să-i elimine pe buldogii șefi. Nu trebuia să-mi asculți conversațiile telefonice, să știi. Prietenii mei nu sunt teroriști.

– Asta rămâne de văzut, mormăi el, fără a confirma sau nega vorbele ei. Dar ce te face să crezi că am monitorizat acele conversații?

– Telefonul din baie, unde te-ai retras atât de nimerit ca să te bărbierești, dar fără să te ocupi de așa ceva. Genunchii nu voiau s-o asculte, așa că se rezemă de portieră, bucuroasă că avea de ce să se sprijine. Abia dacă putu rezista tentației de a intra în mașină, unde era răcoare, datorită geamurilor închise la culoare.

– Ce naiba căutai în apartamentul meu?

– Cercetări, răspunse ea, fericită să aibă avantaj. E vina ta, fiindcă ești un mare secretos. Doar nu te așteptai să-ți respect intimitatea când tu n-o respecți pe a mea, nu? Se decise să fie și mai incisivă: am vrut să verific dacă oglinda de deasupra patului meu e una

dublă. Am fost puțin intrigată când am observat una identică în dormitorul tău, spate în spate cu cealaltă.

– Adică, ai crezut că te-am cazat acolo ca să-mi satisfac cine știe ce obiceiuri perverse.

Era clar că fusese deranjat de asemenea insinuări la adresa virilității lui. Așa că ea continuă fără jenă:

– Trebuie să admiți că e ciudat să mă ții prizonieră în camera aceea care aduce a bordel!

– A fost decorată de mama mea, se apără el furios.

– Mama ta! Cressy făcu ochii mari, în timp ce percepția ei despre aristocrația spaniolă se schimbă dramatic. Adică a fost, a fost... Reuși să se controleze la timp, observând amenințarea din privirea lui întunecată, semănând cu un cer plumburiu.

– Ei, e diferită, mult diferită față de restul casei.

– Asta a fost și intenția. El îi studie o secundă silueta zveltă. E o poveste lungă. După aceea făcu o pauză, iar ea se aplecă spre scaun, cu ochii strălucind de curiozitate. El opri motorul, după care abordă o atitudine vădit relaxată. Deschise torpedoul și scoase un baton de ciocolată, rupându-i ambalajul. Mușcă, urmărit de ochii ei fascinați.

– Pe vremea când părinții mei au locuit aici, era dormitorul conjugal. Vrei și tu?

Ochii Cressydei deveniră și mai mari, când mușcă din batonul întins spre ea cu degajare. Adică părinții lui dormeau într-un spațiu atât de vulgar?

– Nu, dar tata... căuta și alt gen de... cum să spun, stimulente? murmură Devlin, citindu-i gândul și privind mirat la roșeața ce i se întinsese pe chip, o roșeață ce contrasta cu părul ei bogat

Îi mai oferi încă o bucățică, spre mare lui satisfacție, ca și cum ar fi reușit să domesticească o mică sălbăticiune care acum îi mânca din palmă.

– Mama era, este o femeie extrem de posesivă și are un temperament latin. Nu suporta ideea ca tata să flirteze cu alte femei, cu toate că nicio femeie în toate mințile n-ar crede despre el că ar fi capabil de așa ceva. Dar ei i se părea irezistibil, așa că-și imagina că și alte femei ar avea aceeași reacție. Într-o noapte, când aveam șaisprezece ani, s-au certat rău de tot. Tata a plecat valvârtej într-o călătorie de afaceri, și când s-a întors a descoperit că dormitorul său cu aer masculin se transformase într-un loc care "s-ar potrivi

mai bine cu caracterul lui". A fost așa de furios, încât a dus-o cu forța în dormitorul acela, ca să-i arate ce caracter avea. N-au mai ieșit de acolo două zile... El încheie fraza pe un ton sugestiv, iar Cressy fu gata să se înece cu o bucățică de ciocolată.

Nu era o fire mândră, dar parcă nu era tocmai potrivit să povestești astfel de lucruri despre părinți. Da, știa că Max avusese relații cu fel de fel de femei după moartea mamei ei, dar ideea de a te confrunta astfel cu realitatea...

– După aceea s-au mutat în celălalt dormitor, continuă Devlin, cel pe care-l ocup eu acum. Dar n-au redecorat niciodată cealaltă încăpere. Și ori de câte ori se certau, acela era locul unde reușeau să se împace. Camera Împăcării, așa au numit-o. Haide Cressy, de ce nu urci? zise el calm, știi bine că asta vrei. Uite, promit să nu-ți fac niciun rău. În caz că ai chef, cred că mai am pe aici pe undeva un alt baton de ciocolată. Mi-a spus Seiver că la micul dejun abia dacă ai ciugulit ceva. Căută în buzunarul portierei, descoperind un alt baton, pe care-l așeză apoi pe scaunul pasagerului.

Cressy îl privi înfometată, iar Devil se simți brusc vinovat, asemenea unui bătrân pervers care oferea bomboane unei fetișcane pentru a-și satisface cine știe ce pofte ascunse, ceea ce-l irită peste măsură. Dar nu era atât de sigur că era atât de inocentă pe cât părea, cugetă el, nemulțumit. Faptul că avea doi ochi mari ca de copil, o gură nespus de dulce, ca a celei mai inocente creaturi, și un chip care ar fi reușit să îmbuneze până și inima diavolului, nu însemna mare lucru. Ea îi demonstrase deja că dincolo de dulceața aceea exterioară se afla o femeie care la o adică știa să scoată ghearele. Hotărârea ei putea să-i stârnească admirația, dar neînfricarea ei provoca practic fiori, iar încăpățânarea devenea brusc o adevărată amenințare, atât pentru ea însăși, cât și pentru alții. În același timp, avea și părți previzibile. Niciunul din ei nu credea mai deloc în celălalt, și asta era clar. Iar în clipa asta, dacă avea să lase garda jos, vina ar fi în întregime doar a ei. Atunci, de ce naiba simțea nevoia s-o prevină că n-ar trebui să creadă în vorbele lui amabile? Înjură printre dinți. Nu-și putea permite să se lase copleșit de această nevoie stranie de a o

proteja, o nevoie pe care nici el n-o pricepea, considerând-o o complicație inutilă. La naiba dacă ar fi riscat, lăsând-o să plece pe propriile picioare, oricum n-ar fi avut șanse să ajungă prea departe în starea în care se găsea, fiind obligat s-o ia din drum, aducând-o cu forța la mașină, ceea ce ar fi sporit dezgustul ei față de el.

– Haide, Cressy. Să lăsăm joaca. Deja am pierdut o groază de vreme venind să te caut, mormăi el pe neașteptate.

– Și atunci, de ce-ai făcut-o? se răsti ea întrebându-se dacă reușea să ia batonul fără ca el s-o înhațe.

– Fiindcă exista riscul să te rătăcești sau să mori. Proprietatea este imensă, să știi. Avem zone cu vegetație bogată, mlaștină, estuare... o mulțime de locuri unde ai putea să cazi și să zaci zile bune până să fii descoperită, dacă ai noroc. Crezi că aș vrea să am o situație ca asta pe conștiință?

– Nu știam că ai așa ceva.

– Dacă nu aș avea, n-aș fi acum aici. Crede-mă, ești pentru mine o belea de care mai degrabă aș vrea să

scap!

Tonul acesta dur era mult mai convingător decât cel blând. În afară de asta, nu vedea în fața ochilor decât niște pătrate negre. Cressy se așeză de bunăvoie în scaunul fierbinte de vinil, luând batonul dintr-o singură mișcare. Cu toate astea, nici nu-i trecu prin minte să-i mulțumească.

– Până la urmă, tot reușeam să-l iau, să știi. Mai ales dacă eram eu, cea de toate zilele, spuse ea, rupând ambalajul cu dinții.

– Tremur când mă gândesc ce ar fi însemnat asta, comentă el sec, urmărind-o cum devora batonul de ciocolată, gândindu-se că era posibil ca ea să aibă dreptate. Nu la capitolul inteligență avea lacune, ci la capitolul bun-simț. Scuze, dar nu cred că mai am ciocolată, dar în orice caz nu cred că este alimentul cel mai potrivit. Când revenim acasă, ai putea servi supă sau legume înăbușite.

– Nu-mi mai e foame! Dimpotrivă, îi era chiar puțin greață de atâta dulce, încercând să alunge din gură senzația. Dar mi-e sete. Aș bea o coca-cola rece.

– Un suc de portocale ar fi mult mai bun.

– Dar eu prefer o cola!

– Ai idee ce conține?

– Nu-mi pasă, are gust bun. O, Doamne, să nu-mi spui că ești un fanatic al alimentelor bio!

– Nu, n-am avut niciodată obsesii de felul acesta, rosti el rece. Dar cred că trebuie să avem grijă ce consumăm.

– Atunci, de ce ai ciocolată în compartimentul pentru mănuși? întrebă Cressy triumfător.

– Mașina asta e destinată muncii la fermă, o folosesc rar. Reușise ușor să-i zădărnicească încăpățânarea, așa că porni motorul, întorcând automobilul în direcția vilei.

– Dar ai gustat și tu, punctă ea, îmbufnată.

– Ca să te prind, de aceea. Și am avut mare succes, nu crezi?

– Da, doar fiindcă eram obosită, zise Cressy, în încercarea de a-i șterge aerul ironic de pe chip.

– Cred că anii în care ai mâncat nesănătos s-au cam răzbunat pe tine. Chester spunea că n-ai prea avut grijă de sănătatea ta.

– Taci odată!

– Nu știi să pierzi, Cressy?

Da, cam așa era. În realitate, Cressy nu prea avea simțul umorului. În copilărie, se făcuseră glume pe seama nuanței părului ei, care ar fi avut o strânsă legătură cu temperamentul ei, iar ideea "de cap înfierbântat" o necăjise mereu, chiar dacă în meseria sa dovedise multora că se înșelaseră. Pe urmă, mai era și neîndemânarea sa, care era mereu subiect de glumă, dar cu trecerea anilor, hohotele parcă scăzuseră în intensitate. În afară de asta, mai era și tendința de a se îndrăgosti exact de acei bărbați care nu i se potriveau, bărbați care se simțeau atrași de chipul ei, de talentul ei profesional, dar nu de adevărata sa personalitate, bărbați care se simțiseră înșelați odată ce povestea stătea să înceapă: întâlniri la care nu se prezenta, flori rupte, veselă spartă sau acea lipsă a plăcerii entuziaste de a ajunge în patul lor, un entuziasm pe care însă era în stare să-l arate deplin atunci când venea vorba de arta fotografică. Problema era că fusese mereu sclava iubirii ei pentru animale. Dacă un bărbat se întâmpla să semene cu un urs drăgălaș, cu o focă jucăușă sau cu o veveriță cu

blănița mătăsoasă, era imposibil să nu-și deschidă inima în fața lui. De obicei era la fel de dezamăgită ca și ei, dar continua relația o vreme...sperând și tot sperând că...

– Dacă omul tot trebuie să piardă, atunci de ce să-l mai forțeze cineva să se bucure, mormăi ea. Adică de ce ar fi pedepsiți de două ori? Pariez că nici tu nu știi să pierzi.

– Mă pricep mai bine să câștig, admise el simplu.

Cressy se gândi la afirmația lui. Adică nu pierduse prea des. Din nefericire, îi era prea ușor să-l creadă. Parcă toată ființa lui radia siguranță...

Cressy constată cu stupoare că drumul până acasă dură doar câteva minute. Cât efort pentru un rezultat atât de mic, se oțărî ea, în timp ce Devlin parcă în fața ușii de la intrare. Apăsă ușor pe claxon, și Frank Drake deschise ușa, apărând în pragul ei.

– Văd că ai găsit-o, rosti el aspru.

– Da, fiindcă i-am permis eu s-o facă, zise Cressy.

– Da, sigur, răspunse el îmblânzind replica ușor umilitoare cu un surâs. Frank o aprecia, știa asta, chiar dacă era un tip afurisit.

Dar Devlin observă pe chipul lui ceva ce ei îi scăpase.

– S-a întâmplat ceva?

– Depinde cum privești. Frank ridică din umeri, cu ochii la Cressy. Cred că Seiver ți-a păstrat niște supă la bucătărie.

O trimitea politicos la plimbare. Ar fi vrut mai degrabă să sară direct în pat, dar văzând nerăbdarea din ochii lui Devlin, porni obosită către bucătărie, în vreme ce bărbații îi întoarseră spatele, vorbind între ei pe un ton scăzut. În bucătărie, Seiver o întâmpină ca de obicei fără pic de diplomație.

– Deci, te-ai întors! Le-am spus eu că nu poți ajunge prea departe. N-ai putere.

Doar pentru a-l enerva, ea se așeză la masa din bucătărie, luând alene din supa cu legume și mestecând încet bucățile de pâine unse cu unt care fuseseră aranjate pe o tavă, iritându-l cât mai mult posibil cu prezența ei. Tocmai se holbau unul la altul în clipa în care Devlin păși în bucătărie, încruntându-se, contribuind la atmosfera deloc binevoitoare.

– De ce nu i-ai dus tava la etaj, Seiver? După atâta efort, trebuia să fie în pat în clipa asta.

– A refuzat, și în afară de asta credeam că ești sătul de certuri, rosti Seiver, supărat că-i ofensase corectitudinea.

– Mai ales dacă te-ai fi purtat mai rău ca data trecută, i-o reteză Cressy.

El o privi la fel de urât.

– Data trecută am crezut, din greșeală, că sunteți o domniță educată, nu o diavoliță afurisită. Ochii săi albaștri îl ațintiră pe Devlin. Ori pleacă ea din bucătărie, ori eu. Nu prea cred că e o mare gospodină, din moment ce strâmbă din nas în fața unui meniu savuros.

Devlin o privi cu uimire pe Cressy.

– Chiar ești din fire o forță distructivă sau te străduiești să distrugi viețile altora?

Cressy nu avu timp decât să arunce o privire piezișă spre surâsul triumfător al lui Seiver, pentru că în secunda următoare era deja scoasă cu forța din bucătărie. De data aceasta nu mai fu dusă în "închisoarea ei de catifea", ci într-un birou mic, cu

dotări ultramoderne. Rămase cu gura căscată când luă seama la decorarea pereților acestuia. Fotografii alb-negru, reprezentând mineri sau petroliști în perioadele lor de glorie, la muncă, sau pe timp de pauză.

– Ești fiica lui, nu? întrebă Devlin, observând că recunoaște acele portrete. Max Cross e tatăl tău.

Cressy surâse în fața propriilor amintiri, neluând seama la acuzațiile lui. Era vorba de un set de fotografii pe care el le făcuse cu douăzeci de ani în urmă pentru Magnum, o agenție de presă din Franța, aducându-i lui Max un prestigios premiu internațional, unul din multele premii pe care le câștigase în lunga sa carieră. Acum, la cincizeci și ceva de ani, trăia la fel de împăcat ca la treizeci. Nu s-ar fi retras niciodată din branșă atâta vreme cât era în stare să fotografieze.

– Ai de gând să negi? o întrebă Devlin aspru.

– Poftim? A, nu, sigur că nu. De ce aș face-o? Sunt mândră de tatăl meu. Fotografiile o impresionau la fel de mult, ori de câte ori le-ar fi privit.

– Atunci, de ce ai ascuns adevărul?

Acuzația nu-i mai scăpă, uimind-o peste măsură în vreme ce se întorcea cu fața spre el.

– N-am ascuns nimic. Pe de altă parte, nu mă prezint drept fiica lui Max Cross, indiferent unde mă duc. Nu sunt un robot cu cifru, să știi, am într-adevăr propriul meu destin, o carieră de succes, una pe care eu n-am moștenit-o de la tata! Regretă insinuarea imediat ce o rosti, așa că se strădui să fie mai conciliantă. Tocmai datorită succesului tatălui meu am hotărât să folosesc cel de-al doilea nume când mi-am început cariera.

– Ca fotograf al vieții în sălbăticie.

– Ei, n-am devenit expert cât ai bate din palme, rosti ea, dându-și seama de sarcasmul lui nedisimulat. Cred că dată fiind situația, era firesc să mă ocup mai întâi de știri. Așa procedează foarte mulți fotografi începători, fiindcă acolo ai parte de un antrenament extrem de variat și de o experiență care nu poate fi ignorată sau egalată.

– Dar ai lucrat și pentru diverse publicații. Ca de exemplu, acum.

– Doar ca să mă pot lansa în domeniul meu de

activitate. În mod normal, Cressy era un om modest când venea vorba de talentul său, dar nu se mai confruntase nicicând cu o lipsă de apreciere atât de fățișă. Nu-s o proastă care se agață de tot ce i se pune pe tavă. Sunt un fotograf extrem de talentat, într-un domeniu în care cei buni se numără pe degete! În prezent, pot decide singură ce anume vreau sau nu să lucrez. Iar ce aleg să lucrez în exclusivitate, este colaborarea cu diverse organizații, cum ar fi Fundația Internațională de Protejare a Naturii sau National Geographic. În prezent am un angajament față de Departamentul Conservării Speciilor din Noua Zeelandă, contribuind la studiul lor, cu un eseu referitor la speciile pe cale de dispariție, pornind de la... greierii uriași. Întâmplător, e vorba de o publicație, deoarece coincide cu planurile mele.

– Și unde e... tatăl tău?

Cressy ridică din umeri nerăbdătoare să schimbe subiectul.

– Habar n-am, circulă mult, ca și mine. De ce, vrei un autograf?

– Cred că e un om extrem de interesant, o

surprinse el, aproape împotriva voinței lui. Cu excepția faptului că ești obligat să-l suporți. Cum se descurcă mama ta?

– Mama a murit când aveam aproape cinci ani. N-o țin minte foarte bine. Era jurnalist, și din câte am reușit să aflu, îi plăcea foarte mult să călătorească și era pasionată de aventură, la fel ca tata. Cressy se gândi că sosise vremea ca el să răspundă la rându-i la câteva întrebări.

– Asta are legătură cu ce-ai discutat cu Frank? Ai făcut investigații în privința mea?

El încercă să evite întrebarea în cel mai calm mod posibil.

– A sunat James. Ți-a găsit mașina, era abandonată în Hamilton.

Ochii lui Cressy licăriră vesel, plini de speranță.

– Și echipamentul era acolo, nu lipsea nimic?

El deschise brațele.

– S-a furat totul, cu excepția câtorva haine. Dar poliția din Hamilton are o pistă. În scurt timp...

– Nu! Cressy se prăbuși pe cel mai apropiat scaun, care din întâmplare era un balansoar capitonat cu

piele, mișcându-și brațele în semn de frustrare.

– Probabil aveai asigurare.

– Da, dar nu despre asta e vorba! Cressy era în culmea disperării. Aici nu e vorba de bani, e vorba de valoare. Mi-a luat ani de zile până am făcut rost de ceea ce mi-am dorit, să iasă totul așa cum îmi place, să învăț funcționarea fiecărui aparat în parte. Nu e vorba de o înșiruire de piese și de lentile, adică au... au suflet! În fotografia de mari dimensiuni e vorba de precizie, de perfecțiune. Mi-a luat foarte mult timp să învăț cum funcționează noile tehnologii! Slavă Domnului că am luat Olympusul cu mine. Apropo, nu mi l-ai înapoiat nici acum, adăugă ea ursuz. Ar fi bine să mi-l dai, fiindcă ieșirile mele de până acum, care te-au scandalizat, sunt nimic în comparație cu ce aș fi în stare dacă...

– De fapt, îl am chiar aici, zise el calm, scoțând binecunoscuta cutie neagră dintr-un sertar unde erau depozitate diverse lucruri. Din nefericire, filmul a fost expus accidental, dar în rest cred că a suferit doar vreo două zgârieturi.

Cressy i-l smulse din mână, verificându-l grăbită.

N-avea nicio îndoială că filmul fusese expus în mod intenționat, dar din moment ce fusese neutilizat, n-avea rost să facă scandal.

– Dar e un model cam vechi, având în vedere că ești fotograf profesionist, n-am dreptate? Devlin urmări atent cum mâinele ei aproape mângâiau aparatul, pipăindu-l.

– Aparatul acesta îmi poartă noroc. L-am primit de la tata, când aveam zece ani. Trăsăturile ei se înăspriră. Știi, m-a obligat să-mi folosesc bănuții de buzunar ca să cumpăr film. A zis că altfel n-are nicio valoare. Fiecare fotografie trebuie să spună o poveste care să aibă cadru, să conțină câteva elemente de legătură și un scop anume. Dacă n-au o poveste, sunt imagini lipsite de valoare, imortalizarea clipei, nimic mai mult...

Devlin descoperi pe neașteptate că era extrem de interesat de munca ei. Dacă era atât de pricepută pe cât pretindea, iar Frank afirmase că era o autoritate în domeniul ei, atunci fotografiile făcute de ea ar dezvălui mult mai mult despre ea decât ar fi reușit s-o facă ea însăși. Un aparat foto putea dezvălui o

minciună, dar minciuna aceea ar sălășlui doar acolo. Conceptul numit "dincolo de imagine", viziunea artistică ce-l generează și-i oferă valoare, rămâne întotdeauna adevăratul mod de exprimare al artistului. El trebuia să afle adevărul despre Cressida Cross, având o motivație strict personală pentru asta, dar și altele mult mai evidente...

Cressy înălță privirea, surprinzând expresia aceea ciudată și curioasă de pe chipul său, grăbindu-se apoi să spună ceva:

– Nu mai aveam încă un film? De obicei, iau cu mine...

El ezită atât de puțin, încât era posibil să fie doar impresia ei.

– Ba da, aveai. Era ud, dar cred că e în regulă.

El îl scoase la vedere.

– Uite-l!

Ea îl luă îndată.

– Ambalajul e proiectat să reziste la apă. Desigur, a fost expus accidental...

– Nu, n-a fost.

El îi înfruntă rece privirea malițioasă, dându-și

seama că aruncase spre ea cutiuța ca un act de încredere, nu fiindcă avusese un motiv, astfel că o parte a ființei lui regreta gestul.

– Oare cât de mult pot avea încredere în tine? șopti el, fără a-și pune mari speranțe într-un posibil răspuns, cu toate că îl primi.

– Poate tot atât cât mă pot încrede și eu în tine.

El ridică din umeri, obrazul cu cicatrice dispărând când privi pe fereastră, iar ea luă seama la conformația frumoasă a feței lui. Cu siguranță perfecțiunea asta arogantă apăruse cumva înainte de vreme și înainte ca el să capete experiență, iar rana survenise în splendoarea tinereții, conferindu-i acel aer de masculinitate impunătoare, pe care anumite femei o puteau considera prea agresivă pentru gustul lor. Nu era de mirare că Nina declarase că se gândește la sex atunci când vine vorba de Devlin Connell. O, Doamne, și el auzise totul! Se simțise flatat, sau se amuzase? Cressy era de părere că se amuzase. Simțise deja că nu era un bărbat care se flata ușor sau care își dorea să fie astfel. Ce rău îi părea că aparatul foto nu era pregătit! Ar fi vrut să-l fotografieze exact așa cum

era acum, lipit de fereastră, plin de el, chipeș... după care să-i mai facă încă o fotografie, luând în prim-plan cicatricea, ochii aceia acuzatori... ca ai lui Janus, două fațete ale aceluiași bărbat... după care ar urma imaginea completă ca semn al complexității... Degetul ei ar fi apăsat apoi pe buton.

– Mi-ai permite să te prind?

– Pariez că ți-ar plăcea s-o faci, zise el sec, crezând că ea se referise literalmente la sensul "a împușca" și nu la cel de "a... face o poză"

Parcă te interesau viețuitoarele sălbatice.

– Dar tu ești o astfel de viețuitoare. O panteră, îți amintești? Interesant e că ai vrut să știi dacă te poți adapta la viața domestică.

El mîji ochii, prădătorul luându-și în vizor prada.

– Ei bine, s-ar putea să iau în calcul varianta cu pricina, dacă îmi dovedești... că nu mai ai de gând să fugi ca adineauri, rămânând aici câteva zile. Până când Chester, cu conștiința împăcată, va afirma că ești în afara oricărui pericol. Și dacă poliția are o pistă, așa cum a afirmat, până la plecare ai toate șansele să recuperezi și echipamentul acela...

Cressy era conștientă că nu putea încă să se apuce de lucru... ziua aceea fiind o dovadă în plus. Dar a rămâne acolo însemna să tenteze acel pericol de care își dorise atât de mult să scape... și nu se referea la un pericol de ordin fizic!

– Adică, ai vrea să nu mai fiu atât de ostilă la gândul că mă ții prizonieră, îl acuză ea.

– Dar nu ești prizonieră. Poți să te plimbi, dar fără să treci dincolo de poartă fără acordul meu, te rog.

– Te rog? O, te întreci pe tine însuți, îl tachină Cressy, știind că era o nebunie să-i accepte propunerea, darămite să-l mai și ia peste picior.

– Ei, dacă tot am ajuns la un armistițiu, ce-ar fi să cinezi cu noi seara asta? zise el încet.

– Cu noi? Adică, cu tine și cu Frank?

– Și cu alți câțiva invitați... Făcu o pauză ademenitoare, în vreme ce ea abia dacă reuși să-și ascundă șocul datorat unei asemenea concesii și curiozitatea teribilă pe care n-avea puterea s-o nege. Cred că dorința de a vă cunoaște e reciprocă și la fel de mare.

– Și scopul real care e? întrebă ea, intrigată și

suspicioasă.

– Nu există. Pur și simplu trebuie să ai o atitudine discretă, atâta tot. În ceea ce-i privește pe cei prezenți, știu că ești invitata mea, că ești o femeie independentă, o tânără care a avut ghinionul de a se îmbolnăvi brusc, așa că acum are nevoie de timp și de puțin răsfăț pentru a-și reface forțele. La urma urmelor, cam acesta e adevărul...

Capitolul 4

– Of, dragule! Îmi pare teribil de rău. Ah, dă-mi voie să șterg eu. Cressy luă șervețelul, după care începu să șteargă ineficient pata de vin din poala bărbatului așezat în stânga ei.

– E în regulă, domnișoară Cross, nu vă faceți griji, mă descurc și singur... David Eastman se foi jenat pe scaun, conștient de grimasele perverse ale celor așezați în jurul mesei. O prinse de mână pe Cressy, luând șervețelul și începând să se șteargă.

– Îmi pare rău, David, chiar nu mi-am dat seama unde pun mâna... El aproape se sperie, iar Cressy roși

când înțelese la ce se dusese el cu gândul când o auzise vorbind astfel. Mă refeream la gestul meu neîndemânatic de a da cu mâna peste paharul tău cu vin, adăugă ea, roșind și mai tare când el pufni în râs.

– Cressida!

Întoarse capul, ușor nehotărâtă spre capul mesei, acolo unde stătea Devlin. El o privea cu intensitate, exclamația fiind rostită pe un ton glacial.

– Cred că ești cam obosită, rosti el cu subînțeles.

– Prostii, i-o retează ea cu o privire la fel de dură, roșeața din obraji risipindu-se într-o clipă. Mă distrez de minune. Nu scapi de mine cu una cu două! zise ea cu hotărâre și ceva mai încet, pe un ton pe care numai el avea cum să-l înțeleagă, ignorând furia mocnită din ochii săi.

Dacă n-o dorea aici, cu atât mai rău. Mai întâi o invitase să ia parte la cină, după care se răzgândise, observând că nu avea o vestimentație corespunzătoare unui asemenea moment. Ca să sublinieze subtil punctul său de vedere, ordonase să i se ducă tava cu mâncare ceva mai devreme în dormitorul ei, alături de un bilețel în care preciza

că-i va cumpăra o rochie pe care s-o poată purta a doua zi, cu aceeași ocazie, dar Cressy nu se lăsase "strivită" cu una, cu două. Probabil nu-și dorise niciodată ca ea să ia cina cu ei. Fusese o atenție care să-i închidă gura o bună bucată de vreme. Ei, o subestimase pe Cressy pentru a doua oară. Mai fusese pusă în situația de a se descurca, neavând la dispoziție mai nimic. Se descurca de minune când venea vorba de improvizație!

Nu-i luase mult să încropească o vestimentație potrivită. Aranjase vechiul ei furou multicolor, care în sfârșit fusese spălat, folosindu-se de tivul din brocart al draperiilor ce atârnau până în podea, reușind să strângă corespunzător fața de masă din dantelă roșie care acoperise până atunci o măsuță aflată în colțul dormitorului. După aceea, se așezase pe marginea patului și se privise atent în oglinda aceea mare, decizând că nu arăta chiar atât de rău... poate doar puțin cam plină de culoare, mai ales dacă lua seama la părul care se înfoia sălbatic dincolo de umerii ei, Seiver anunțând-o cu bucurie că ei nu aveau un uscător de păr, imaginea finală fiind mai degrabă una

atractiv-dramatică. Din fericire, bretelele din dantelă ale furoului erau suficient de late pentru a putea ascunde bretelele sutienului, deoarece Cressy cunoștea diferența dintre a avea stil și a fi indecentă!

Ea ascultase la ușa camerei până când la etaj nu se mai auzi niciun soi de agitație, întârziind intrarea ei în scenă până socoti că cei prezenți băuseră deja două păhărele de acomodare. Se orientă după zvonul de glasuri masculine, reușind să dea de sala aceea lungă și zugrăvită în crem unde se servea cina, o încăpere în care se aflau doar o imensă masă lăcuită și douăsprezece scaune din același material. Era încăperea în care se năpustise în acea primă seară, recunoscu ea vag, iar înăuntru se aflau exact aceeași gangsteri. Opt bărbați la costum, drepți ca bradul, discutând în timp ce serveau o băutură fină. Devlin și Frank, oarecum cu spatele la ea, dezbăteau ceva la capătul opus al camerei. Cressy se apropie rapid și în tăcere de cel mai apropiat grup, prezentându-se și cerându-și scuze că a întârziat, pe un ton plin de farmec.

Cei trei domni, printre care și Peter Hawthorne, se

simțiră obligați s-o asigure că așteptarea fusese pe deplin justificată. Alți domni se îndreptară într-acolo, iar Cressy fu ocupată cu memorarea numelor și chipurilor acestora, fără a pierde din vedere clipa când Devlin dădu cu ochii de ea. Într-o secundă, veni alături de ea, punând prevenitor palma mare pe umărul ei, întrebând-o cu un glas dulce ce căuta acolo. Ea adoptă cu repeziciune rolul fetei bolnave.

– O, Devlin, se văită ea, ești așa drăguț că îmi permiți să-ți dau toate planurile peste cap. Mi-e teamă că mă simțeam atât de singură și de plictisită în dormitorul acela, încât riscam să mă îmbolnăvesc iar, declară ea în fața audienței care era doar ochi și urechi. Fețele tuturor adoptaseră deja un aer compătimitor, amuzat, afabil. Cu excepția chipului lui Devlin, care arătat tot ca al unui mafiot, părând cioplit dintr-o bucată mare de granit, în timp ce maxilarul i se mișca spasmodic. Scumpul de Devlin știe bine că aveam nevoie să ies din starea aceea, așa că a trebuit să-l implor ca să mă lase să cobor. Dar sper să nu vă incomodez prea tare. Și mai sper că mi-ați iertat ieșirea din seara groznică a sosirii mele...

Răspunsul fu unul cât se poate de mulțumitor, astfel că ea aruncă spre Devlin un surâs ironic, reușind să-i șteargă de pe chip acea expresie de falsă îngrijorare pe care o afișase generos, astfel că el sfârși prin a declara imperativ:

– Să ai grijă să nu te obosești. Dacă voi observa cea mai mică urmă de moleșeală, te duc sus imediat! Iar ea știa că era în stare să se folosească de cel mai neînsemnat pretext pentru a-și duce la îndeplinire amenințarea.

– Hei, Connell, acum știu de ce ai vrut să ții pentru tine această ființă încântătoare, dar nu fi egoist, te rog. Sir Peter îi luă mână, vârându-i-o sub cotul lui, în vocea lui strecurându-se o ușoară urmă de maliționzitate, înterpretând bineînțeles eronat ezitările gazdei. Are nevoie de mai multă atenție ca să alunge paloarea din obraji, și dacă tu nu ești în stare să i-o oferi, nu ne răpi nouă șansa de a face acest lucru... Și cât ai clipi, bărbatul o luă "sub aripa lui", începând să-i prezinte pe cei cu care nu făcuse cunoștință. Nimeni nu părea să regrete risipirea atmosferei "oficiale" și "țepene" din ultimele zile, iar Devlin, care

la început se arătase nemulțumit de sosirea ei, fu obligat să-și păstreze cumpătul, în fața încercării celorlalți de a o face pe Cressy să se simtă binevenită. După toate aparențele, Devlin cel protector era ceva cu totul nou pentru ei, fiind decis să se bucure la maximum de această nouă stare postură.

Tocmai de aceea, nu exista nici cea mai mică îndoială că în viața de zi cu zi se aflau într-o reală competiție. În afara lui sir Peter și a lui Kurt Matheson, Cressy îi mai știa doar pe doi dintre ei, și asta doar prin intermediul reputației lor. Pe sir Edward Davies, patronul celei mai mari companii forestiere din Noua Zeelanda și pe Hugh Alon care deținea printre altele și câteva mine aurifere. Ceilalți doi, Steven Kane și David Eastman, descoperi în cursul serii că se ocupau tot de resurse primare, adică de exploatările de gaz și petrol și respectiv de coordonarea resurselor hidroelectrice. Păi, din moment ce se acuzaseră unii față de alții pe plan profesional, ce căutau la ferma asta, părând prieteni la cataramă? se minună Cressy. Dar la urma urmei, ce știa ea despre colaborarea secretă a marilor afaceriști?

Poate erau cu toții membri în Lojă, membri ai clubului Rotary sau a cine știe cărei societăți secrete a milionarilor. Poate că Devlin își oferea discret, splendida casă pentru diverse întâlniri de afaceri...

Din fericire, dată fiind neimplicarea ei în lumea afacerilor, discuția din timpul cinei fu relaxată și fără dificultăți, ca pentru un convalescent. Din moment ce aproape toți domnii prezenți aveau peste cincizeci de ani, o tratau cu amabilitatea și indulgența arătată unei nepoate favorite. Având în vedere că nu era machiată, Cressy era convinsă că o percepeau ca o femeie foarte tânără, iar unele comentarii ale lui Devlin sugerau că nu era doar foarte tânără, ci și neajutorată. Când sir Peter o întrebase dacă lucrează, Devlin i-o luase înainte:

– Cressy încearcă să facă pași în arta fotografică, nu-i așa, scumpo?

Încearcă? Scumpo? Crassy era nemulțumită de insinuarea lui.

– De fapt, eu...

– De fapt, e foarte talentată. În felul tău, încerci să-ți faci un nume, să-ți construiești un drum al tău,

nu, Cressy? Devlin o ciupise ușor de bărbie, ca pe un copil, iar insinuarea drumul propriu avea un aer ușor indecent. Nu e vorba că ar fi obligată să facă un mare efort ca publicul să-și aducă aminte de numele Cross, când e vorba de arta fotografică. Are deja norocul de partea ei, chiar de la naștere. Tatăl ei este Max Cross...

A, deci asta era, până la urmă, acesta era motivul pentru care se arătau interesați de cariera unei tinere. Voiau să afle adevărul din spatele celor mai riscante proiecte ale lui Max, iar Cressy le făcu pe plac, deoarece în realitate nu se simțea ofensată. Viața lui Max era într-adevăr mult mai interesantă decât a ei, ba chiar fermecătoare, cum ar fi comentat domnii prezenți la cină, făcând parte dintr-o generație care crescuse într-o atmosferă cu înclinații către șovinism, așa că nu-i putea învinovăți. Dar pe Devlin putea. El o făcuse deliberat să pară aroganta și diletanta progenitură a unei celebrități.

Era normal să se simtă oarecum timidă în fața atâtor oameni străini, dar Cressy voia să se răzbune pe Devlin fiindcă vrusese să-i creeze imaginea fetei îndrăznețe și cu nasul pe sus. Descoperi că era

nespus de plăcut să fii centrul atenției pentru atâția bărbați care o flatau. Atenția lor o ameți mai mult decât vinul cu care Devlin refuză categoric s-o servească. După care observă că, cu cât devenea mai strălucitoare, cu atât se posomora Devlin mai tare. Iar expresia de groază de pe chipul lui în secunda când descoperi, în sfârșit, ce era în realitate acea costumație îndrăzneață, stil gipsy, o făcu să chicotească încântată.

Devlin plănuise să se așeze la stânga lui, flancată de Frank în partea opusă, însă totul fu dat peste cap când David Eastman, cel mai tânăr dintre afaceriști, reclamă întâietate. Interesul și comentariile amuzante ale acestuia aproape o făcură să ignore supravegherea strictă a lui Devlin.

Din nefericire, intenția ei de a se simți bine în ciuda prezenței lui nu o vindecă de neatenție. Paharul de vin al lui David era al doilea pe care-l vărsă, primul fiind paharul lui Devlin, deși costumul lui scăpase de pericol, victima fiind însă cămașa verde-deschis. Reușise să scape pe podea câteva cuțite, ca să nu mai adăugăm că, în timpul primului fel de mâncare, o

boabă de mazăre îi scăpase accidental din furculiță, alunecând apoi în vestimentația ei. Boaba rămăsese la loc sigur într-una din cupele sutienului, dar nu vru să atragă atenția asupra evenimentului. David, ca un adevărat gentleman, se prefăcuse că nu vede nimic, în timp ce privirea sfredelitoare a lui Devlin o acuza fără înconjur că făcea totul doar ca să-l irite și să-l rușineze în fața celorlalți. Dar în dorința ei de a nu mai comite o nouă gafă, refuză bucățile de pepene galben servite la desert, sfârșind prin a fi tentată să se servească din farfuria lui David. Toată lumea părea să se distreze copios pe seama acestui fapt, astfel încât Cressy nu mai era atât de încântată de atenția specială acordată până acum.

– Hei, dacă toată lumea a terminat, ce-ar fi să mergem în salon și să degustăm un pahar de porto, lăsându-l pe Seiver să se ocupe de debarasarea mesei? rosti Devlin pe un ton aspru, ridicându-se în picioare imediat ce farfurioarele cu desert fuseseră golite, astfel că toată lumea răspunse afirmativ tonului său arogant și autoritar. Din nefericire, Cressy, care la capitolul încălțări nu se dovedise la fel de ingenioasă,

se împiedică de piciorul mesei și nimeri în brațele deschise ale lui Devlin.

– Cred că ne-ai ținut suficient companie, nu-i așa, Cressy? zise el printre dinți, strângând-o cu putere și împingând-o apoi puțin mai departe. Ar fi bine să te duc sus, draga mea...

– E în regulă, zise ea repede. Nu voia să fie singură cu Devlin până se mai liniștea puțin. Frank o avertizase, cu amabilitate, că șeful lui avea un temperament pe măsura poreclei, adică tuna și fulgera când era cazul. Câțiva dintre cei "atinși" de furia lui, ar fi putut jura că Devlin lăsa dimineața o urmă de sulf în urma sa. M-am lovit la degete, îi arătă ea locul.

– Dar ești fără pantofi! Părea și mai supărat ca atunci când descoperise că era practic îmbrăcată într-o față de masă.

– Ei, m-am gândit că espadrile sau papuci de casă nu se potrivesc cu finețea rochiei, punctă ea ironic.

– La naiba, Cressy! Nu crezi că e suficient?

– Ce anume? Dar ce-am făcut? întrebă ea încet, încurajată de privirile celorlalți. Am fost foarte

discretă. N-am pus întrebări aiurea și n-am discutat despre...

– Nu, tu doar te-ai expus privirilor, pe jumătate dezbrăcată și i-ai făcut să se bâlbâie pe cei prezenți, replică el cu cruzime.

– Sunt perfect acoperită.

– Eu văd foarte bine prin fața asta de masă cât se poate de subțire.

– Doar dacă te uiți atent!

– Ai impresia că ceilalți n-au făcut-o? Or fi mai bătrâni ca tine, dar n-au murit, să știi. Și cârpa asta afurisită...

– Am bustiere care sunt mult mai decoltate.

– Îți văd sfârcurile! șuieră el furios, iar Cressy simți că se face roșie ca racul.

– E vorba de un bob de mazăre, se răsti ea, ducând mâna în decolteu să scoată dovada. Vezi? Îl aruncă spre el, astfel că lângă petele de vin mai apăru o nouă pată pe cămașa lui.

– Atunci trebuie că au mai aterizat două ceva mai jos, mormăi el încordat, cu ochii la sânii ei bine conturați. Sau te-a incitat peste măsură gândul că

îmbrobodești un bărbat care ți-ar putea fi tată?

– Dar nu-l îmbrobodeam, replică ea la fel de enervată, simțind că mai are puțin și explodează. Asta vrei tu să vezi. Nu e vina mea că ai o imaginație bogată. Dar spre disperarea sa, privirea lui lacomă dovedea din plin că nu spunea adevărul. Faptul că o dezbrăca practic din priviri, o făcu să ia seama la fiecare reacție a trupului ei înfășurat în materialul acela subțire și provocator. Simți o gâdilare mai întâi în stomac, apoi mai sus, ca și cum o mână fierbinte i-ar fi masat pieptul. Gura lui se strâmbă ironic, privind-o în ochi, provocând-o să recunoască ceea ce trupul ei recunoscuse deja.

– Du-te dracului, diavol ipocrit ce ești! îi aruncă ea în față, cu năduf.

– Eastman e însurat și are două gemene de vârsta ta, zise el pe un ton neutru, furia ei părând s-o liniștească pe a lui.

– Discutam, atâta tot!

– Flirt.

Ea trase aer în piept.

– Nu flirtam!

– Nu tu. El. Ea rămase și mai uimită. În afaceri, aș garanta pentru el cu tot ce am, dar în viața personală e un impulsiv, un afemeiat... flirtează așa cum respiră. Așa că sper că nu te-ai lăsat sedusă de atențiile lui.

– Nu sunt atât de proastă pe cât vrei să par, i-o servi Cressy, supărată că i-a stricat buna dispoziție cu asemenea insinuări. În altă ordine de idei, mi-au plăcut întotdeauna bărbații mai tineri decât mine... Dacă are treizeci și cinci de ani, e deja prea bătrân, după părerea mea. Iar dacă are patruzeci, doar gândul de a avea o relație cu un asemenea babac mă îngrozește.

Având în vedere starea lui de spirit, vorbele astea nu puteau decât să-l jignească, dar nu mai avea cum să le retragă. Cressy văzu cum se înfurie, simțindu-și insultată masculinitatea. Doamne, nu-i plăceau apropourile legate de vârsta sa!

– Te duci singură, în dormitorul tău, sau mă văd obligat să te iau în cârcă și să te duc eu? zise el în șoaptă, zâmbind nu înainte de a observa stânjeneala ei din timpul tăcerii prelungite intenționat.

Cressy îl privi neliniștită câteva clipe. Glumea. N-ar

fi riscat un asemenea spectacol. Farsa aceea numită cină îl demonstrase că la capitolul acesta n-avea de ce să se teamă.

Ea se răsuci pe călcâie, dându-şi părul pe spate, astfel încât şuviţele rebele atinseră ca într-o joacă nasturii din perle ai cămăşii lui, după care traversă înţepată holul care ducea spre salon, privind doar o secundă peste umăr pentru a vedea dacă pornise în urmărirea sa. Dar el n-o urmase. Stătea nemişcat în acelaşi loc în care-l părăsise, privind-o interzis. Ea îi aruncă un surâs triumfător, fericită să ştie că el doar bravase. El răspunse imediat provocării ei inconştiente, mijind privirea şi coborând-o mai jos. Cressy grăbi pasul, gata să se prăbuşească în dorinţa de a ieşi mai repede din raza lui vizuală.

Se aşeză grăbită pe canapeaua verde din pluş, între incisivul şi repezitul sir Edward şi mult prea monosilabicul Hugh Alton, dar din nefericire, sir Edward se dovedi mai gentleman decât crezuse ea, oferindu-se să-i ofere, cu ajutorul lui Seiver, o ceaşcă de cafea, din moment ce refuzase un pahar de Porto sau orice fel de lichior. În clipa următoare, Cressy nu

avu nevoie să privească într-acolo ca să-și dea seama că pulpa lipită de coapsa ei era a lui Devlin, care se așezase în locul lui sir Edward. Disperată, încercă să înceapă o discuție cu Hugh Alton, dar probabil acesta își construise imperiul acționând și nu bazându-se pe vorbe. Între timp, Devlin, care discuta despre calitatea cabalinelor crescute pentru cursele de profil, își lipi insistent coapsa de pulpa ei, până în clipa în care singura ei șansă de a ignora prezența lui era așezarea picioarelor ei unul peste altul. În momentul mișcării cu pricina, dantela feței de masă se desprinse din însăilătura făcută de ea, dezvăluindu-i generos curba uneia din coapse. Fără a privi într-acolo sau a-și întrerupe conversația, Devlin prinse dantela între degete, trăgând-o în jos îndesând capătul materialului în deschizătura coapselor ei încrucișate. Spre furia ei, mâna lui rămase acolo, lipită de pielea ei, ca un gest de posesivitate care nu scăpă niciunuia dintre bărbații prezenți. Cressy încercă să-i dezlipească degetele din locul cu pricina, dar ele se strecuraseră abil printre firele de dantelă, astfel că se temu că împingându-i mâna cu o mișcare bruscă sau ridicându-se în

picioare, veșmântul improvizat va aluneca pe podea!

Așa că fu obligată să rămână unde era, surâzând și făcând conversație, ca și cum nu băgase de seamă că tocmai fusese "prezentată", drept femeia lui Devlin. O, Doamne, cum savura Devlin umilința ei! Din când în când, degetul lui mare mângâia partea interioară a coapsei ei, reamintindu-i cine era "șeful" în situația dată. Cressy se temea că dinții ei vor deveni un fel de pudră până când va reuși să golească ceașca de cafea, observând o tendință alarmantă de a începe să-i clănțăne.

– Ți-e frig, scumpo? Devlin se uită când la ceașca tremurând în mâna ei, când la sânii ei, amintindu-i discuția lor anterioară. Cred că ai un frison. Uite, ia haina mea.

Spre ușurarea ei, își scoase mâna dintre ochiurile dantelei, dezbrăcându-și haina și așezând-o încet pe umerii ei catifelați. Dar efectul fu și mai devastator! Acum, se simțea învăluită în căldura masculinității lui, aroma aceea puternică împresurând-o și amestecându-se cu parfumul trupului ei. De câte ori inspira, simțea amestecul acela de masculin și

feminin, complementar și totuși contradictoriu... de o atractivitate stranie. Iar brațul care-i așezase atât de grijuliu haina pe umeri alunecase apoi de-a lungul coloanei, înconjurându-i talia.

Cressy se aplecă pentru a pune ceașca pe jumătate goală pe măsuța aflată în fața ei. Dar aceasta nu nimeri pe marginea mesei, rostogolindu-se pe podea.

– O, nu! De data asta, Devlin va fi sigur că fusese un gest intenționat, pentru a evada de lângă el...

Brațele puternice care-i strângeau talia o împiedicau să mai facă vreo mișcare.

– Nu e nimic, Cressy. O să vină Seiver imediat să curețe. Relaxează-te, scumpo.

Ea se înroșise toată, datorită atingerii lui, dar și știind ce era în mintea lui în secunda aceea.

– A fost un accident. Nu eram atentă la...

– Știu, știu. În mod incredibil, Devlin încerca s-o liniștească, în vreme ce Hugh Alton strângea resturile ceștii, înmânându-i-le bărbatului mărunțel și îmbufnat care apăruse ca prin minune. Nu-ți face griji, Cressy. Seiver o să-ți aducă altă ceașcă după ce scapă de resturile astea... Seiver se mărgini să mârâie,

dar Cressy se simțea și așa destul de prost, ca să mai facă observație cuiva. Brusc, se simți moartă de oboseală. Chiar dacă refuzase să recunoască în fața lui Devlin, participarea la cină fusese aproape o greșeală, având în vedere hoinăreala ei din dimineața respectivă.

– Nu, e în regulă. De fapt, cred că o să mă duc sus, șopti Cressy, evitând licărul ironic pe care-l bănuia în privirea lui Devlin.

– O, dar nu ne poți lipsi atât de repede de compania ta... De ce nu stai aici, rezemată, încercând să te relaxezi? N-are nimeni pretenția să fii sclipitoare...

Lui Cressy nu-i venea să creadă. Oare nu el era bărbatul care acum câteva minute își dorea cu tot dinadinsul s-o vadă plecată în dormitor? Da, știa că e temperamental. Știa că e puternic. Dar nu știuse că putea să fie capabil de o asemenea cruzime... Ea se uită alarmată în ochii lui, descoperind o notă de amuzament care o îngrozi.

– Te duc sus peste câteva clipe, șopti lipind-o de el și oglindindu-se în privirea ei neîncrezătoare. El se

aplecă și-i sărută buzele, urmărind cum pometii obrajilor ei iau foc în fața acestei dovezi nedisimulate de pasiune. Își dorea s-o sărute din nou. Ba mai mult, voia să afle dacă și alte zone ale trupului ei erau la fel de dulci. Tocmai de aceea nu putea s-o ducă sus, în dormitor, până nu reușea să-și țină sub control dorința aceea răscolitoare. Dar nici n-ar fi vrut s-o lase să meargă singură acolo sau să permită altuia privilegiul s-o conducă. Valul acesta de dorință nu era ceva nou pentru el, fiind genul de bărbat care răspundea cu promptitudine și nerăbdare unei provocări, oricât de stranie sau de neașteptată ar fi fost, dar acum era vorba de un val nestăvilit de tandrețe și de un sentiment profund al apartenenței. Pentru un bărbat care nu prea pusese mult preț pe ceea ce poseda, intensitatea aceasta risca să semnaleze un real pericol, care reprezenta în același timp o adevărată provocare. Experiențele dure de care avusese parte îi demonstraseră lui Devlin că cele mai periculoase și mai dificile exploatări minere erau de obicei acelea cu zăcământ bogat, așteptându-i pe cei capabili să-și asume asemenea riscuri. Avantajele

emoționale se dovedeau în timp aproape la fel de satisfăcătoare ca răsplata de ordin material, mai ales dacă cel premiat pariase pe instinctul și îndrăzneala sa.

De aceea, așteptă până când tensiunea interioară se risipise întrucâtva, până când o simțise pe Cressida rezemându-se obosită de el, după care o ajutase să se ridice, îndemnând-o cu blândețe să spună noapte bună celor prezenți. După care o luă în brațe și, așa cum promisese, o duse sus.

– Nu ești obligat să faci asta, șopti ea cu glas slab, roșind la comentariile pe care le auzi în urma lor în clipa în care Devlin se opri o clipă în hol pentru a o așeza mai comod la pieptul său. Ar fi trebuit să fie furios pe el că le dădea prilej să comenteze. Ar fi trebuit să urască faptul că era dusă în brațe ca o biată ființă neajutorată...

– O, ba da. Din pricina mea ești în halul acesta. Ar fi trebuit să evit toate năzdrăvăniile tale încuindu-te în dormitor.

– Degeaba. Dimineață am ieșit pe fereastră, zise ea, adoptând un aer șiret.

El rămase locului, cu un picior pe următoarea treaptă.

– Adică, vrei să spui că ai coborât de-a lungul peretelui casei?

– Nu, nu, îl liniști ea repede. De pe burlan am trecut pe scara de incendiu. Ăsta e rolul ei, nu... ca oamenii să poată scăpa?

– O să bat în cuie afurisita aia de fereastră!

– N-ai cum! Trebuie respectate niște reguli în caz de incendiu, punctă ea cu un surâs obosit. Urcăm, sau ai de gând să stai aici și să te holbezi la mine?

El tăcu încăpățânat până ajunseră în dormitor. O așeză apoi ușor pe cuvertura din pluș, retrăgându-se câțiva pași, cu mâinile vârâte în buzunare. Mișcarea îi întinse materialul cămășii pe torace.

– Ah... îmi pare rău pentru pata aceea, zise Cressy, regretând puțin că pierduse căldura și puterea trupului său.

– Ei, bănuiesc că e tot vina mea. Cred că te-am enervat.

– O, nu. Așa sunt eu... Se opri, punând palma peste buze, enervată de ce era cât pe ce să spună.

– Cum adică? deveni el curios datorită aerului ei de vinovăție.

– Atunci când... atunci când, ei... sunt obosită, mormăi ea, minciuna fiind urmată în grabă de un căscat zdravăn. El o privi gânditor, privirea lui părând complet impasibilă.

– Dar vaza ce-a pățit? întrebă el pe neașteptate.

– Care vază?

– Vasul chinezesc în tonuri roșu-aurii care era așezat pe masa din colț. Niciunul din ei nu privi în direcția indicată.

– O, aceea? Era valoroasă? întrebă ea, întrebându-se dacă Seiver dăduse de cioburile pe care le pusese într-un șervet și le ascunsese în coșul din baie.

– "Era"?

Cressy încercă un nou căsat, dar efectul fu nul. Devlin își puse mâinile în șolduri. Cum stătea acolo, cu capul dat pe spate, cu sprâncenele ridicate și cu privirea aceea întrebătoare și focoasă, lăsa la vedere moștenirea genetică a unui alt popor, semănând mai degrabă cu un aristocrat spaniol care avea de-a face

cu un țăran recalcitrant.

– Cred... cred că am lovit-o de masă... Nu e prea solidă, să știi, încercă Cressy să-i zădărnicească protestul.

– Ai spart-o?

– Aveam de gând să te anunț, se apără ea. O să ți-o plătesc, desigur. Brusc, se gândi la un lucru îngrozitor. Nu spusese că era un vas din China?

– Nu era o vază Ming, nu?

El se strâmbă, observându-i îngrijorarea.

– Nu. Mama a ales-o dintr-un magazin de solduri. Camera asta trebuia să fie un kitsch, ai uitat?

Cressy răsuflă ușurată, jucându-se cu franjurile din jurul taliei.

– Mă anunți cât a costat, și-ți voi completa un cec.

– Asta în cazul în care hoțul mașinii nu ți-a golit și contul bancar, zise el.

– Am anunțat deja pe cei de la bancă, îl informă Cressy pe un ton ofensat. Au blocat atât contul, cât și facilitatea eliberării cecurilor. Ai rămas cu această impresie incredibilă că nu sunt capabilă să am grijă de mine sau de alte lucruri. Habar n-am de unde ți-a

venit ideea, dar să știi că greșești.

– Să nu uiți să adaugi pe listă și cele două castroane și platoul pe care l-ai scăpat în chiuvetă...

– Poftim?

– Să le adaugi și pe ele la plată. Din fericire, Seiver nu te va da în judecată fiindcă i-ai spart buza, și nici cu pătarea hainelor mele nu e vreo problemă, dar se pare că ți-ai cam făcut de cap cu fața aceea de masă.

Cressy privi în jos. Da, era adevărat. Îl privi piezîș, cuprinsă de frustrare.

– Nu e de mirare că aparatul tău foto pare atât de uzat. Ești, într-un fel, o regină a accidentelor, nu-i adevărat, Cressy? zise el, cu o blândețe ironică.

– Nu e adevărat. Privirea ei îl invita s-o provoace, dar oboseala care o cuprindea era mai evidentă decât minciuna aceea. Nu prea știa bine cum se petrecuse totul în momentele acelea pline de confuzie, dar se trezi că fusta și bluza improvizate fură scoase cât ai clipi, în vreme ce o cârpă din flanel înmuiată în apă o răcorea binefăcător, alungând uscăciunea resimțită de piele, rămânând întinsă pe spate, iar Devlin cu un braț în jurul taliei ei.

– Acum e mai bine?

– Si, señor, îi tachină ea eficiența arogantă care aproape o adormise.

El rosti ceva în spaniolă, și pleoapele ei grele se deschiseră larg, în vreme ce ea roși puternic.

– Ei, se vede că știi mai mult decât câteva fraze convenționale în limba spaniolă, șopti el.

– Înțeleg mult mai bine decât vorbesc. Am stat o bună bucată de vreme în America de Sud, zise ea pe un ton aspru, închizând iar pleoapele grele, încercând să domolească trupul acela despre care el spusese, într-o spaniolă cu aer erotic, că-l poate învăța să spună "si", adică "da" în mai multe feluri, oferindu-i plăcere pură.

– Ai auzit și cuvintele rostite de mine adineauri? Ai avut un iubit spaniol? întrebă el, cu degetele în șuvițele ei, făcând aproape imposibil să-și mai miște capul.

– Hm... mai mult ca anecdotă, declară ea, mirată de intenția lui de a-și mărturisi cele mai intime gânduri.

– Ah, ești roșie precum cuvertura, zise el, captivând-o cu intensitatea privirii lui și întrebând-o

apoi pe un ton răgușit.

– Dacă aș fi spus frazele acelea în engleză, ai fi simțit că iei foc de dragul meu...?

– Devlin... Ar fi trebuit să-l facă să tacă, ar fi trebuit să-și dorească să înceteze! Ar fi trebuit să-l alunge de lângă ea, nu să-și pună palmele cu o mișcare tandră pe pieptul lui Ce naiba se petrecea cu ea?

– Încăperea asta ți se potrivește de minune. O cameră în tonuri tari, o cameră a pasiunilor răscolitoare, șopti el la doar câțiva milimetri de gura ei. Observ mulțimea de întrebări din privirea ta mirată, ca de fetiță. Dar întrebările sunt ale unui adult. Vrei să afli și asta, nu...? Vrei să știi ce-ai simți dacă... Vorbi iar în limba spaniolă, pe un ton ferm, pasional, melodios și liric, învăluind-o ca într-un cocon de mătase care îi alinta atâtător mintea, trupul și sufletul, mângâind-o și trezindu-i simțurile la viață. Ea îi simți inima bătând puternic sub palmele ei, zbătându-se ca un animal sălbatic care voia să sară din pieptul acela lat și solid.

– Devil!

– Așa mi se spune, rosti el, înghițind în sec.

Îi mușcă tandru buzele întredeschise. Parcă era mult, mai dulce ca data trecută, amintind, de intimități mult mai profunde. Sărutul deveni tot mai insistent, făcând-o să-i răspundă cu aceeași pasiune. După un timp se trezi brusc la realitate, creierul semnalându-i nebunia pe care era pe cale s-o comită. Se dezlipi rapid de gura ei și se îndepărtă gâfâind zgomotos. Doamne, probabil o îngrozise peste măsură...! În ciuda groaznicei oboseli, Cressy adormi greu după plecarea lui Devlin. Nu reușise să-și dea seama unde greșise. La un moment dat, se trezise cuprinsă de un val de pasiune, ca în secunda următoare să fie îndepărtată, "izgonită" ca un copil agasant și înfășurată în așternuturi asemenea unei mumii. El fusese cel care-i șoptise tandru și ademenitor fel de fel de nimicuri, încercând apoi s-o devoreze! După care, când totul începea, să prindă gust, după câteva mângâieri tandre, se ridicase ca o furtună, îndepărtând-o ca pe o jucărie defectă!

Nu, în niciun caz nu fusese vina ei! Era evident că Devlin Connell avusese o problemă. În mod sigur, ea și-ar fi dorit să știe despre ce fusese vorba!

Capitolul 5

Stând întinsă în iarba înaltă și moale, privi un șoim care zbura sus de tot, ușor înclinat, ducându-te cu gândul la libertate și la putere. Ridică aparatul foto, urmărind prin obiectiv impunătoarea pasăre, până când aceasta ateriză în picaj sub un pâlc de copaci. Ei, n-avea importanță că nu reușise să-l surprindă pe film. Fără lentilele cu deschidere mare era aproape fără rost.

Se rostogoli pe iarbă, cu aparatul foto alături, concentrându-și atenția asupra cabalinelor care păsteau în liniște ceva mai departe. Nu acordase până

acum mare atenție curselor de cai, dar după două zile în care hoinărise în preajma grajdurilor de la Rush House, începea să înțeleagă de ce subiectul fascina atâta lume. Cu siguranță cercetate de aproape, rasele respective erau de o frumusețe rară, cu toate că oamenii, de-a lungul vremii, ca și în cazul raselor canine, simțiseră nevoia unor "îmbunătățiri" ale rasei.

Ea se ridică, pășind cu grijă, pentru a nu speria iepele, fiindcă două dintre ele erau gestante. Apropiindu-se de gardul padocului construit în apropierea grajdurilor, se întâlni cu administratorul-șef al grajdurilor lui Devlin, John Hewson.

– V-au reușit pozele, domnișoară Cross?

– Da, mulțumesc.

– Cressy se cocoță pe unul din stâlpii gardului vopsit în alb.

– Credeți că una din ele va făta în următoarele două zile?

– Tot ce-i posibil. Rain Lady e foarte aproape de momentul cu pricina. În comparație cu John, Hugh părea un vorbăreț și jumătate, deși Cressy observase

cât de mult vorbea acesta cailor de care avea grijă.

– Credeți că aș putea să asist și să fac câteva fotografii? Era în firea ei să vadă în orice situație un posibil cadru care merita imortalizat. Dacă tot se afla aici, putea să profite de momentul cu pricina.

John adoptă o mimică neîncrezătoare.

– Nu știu. Boxa e un spațiu destul de strâmt, întunecat. Ați avea nevoie de bliț, nu?

– Nu neapărat. Depinde cât de mult putem profita de lumina naturală. Poate va fi nevoie doar de folosirea unui film cu expunere rapidă.

– Atunci, să vedem ce părere va avea medicul veterinar. Și Devlin, desigur.

– O să am grijă să-l întreb frumos și cu blândețe pe Înălțimea Sa, zise ea, dar John păru să ignore ironia ei.

– Ce anume să mă întrebi?

Ea se răsuci brusc, pantofii fără toc afundându-se în pământul moale și afânat al aleii ce ducea spre grajduri. Devlin întinse brațul pentru a o sprijini la timp, dar ea se dădu într-o parte cât ai clipi.

– Credeam că o să cazi, zise el blând. În puloverul

bej și cu pantalonii de culoare închisă, avea înfățișarea unui moșier.

– Ei, uite că nu! se răsti ea, simțind o ușoară notă de superioritate în remarca lui nevinovată. Dar ce cauți aici? întrebă ea autoritar.

– Din moment ce e casa mea, de ce ar trebui să fiu în altă parte? răspunse el.

– Mă refeream la grajduri. Nu trebuia să fii la o ședință? Sau ți s-a părut că nu sunt destui pe urmele mele? Frank, Briscoe, șarpele ăla afurisit de Seiver. Nu pot să fac o simplă plimbare prin grădină fără să dau nas în nas cu unul care are la el o stație de emisie – recepție. Ce crezi, că m-aș apuca să fur unul din neprețuiții tăi cai ca să pot da fuga în oraș, la primul fax? Văd că nu prea crezi în cuvântul meu.

John Hewson tuși, mormăind apoi ceva despre niște treburi, după care se îndepărtă rușinat și discret.

Devlin privi dus pe gânduri atitudinea ei agresivă.

– Plictisită, Cressy?

– Mai degrabă frustrată. Ochii lui licăriră ciudat, iar ea se holbă la el. Vreau să spun din punct din vedere al profesiei, fiindcă nici acum nu mi-am recuperat

echipamentul. Mi-ar fi fost de mare folos aici.

– Știu o modalitate excelentă de alungare a stării de frustrare, roșcovano. Ce-ai zice dacă am călări puțin?

– Poftim? Ea se opri, șocată. Nu era greu să înțeleagă la ce anume se gândise el. Devlin era și flatat dar și amuzat de reacția emoțională stârnită de vorbele sale nevinovate.

– Mă referem la echitație, Cressy, zise el pe un ton grav. Știi să călărești, da?

Ea se înroși, dându-și seama că, în zăpăceala ei, dăduse frazei lui o semnificație ambiguă.

– Măgari, zise ea sobru.

– Poftim?

– Am încălecat animale de povară, dar numai de câteva ori. În majoritate măgari. Sau cămile, adăugă ea, vrând să-l impresioneze cu experiența ei. Sau elefanți. Sau...

El ridică mâna.

– Am prins ideea. Nu vrei să călărim împreună. Oaspeții mei sunt în pauză, și eu am chef de o gură de aer curat înainte de cină.

Plecă de lângă ea, îndreptându-se spre grajduri fără să mai aștepte un răspuns. Cressy porni rapid pe urmele lui.

– În regulă, o să călăresc, dar să nu dai vina pe mine dacă se întâmplă cine știe ce...

Nu i se permise să călărească folosind espadrilele. Mergând în atelier, lăsă aparatul foto deoparte și înlocui espadrilele cu o pereche de cizme, care fură mai întâi înfundate cu câte o mână de fân, ca să fie pe potriva tălpilor sale mici. Malita se dovedi un cal blând, exact cum îi garantase Devlin, astfel că în timp ce traversară curtea, încrederea instinctivă a lui Cressy fu repusă în drepturi. Fără a încerca să sublinieze acest lucru, Devlin îi ghidă primii pași, până când deveni pe deplin sigură pe ea și pe acțiunile sale, el declarându-se satisfăcut, conducând-o apoi cu naturalețe spre zona din spate a padocului ce se deschidea spre o câmpie întinsă și dreaptă care se sfârșea în zona unei pădurici traversate de un pârâu. Dând semnalul potrivit iepei lui, animalul înalt începu să alerge cu pași mari, Cressy neîndrăznin, desigur să țină pasul cu ea sau cu

călărețul ei. Devlin era un călăreț minunat, cugetă ea ușor mâhnită, în timp ce urmărea cum calul și călărețul zburau parcă neatingând pământul. Iapa lui purta numele de Tussore, având un păr scurt și des de culoarea castanei, neted și lucios, mușchi proeminenți care se încordau minunat la fiecare mișcare amplă, și niște picioare lungi și subțiri, dând impresia că ar fi mult prea fragile pentru a putea susține forța incredibilă a mișcărilor ei. Dincolo de toate aceste aspecte contradictorii, era vorba de niște campioni și, după cum declarase John Hewson, unele din aceste exemplare făcuseră din Rush House un loc sinonim cu succesul.

Cressy nu căzu și nici nu se făcu de râs, cu toate că de vreo două ori scăpă puțin situația de sub control. Dar odată ce se lungi în iarba deasă și mătăsoasă de lângă pârâul cu nuanțe argintii, știu exact cine era vinovat pentru sentimentele și senzațiile care o încercau!

– N-ar trebui să ne întoarcem?

Devlin se întoarse într-o parte.

– Te plictisesc? o tachină el.

Îi povestise câteva din experiențele sale de la minele în care lucrase, făcând-o să se înfioare în fața capacității lui de a vorbi pe un ton egal atât despre triumful său, cât și despre dezastrele survenite, precizând că decisese să petreacă în fiecare lună o bună bucată de vreme aici, la grajduri. Preluase Rush House în clipa în care tatăl său se retrăsese în casa socrilor, dar Devlin fusese de fapt cel care se ocupase de amenajarea și întreținerea grajdurilor. Nu-i plăcea deloc să lenevească. Simțise nevoia să se întoarcă acasă cu un scop anume, de dragul cuiva și cum nu avea propria sa familie, trebuia să-și găsească o altă motivație. Nu venea acasă pentru odihnă ci pentru a se adapta noii schimbări din viața sa. Așa că toată lumea se aștepta ca anul următor să se retragă din afaceri și să se dedice cabalinelor și acestei ferme, ducând astfel o viață liniștită și fără probleme, de acum înainte! Cressy se îndoia că s-ar mulțumi cu un asemenea stil de viață. Chiar și stând acolo, întins pe iarbă în bătaia soarelui de la orele prânzului, părea să debordeze de viață, povestind toate aceste lucruri.

Judecând după expresia ironică de pe chipul său,

ea înțelese că nimeni, mai ales vreo femeie, nu îndrăznise vreodată să afirme că ar fi un bărbat plictisitor. Atunci, cine era ea să-i contrazică? Își ascunse politicos un căscat.

– Nu, sigur că nu, rosti ea, ascultătoare.

Urmă o tăcere scurtă.

– Ești o mică vrăjitoare căreia-i place să contrazică, nu? rosti el în cele din urmă, amuzamentul reușind să înfrâneze cumva sentimentul de ciudă. Ea încercase să-l manipuleze. Dar va afla curând că nu era nicidecum omul-marionetă!

Ea ridică intrigată din sprâncene.

– Hmm, bănuiesc că ești obișnuit cu femeile care îți sorb fiecare vorbă, nu?

– De ce crezi asta? se interesă el.

– Fiindcă ești... Se opri, roșind.

Fu rândul lui să înalțe sprâncenele negre și groase.

– Cum sunt? Chipeș? Fascinant? Sexy?

– Ce lăudăroșenie pe capul tău! i-o reteză ea.

– N-aș fi avut cum supraviețui nici în afaceri și nici în profesie dacă n-aș fi avut încredere în mine. Stă în instinctul omului să-l atace pe cel mai slab ca el. În

urma unor experiențe neplăcute, am învățat că nu trebuie să ai încredere în cineva până nu-l cunoști atât pe dinăuntru, cât și pe dinafară.

Cressy se ridică în capul oaselor, încercând să ignore senzația de toropeală pe care i-o provoca trupul acela suplu întins în iarbă și dorința fierbinte pe care i-o provocaseră vorbele lui. Să-l aibă pe Devlin în mintea ei... Să-l aibă pe Devlin înlăuntrul ei... Ridică fața către soare, sperând că el va pune roșeața chipului ei pe seama căldurii.

– De unde ai acele cicatrice de pe șold?

Ea se uită rapid în jos, așteptându-se, într-un fel, să dea cu ochii de ele, dar bluza era adânc vârâtă în blugi.

– Le-am observat aproape fără voie, când ți-a fost rău, zise el. În mintea ei apăru îndată imaginea lui studiindu-i trupul, mângâind-o, atingând-o cu palmele lui late.

– O pisică mare, zise ea.

– Un pisoiaș mai mărișor? o tachină el.

– O panteră, preciză ea scurt, ștergându-i surâsul de pe chip. Fără să vreau, am nimerit în sălașul ei și

am plătit prețul de a fi unde nu trebuie, când nu trebuie. Multă vreme am avut coșmaruri legate de acest moment. Tu ai avut, după accidentul din mină?

Deci își amintea că fusese mult prea curioasă față de cicatricea lui. Gândul acesta îi alungă fiorul provocat de o teamă îngrozitoare.

– Da, și am suferit și de claustrofobie. Pentru un inginer miner, boala asta reprezintă un mare handicap, zise el. Dar am reușit s-o învinq. Mi-a plăcut prea mult meseria ca s-o sacrific pe altarul fricii.

– În afară de asta, riscul face și el parte din atracție, replică ea cu convingere. Poate în cazul tău a fost chiar motivul principal.

– Nu, nu a fost. Recunosc că el oferă vieții un soi de adrenalină delicioasă. Cred că și tu ai avut parte de așa ceva Mi-am imaginat că misiunile periculoase sunt specialitatea tatălui tău, dar constat că și meseria ta presupune un risc, și anume acela de a te aventura în necunoscut.

Cressy scutură din cap.

– Nu, eu nu semăn cu tata, nu caut pericolul. N-aș putea trăi permanent în tensiune. Ceea ce fac eu,

presupune o relativă siguranță. Tata își asumă tot felul de riscuri, cu tot curajul. Eu sunt o fire liniștită, rațională, cu picioarele pe pământ. De aceea mă simt ca acasă în mijlocul naturii.

– Tu chiar crezi asta, nu? se minună el, întrebându-se de ce era gata să nege o latură esențială a firii ei, sîmțindu-se dator să-i zdruncine aceste convingeri. Te consideri o fire pragmatică, mai mult rațională decât sensibilă. Și crezi, de exemplu, că în comparație cu tatăl tău, tu ești cea temperată.

Ea îl privi nesigură.

– Da, chiar cred asta. Nu semăn deloc cu Max. El e un spirit neliniștit, care trece prin tot soiul de crize, pasionat de adevăr și de dreptate. De fapt, face totul din pasiune. Are aproape șaizeci de ani, dar trăiește ca un tânăr și e foarte mândru de nervii lui de oțel. Poate izbucni în râs în timp ce gloanțele zboară pe lângă el. Are un simț al umorului foarte dezvoltat, dar vai de tine dacă încerci să-l contrazici când își pune ceva în cap! Dacă a luat o hotărâre, nu mai ascultă de nimeni, nici măcar de rațiune. Câteodată, are atitudini cinice și brutale față de munca sa, ca în alte

ocazii, să se poarte ca un copil, un inocent care face totul după pofta inimii, fără a fi conștient de pericolul la care se expune! Exasperarea ei era limpede ca lumina zilei, ca și dragostea ce i-o purta tatălui său.

– Și mai spui că nu-i semeni!

– Dacă l-ai cunoaște, ți-ai da seama că am dreptate.

El nu luă seama la observația ei, ridicându-și capul, moment în care o șuviță rebelă de pe frunte alunecă într-o parte. Ar fi vrut să se repeadă și să i-o așeze la loc, dar îi era teamă că nu s-ar opri doar la gestul acela.

– Să știi că adineauri te-ai descris de minune: încăpățânată, pasionată, călătorind acolo unde și îngerilor le-ar fi teamă se se avânte, neliniștită, energică, nerăbdătoare.

Imaginea aceasta despre sine o tulbura, fiind contrară celei pe care încercase s-o construiască de-a lungul anilor. Atacă cu plăcere cea mai eronată dintre însușiri.

– Nu-s o fire nerăbdătoare! Dacă m-ai vedea la lucru, ți-ai schimba părerea.

– E o invitație?

– Da! Ai putea să observi cum lucrez când e vorba despre tine. Ochii lui se întunecară, transmițând un mesaj fără dubii, dar ea explică pe un ton ferm: când te voi fotografia. Mi-ai acordat această favoare, îi aminti ea.

– Am spus că mă voi gândi. Nu agreez să fiu fotografiat, având în vedere că mulți ani presa m-a tot vânat.

– Neînduplecată, preciză Cressy, fără a-l compătimi.

– Da, așa ești, nu?

Remarca lui o făcu să se simtă ca o cizmă veche. Își ridică bărbia.

– Da, să știi că așa sunt când e vorba de munca mea. Prin urmare, când îmi pozezi?

– Bănuiesc că după ce vei reuși să faci rost de un nou echipament.

Asta nu părea să se întâmple foarte curând.

– Dar n-am nevoie de mare lucru. Artiștii nu sunt sclavii uneltelor lor, așa cum sunt minerii, să știi. Pot realiza o fotografie de calitate folosind o cutie de carton și o fâșie de hârtie fotosensibilă, dacă vreau.

Ce zici dacă o facem după-amiază?

– Ești un drăcușor insistent,nu-i așa?

– Râde ciob de oală spartă. Spune, îți faci timp pentru mine, sau nu?

– Cum să nu, îmi fac, pe cuvânt, răspunse el, rânjind cu subînțeles și făcând-o să-i piară bucuria. Știi, într-un singur punct nu semeni cu tatăl tău.

– Adică? Se interesă ea îngrijorată, simțind că era posibil să-i displacă răspunsul.

– E vorba de simțul umorului. Nu cred că-l ai, ori poate e așa de adânc îngropat, că ar merita să-l scoți la lumină.

– Sunt foarte mulțumită cu ce am, mulțumesc, se ofensă ea.

– Mm, aici e vorba într-un fel de provocare, de o provocare amuzantă din partea unei femei care mai degrabă latră și mușcă, decât să-ți lingă mâna.

– Poate vrei să spui cizmele. Faptul că nu aprob orice nu înseamnă că sunt o scorpie, zise ea supărată, fără a rezista provocării sale ironice.

– Sper că nu știi să spui doar "nu", replică el tandru. Și să știi că nu ești o scorpie, Cressy. Dacă tot

îți place atât de mult să faci comparație cu lumea necuvântătoarelor, atunci...ia să vedem... El o măsură, oprindu-și privirea asupra trupului ei, bucuros că situația era acum în avantajul său.

Cu siguranță, se pregătea să spună "ești un tatu" sau "un porc spinos" sau ceva la fel de neplăcut, neflatant, dar Cressy fu uimită peste măsură când el declară:

– Poate un ocelot... Da, în mod sigur un ocelot...

Cressy văzuse doar o dată această felină frumoasă, în sălbăticie, în Brazilia. Localnicii îl numesc "tigrișorul", "dungatul", fiind un animal singuratic care viețuiește în mijlocul pădurii, ochii săi mari și oarecum disproporționați adaptându-se de minune la întuneric. Este de două ori mai mare decât o pisică sălbatică, diferit ca pete de jaguar.

– Mic, dar puternic și hotărât, șopti Devlin, dovedind că știa destul de bine firea acestui animal care evita compania oamenilor. Vânează ca o umbră, ivindu-se ca de nicăieri și repezindu-se asupra victimelor, pe care le anihilează înainte ca ele să priceapă că au fost atacate. Dar știai, Cressy că, spre

deosebire de alte pisici sălbatice, ocelotul poate fi domesticit? Dacă îl cresti de mic, dându-i șansa să devină suficient de blând și de afectuos pentru a avea grijă de copii...

Cressy avea ochii mari ai ocelotului. Din pricina căldurii soarelui șuvițele ei deveniseră de un roșu-intens.

– Nu..nu sunt de acord cu ideea de a strămuta animalele din mediul lor sălbatic, rosti ea pe un ton răgușit. Nu trebuie să distrugem ordinea firească a lucrurilor...

– Și dacă asta ar însemna moartea acestui frumos animal, fiindcă nu are cum să strige după ajutor? întrebă el blând, aplecându-se spre ea.

– Da... chiar și așa. Era o lecție dură pe care fuseseră forțați s-o asimileze mai ales cei care se ocupau de multă vreme cu studiul habitatului [illegible]atic. Nu poți feri fiecare exemplar de parcursul destinului său și, în afară de asta, cine ar fi putut spune fără ezitare care era "prădătorul" și care "prada"?

– Exact ca micul ocelot. Frumos foc, neînfricat,

crud...

Cressy tresări ușor când își trecu degetul peste buza ei, trasând apoi conturul gurii ei mici, ușor îmbufnate, care tremura abia simțit, făcând-o să-și piardă stăpânirea de sine.

Ea se înfioră.

– Eu nu sunt frumoasă...

– Ah, Cressy, cât de multe mai ai de învățat. Tu nu te-ai fotografiat până acum?

– Eu, nu, dar Max m-a fotografiat de multe ori, șopti ea, abia fiind atentă la ce spune, în vreme ce el o mângâie din nou, apropiindu-se mai mult pentru a urmări efectul răvășitor al atingerii lui.

– Da, dar te-a văzut cu ochii unui tată. Eu te văd exact așa cum ești, Cressy. Dacă te-ai privi prin ochii mei, ți-ai da seama că e inevitabil. Îi cuprinse gâtul cu palmele, după care le coborî mai jos, pentru a-i mângâia ușor linia gâtului, gura lui coborând din ce în ce mai aproape.

– Nu, nu putem face asta, Devlin.

– De ce? El deschise nasturele de sus al bluzei ei, dând la iveală un triunghi de piele fină și cuprinsă de

roșeață.

– Fiindcă nu e înțelept...

– Și tu faci doar lucruri înțelepte, Cressida? Adică a fost un gest de înțelepciune să vii călare până aici, împreună cu mine, deși știai bine ce vreau...? Se deschise și al doilea nasture, iar triunghiul de piele deveni mai mare.

– Nu e adevărat!

– Mincinoaso. Ești la fel de curioasă ca mine. El se aplecă, mângâind cu buzele pielea dezgolită, care acum era palidă.

– În legătură cu ce? Neajutorată, își lăsă capul pe spate, înlesnindu-i accesul.

– Cu ce am încercat seara trecută, o palidă încercare, se înțelege. Să știi că n-am vrut să râd de tine, Cressy. În cel mai rău caz, m-am torturat pe mine însumi...

Ea nu se mai împotrivi mângâierilor lui, vârându-și degetele în părul lui des și negru.

– De...spre ce vorbești?

– Nu te-am lăsat baltă, Cressy. Mi-ar fi plăcut la nebunie să-mi pot petrece restul nopții cu tine.

– Atunci, de ce te-ai oprit? O durea încă respingerea lui din seara precedentă.

– Ar fi însemnat că vreau să profit. Săruta cu foc porțiunea de piele dezgolită, coborând încet între sâni, cuprinzându-i șoldurile și întorcând-o cu fața spre el. Erai prea obosită să mai poți raționa... să poți să realizezi bine ce faci. Cred că, într-un fel, te grăbeam și mă grăbeam și nu am vrut să-ți fac rău... dar cred că acum ești mai puternică, ești pregătită pentru așa ceva...

Își apropie buzele de gura ei, leneș și senzual precum mișcarea palmelor lui care păreau că nu se grăbesc defel. O sărută încet, pasional, bucuria lui fiind atât de intensă, încât nici nu luă seama la crisparea ei neașteptată. În vâltoarea pasiunii, vorbele lui în loc s-o facă să freamăte, îi înghețară sângele în vene. În timpul primei sale relații cu final dezastruos, Cressy sucombase orbește în fața atracției fizice irezistibile. Dar relația aceea nu durase, astfel că produsese un adevărat dezastru sufletesc femeii care crezuse în existența unei iubiri pasionale perfecte care să dureze o viață. Și de atunci, se străduise să fie

mai prevăzătoare în privința relațiilor personale și, de fiecare dată aceste precauții îi dovediseră că nu greșise adoptându-le. Pentru Cressy, apariția unei atracții irezistibile pentru un bărbat însemna de fapt că trebuie să rămână la distanță. Iar Devlin, ghinionul lui, era prea aproape! Regretând amarnic următoarea mișcare ce se simțea obligată s-o facă, Cressy îl prinse de păr și-i trase capul cu putere.

El țipă de durere.

– Ce naiba faci?

Cressy simți că se înfurie. Da, sigur că era surprins să constate că nu era totalmente vrăjită de arta lui de seducător. Probabil se gândise la ea ca la o femeie care te atâță provocator cu un anumit scop. Credea probabil că va fi flatată de pasiunea lui nestăpânită, că va ceda cu bucurie, la pasiunea care-l cuprinsese, așa cum se întâmpla cu altele.

– Porc arogant ce ești! Ai crezut mereu că doar bărbatul decide când vine vorba de sex. Ce nevoie mai e să le consulți și pe femei? Uite că femeia din fața ta e capabilă să decidă pentru ea însăși...

Furia lui se manifestă la fel de rapid și de hotărât

ca a ei, împiedicând-o să se ridice.

– Zău? Asta încercai să-mi spui când gemeai, adineauri? aș fi jurat că mă zorești, vrând în realitate să-mi spui: O, da, Devlin, da, te rog...!"

Cressy rămase mută în fața unei asemenea insinuări. Habar n-avea că exprimase acele dorințe pe care mângâierile lui reușiseră să le readucă la viață. Ba mai mult, că-l implorase! Îi oferise arma perfectă cu care să-i învingă mândria rănită. Dar și ea avea "arme", la o adică!

Cu o mișcare rapidă și brutală, Cressy strânse picioarele la piept, interpunându-le între ei doi și făcându-l pe Devlin să sară, într-o parte, eliberând-o din strânsoare. Cressy sări în picioare, se duse cât ai clipi la cei doi cai care pășteau liniștit iarba care creștea din belșug la marginea pădurii lângă care făcuseră popas, luând frâiele. Cu o ușurință care sperie atât femeia cât și animalul, sări în șaua Maltiei și porni spre casă, cu Tussore în urma ei.

Cu mintea plină de uimire și cu trupul gemând de dorință, Devlin reacționă cu oarecare încetineală, fugind cam târziu în urma ei. O urmări câțiva metri,

însă Cressy lăsase la o parte orice fel de teamă, îndemnându-le pe cele două iepe să treacă în galop. Hohotele ei de râs pluteau în aer, urmărită de înjurăturile amarnice ale bărbatului.

– Ei, ia spune, cine are acum simțul umorului? Ar fi cazul s-o iei la picior, Înălțimea Ta fiindcă drumul spre casă e cam lung și stă să plouă!

Capitolul 6

Cressy nu domoli pasul cailor până nu reuși să iasă din raza lui vizuală, abia reușind s-o potolească pe neascultătoarea și puternica Tussore. Trebuia să liniștească mai întâi galopul iepelor, înainte de a-și aranja bluza și a încheia nasturii cu degete tremurânde. Sânii o dureau îngrozitor, dar nu pentru că Devlin ar fi fost brutal sau neatent. Dimpotrivă, mângâierile lui fuseseră leneșe, tentante, întruchiparea seducției tandre a unui bărbat sigur de el și de răspunsul de care urma să aibă parte. Nu, nu, ea fusese cea violentă. Se eliberase cu greu din

vâltoarea propriilor dorințe, și o duruse s-o facă, să se lipsească de această bucurie. Dar dacă el ar fi apucat să-i dezmierde sânii, și-ar fi pierdut capul cu totul. Știa fiindcă își dorise al naibii de mult ca el s-o facă. Dar ce știa despre el? Aproape nimic. În discuția de lângă pârâu, îi spuse prea puține lucruri despre sine. Îi povestise multe lucruri petrecute în anumite perioade ale vieții lui, dar Cressy știa cât se poate de bine că în momentul în care scoți faptele respective din contextul lor emoțional, ele se pot dovedi la fel de dezamăgitoare ca niște minciuni sfruntate. Se săturase să fie condusă pe un drum greșit de instinctele sale de femeie.

Pe de altă parte, aceste instincte reprezentau un semnal de netăgăduit. La fel ca cel care o avertizase să pornească spre casă. Nu doar anticiparea ploii o determinase s-o ia la fugă, ci și conștientizarea că nu putea face cale întoarsă, fie și numai pentru a-și cere scuze. Devlin s-ar fi enervat peste măsură. Ar fi cerut explicații, și ea n-avea, practic niciuna de oferit, nicio explicație logică, la urma urmei. Mândria n-o lăsa nici în ruptul capului să admită că fugise de teamă.

În timp ce călărea mai departe, vălul ploii de primăvară coborî deasupra regiunii întinse ca-n palmă, înfiorând-o la fel de tare ca sentimentul vinovăției. Devlin primise o lecție. Crezuse, că nu era în stare să facă haz de ea însăși; ei, acum avea să vadă cum știa să facă haz pe seama lui. Se întrebă apoi cum va explica absența lui. Cel puțin n-avea de ce să se teamă că Devlin s-ar putea rătăci sau ar cădea prin cine știe ce șanț sau groapă periculoasă, așa cum o prevenise pe ea. Îi declarase că, în ciuda deselor absențe, de la fermă, cunoștea locul acela centimentru cu centimetru. Perfect, acum avea să-și dovedească abilitățile de orientare!

În cel mai rău caz, Cressy era cea care s-ar fi putut rătăci, dar din fericire caii păreau să cunoască drumul, așa că ea se lăsă în voia lor. După cincisprezece minute, abordă un surâs triumfător, mințindu-l pe tânărul care-i ieși în întâmpinare pentru a prelua caii, declarându-i că Devlin o rugase să-i aducă acasă fiindcă plimbarea fusese și așa prea lungă. În fine, nu era în întregime o minciună, își zise ea, în timp ce mânca sub ochiul de vultur al lui Seiver,

anunțându-l apoi pe Frank, pe un ton inocent, că nu-l mai văzuse pe Devlin de la partida de echitație.

De la fereastra dormitorului avea o viziune perfectă asupra grajdurilor. Nu rămăsese lângă fereastră, citind un roman care n-o atrăgea, fiindcă își făcea griji pentru el, ci pentru a-și aduna forțele în vederea viitoarei confruntări dintre ei, cugetă ea. Când el apăru în zare, înaintând alene, cam la vreo jumătate de ceas de la plecarea ei din pădure, tresări, plină de compătimire. Umerii lui se gârboviseră sub lâna udă de ploaie a puloverului, cizmele nu mai luceau ca oglinda, iar jambierele erau pline de noroi. Drumul acela spre casă nu fusese unul relaxant, pe bună dreptate!

Cressy aproape se aștepta să dea buzna înăuntru pentru a-i cere socoteală, dar cum el n-o făcu, senzația de ușurare fu însoțită de dezamăgire, sentimentul de vinovăție fiind acum și mai puternic.

Nevrând să creadă că stătea ascunsă în dormitor fiindcă se temea de o eventuală confruntare, coborî în bibliotecă, începând să cerceteze rafturile la întâmplare, în căutarea unui roman mai puțin

lacrimogen, știind bine că nimic din ce ar fi ales n-ar fi făcut-o să dea uitării realitatea, acea realitate plină de emoții pe care o oferea apropierea lui Devlin.

Alese în cele din urmă câteva albume foto așezate pe raftul de sus. După toate aparențele, erau dedicate lui Devlin și găștii lui de amici, la fel de entuziaști când era vorba de muncă și de călătorii. Frank era singura figură care apărea constant în aceste fotografii. Cressy aprecie conținutul albumelor, deși calitatea fotografiilor lăsa de dorit. Poate așa reușea să-și satisfacă curiozitatea în privința lui Devlin, văzând acea trecere silențioasă și cronologică de la băiețelul bronzat din fotografia prăfuită, la tânărul încrezător și fără cicatrice care-și purta mândru placa de surf sub un braț, în timp ce cu celălalt îmbrățișa o blondă cu forme superbe, până la bărbatul matur de astăzi. Un lucru nu se schimbase, observă ea cu tristețe, pasiunea și gustul pentru un anumit gen de femeie. Invariabil, acestea erau fie la fel de înalte, fie mai înalte decât el, cu picioare lungi și șolduri slabe, femei cu alură atletică debordând de veselie. Femei atletice, decise ea malițios. Nu era de mirare că ea i se

păruse insipidă. Ea nu semăna cu ele nici la o unghie. Dar nici n-ar fi vrut!

Luă albumele și le înșiră pe canapea, după care începu, febril să aranjeze fiecare poză în ordine cronologică, potrivit estimării sale. Nici nu-și dădu seama de trecerea timpului, atentă să aranjeze fiecare pagină, cântărind stilul de viață variat și bogat al lui Devlin. Da, era clar că provenind dintr-o familie înstărită, avusese parte de libertatea care altora le fusese refuzată, dar acele fotografii demonstrau că se dedicase la fel de mult muncii și plăcerilor vieții. Multe dintre fotografii erau făcute în regiuni tropicale, în Papua Noua Guinee, în Africa de Nord și în America de Sud, părând realizate de o fire la fel de complicată și de îndrăzneață ca protagonistul lor. Devlin fie muncea,fie schia, pe zăpadă sau pe apă, naviga, escalada munți, participa la curse de mașini, mergea pe bicicletă, alerga, înota, hoinărind încolo și încoace prin lume. Existau câteva fotografii de la cursele de triatlon, astfel încât nu fu surprinsă să descopere că, într-un fel, în mijlocul unei vieți ocupate, își făcuse timp să participe la tot soiul de

evenimente curajoase, cum ar fi cursele de anduranță în cadrul întrecerilor de surf intitulate Iron-man. Cressy avusese și ea parte de câteva provocări de ordin fizic, dar mai mult de nevoie, fără a participa la competiții care să-i demonstreze rezistența. Acum știa care era motivul pentru care Seiver pregătea un meniu extrem de hrănitor, cu mare valoare nutritivă. Devlin ducea atât o viață de atlet, cât și una de cuceritor. Se pare că încercase aproape toate sporturile posibile, fiind atât competitor, cât și spectator. Cressy luă un alt album, deschizându-l la prima pagină. Oare de ce el încercase să...

În clipa în care Devlin intră ca vântul în bibliotecă un sfert de oră mai târziu, cu Frank pe urmele sale, abia așteptând să discute ca de obiei rezultatele întrevederii ce tocmai se încheiase, Cressy stătea cu albumul în poală și cu multe alte fotografii împrăștiate fie în jurul ei, fie la picioarele sale.

Devlin se opri brusc, tensiunea devenind de-a dreptul palpabilă.

– Pentru astă-seară ajunge, Frank. Fă câteva notițe și o să le comparăm împreună mai târziu, dacă nu...

mâine dimineață.

– Sigur. Frank rânji. Devlin fusese încordat încă de la sosirea la ședința din după-amiaza aceea, comentase sumbru ceva legat de "problemele pe care le avuseseră doi cai de la grajduri", iar asta îi servise suficient drept scuză, fiindcă toată lumea știa cât de mult ținea la animalele sale și cât valorau. Dar Seiver fusese și mai drăguț față de întâmplarea cu pricina, povestind, în timp ce zâmbea ironic, cum Devlin sosise plin de noroi după ce avusese o "nevinovată" partidă de echitație cu oaspetele său bolnăvior. În după-masa aceea, la întrunire, Devlin se arătase extrem de nerăbdător să-și adjudece tot. După care abandonase cu subtilitate nerăbdarea, dându-și seama că în acele două ceasuri și ceva obținuse mai mult decât în cele câteva zile de discuții. Discuția nu era niciodată ieftină, declarase el brusc, ea putea valora chiar mai mult decât fiecare dintre ei și-ar putea permite, dacă nu treceau de îndată la acțiune. Ori lăsau sarcina altora, ori și-o asumau pe cont propriu.

– Ne vedem la cină, Cressida. Frank nu se putu

abține să nu-l "înțepe" puțin pe bărbatul din fața lui, adăugând: Sper că pe tine te-a bucurat mai mult plimbarea călare, decât pe șef.

Cressy înălță capul de la fotografia pe care o privea, iar privirea plină de durere îl făcu pe Frank să-și înghită vorbele, speriat.

– Ce...

– Las-o baltă, Frank.

Frank reunoscu perfect tonul vocii, decizând că nu era cazul să protesteze și nici să se simtă ofensat că fusese trimis scurt la plimbare. De vreo două ori, el și cu Devlin se luaseră și la bătaie, dar respectul reciproc rămăsese intact. Tocmai de aceea puteau să se certe oricând și chiar să se insulte unul pe celălalt, cu onestitate. Devlin nu oferea cu ușurință încrederea sa cuiva, dar când o făcea, era una absolută.

Imediat ce ușa se închise fără zgomot în urma lui Frank, Devlin se îndreptă spre canapea.

– Prin urmare... nu ești doar o hoață de cai, ci furi și intimitatea altora.

Sarcasmul lui abia dacă o atinse; Cressy încă încerca din greu să asimileze șocul, fața ei părând

întruchiparea durerii. Vocea lui Devlin se înăspri, sarcasmul transformându-se în furie.

– La dracu! Ai fi putut să dai drumul iepei lăsând-o să vină la mine, m-ar fi găsit precis. Sau ți-ai zis că o pneumonie ar fi răzbunarea perfectă! Nicio reacție. Mândria lui rănită avea nevoie de un răspuns, oricare ar fi fost el. Refuza să fie ignorat! Se aplecă deasupra canapelei pentru a-i smulge albumul pe care ea îl strângea cu putere în mâini. Cressy, dacă vrei să afli ceva despre mine, e suficient să-mi adresezi întrebarea. Nu e nevoie să cauți informații în altă parte.

Ea acceptă invitația într-un mod cu totul neașteptat.

– Ai ucis vreodată un animal doar ca să te distrezi sau ca să practici acel sport? Parcă nici vocea nu mai era a ei. Era gâtuită și rece, precum o așchie de gheață.

Devlin îngheță la auzul ei. El își mută privirea furioasă de la chipul ei palid și trist, la albumul pe care-l ținea în mână. Dovezile nu puteau fi negate, erau acolo, fotografie după fotografie, în care apăreau

Devlin și alți bărbați, în diferite locuri, pe diferite continente, alături de o mulțime de animale doborâte de ei, zâmbetele lor largi amestecându-se cu umbra morții. Bărbații râdeau, fericiți pentru captura lor și pentru dezastrul provocat, iubind îndeletnicirea aceea ucigașă, singura vină a necuvântătoarelor fiind de a conviețui pe Terra, alături de oameni.

Devlin închise blând acea "carte a rușinii", ca și cum ar fi încheiat în secunda aceea un capitol al vieții lui. Dar acesta nu se încheiase, n-avea cum să se încheie, n-ar fi avut cum. Capitolul acela îl ajutase și el să devină bărbatul de astăzi: un prădător, omul abil, șiret și puternic care ar fi capabil să omoare. Ea îl asemuise cu o panteră, numai că pantera nu ucide niciodată din plăcere!

– Cressy!

– Nu e de mirare că ai fost șocat când ai aflat ce profesie am, zise Cressy cu asprime, atât de palidă încât părea o fantomă, fantoma din bibliotecă, oripilată. Ești un ucigaș. Da, crești cai de rasă, dar animalele care nu-ți pot servi la nimic sau care nu te pot face și mai prosper, le ucizi fără să te doară,

soapta ei părea un strigăt de durere.

– Cressy!

– Ia mâna de pe mine! Se feri de mâna lui. Ești dezgustător! Își înăbuși un hohot de plâns. Ai idee cât rău au făcu lumii oamenii de teapa ta? Îți pasă măcar? Bineînțeles că nu. Faci ce vrei cu o bucată de pământ, cu o regiune, de dragul obținerii unui profit, după care ucizi, distrugi tot ce a mai rămas acolo!

N-avea chef de explicațiile lui, de scuzele lui. Le mai auzise și altădată. O îngrozea ideea de a-l auzi rostind aceleași fraze egoiste și fără sens pe care le utilizau și alți vânători. Ea dădu la o parte brațul care voia s-o împiedice să plece, ieșind cât ai clipi din încăpere, lacrimi amare și fierbinți începând să topească sloiul de gheață care o cuprinsese când realizase ce era el în realitate.

Încuie ușa dormitorului, deși era convinsă că nu va veni după ea. Ce argumente ar fi putut avea în fața unor dovezi atât de clare? N-aveai cum să te aperi când nu era nimic de apărat. Lacrimile nu reușeau să-i alunge durerea din inimă. Se păcălise singură. În după-amiaza asta, nu fugise fiindcă nu avea încredere

în el, ci deoarece credea în el. El avusese grijă de ea, fusese alături de ea în cele mai grele clipe din viața ei, și cu toate astea o dorea. El se amuzase mișcat văzând cât de neatentă și împiedicată putea fi, în timp ce alți bărbați din viața ei se arătaseră de-a dreptul iritați. El o flatase arătându-i o asemenea dorință și un simț al posesivității care nu părea să-i fie caracteristic, după cum observase. El jurase că nu va deveni sclavul acelor obsesii care-l bântuiseră pe tatăl lui, dar jurământul acela părea să facă obiectul vieții lui personale, fiindcă decisese după toate aparențele că niciun lucru sau nicio ființă nu va reuși să-l vrăjească într-atât încât să nu se mai poată descotorosi de ele. Rămânsese în schimb atașat de șirul acela de femei frumoase, de sporturile pe care le practicase și de interesul arătat afacerilor. Doar aici la fermă își permitea luxul de a se arăta mândru de ceea ce poseda. Caii aceia erau ai lui, și nimeni nu i-ar fi putut cere să renunțe vreodată la ei. Oricât ar fi călătorit, oricâte provocări i-ar fi ieșit în cale, pe plan profesional sau personal, locul acesta i se lipise de suflet, era adevăratul lui cămin.

Cressy nu avusese niciodată un astfel de loc, dar în preajma lui Devlin simțise lipsa acestuia, invidiindu-l pentru cât de ancorat se simțea el aici, și dorindu-și cu adevărat ceva asemănător. Acesta fusese motivul pentru care nu plecase. Nu din pricina lipsei echipamentului, nu din pricina bolii care o doborâse, deși și ele contribuiseră la decizia ei, scuze potrivite în spatele cărora să se ascundă. Nevoia de a-l cunoaște mai bine pe Devlin o ținuse prizonieră aici, dorindu-și cu ardoare să răspundă dorințelor inimii ei rănite, încercând să alunge senzația aceea de gol și pierdere pe care i-o provocaseră relațiile anterioare, încercând să se convingă că bărbatul era plin de calități, în ciuda disputelor lor repetate, că merita toată dragostea de care era capabilă, toată iubirea din adâncul ei, acea iubire care implora să fie dăruită. Și uite unde o adusese acea nebunie de a se păcăli singură: în pragul suferinței crunte și a dezamăgirii! El era la fel ca toți ceilalți. Și ceea ce era și mai dezamăgitor, nici ea nu se schimbase. Nu reușise nici de data asta să iubească fără ca iubirea să râdă de ea!

Dar n-o va ajuta cu nimic să stea aici și să-și

deplângă propria prostie. Oricum, nu era stilul ei. Era obișnuită să se învețe minte, să recunoască adevărul și să meargă mai departe, mai departe, și tot așa... Cressy simți brusc cum curajul ei e gata să se facă țăndări, așa că se concentră cu mâhnire asupra veșmântului de "călugăriță" pe care i-l cumpărase, considerându-l potrivit pentru cină. Dacă relațiile anterioare o obosiseră, cea de față o extenua de-a dreptul. Pentru că în realitate i se părea mult mai greu, mai complicat să se dezică de el. Da, se așteptase în orice clipă ca povestea să se termine prost, și exact așa se întâmplase. Trebuia să-și imagineze că se va sfârși ca de obicei.

Ar fi vrut ca Devlin să fi avut inspirația de a-i cumpăra și câteva produse de machiaj care să se potrivească cu rochia. Nu se folosea prea des de artificiul acesta, acum lipsa machiajului o făcea să se simtă vulnerabilă. Când sufletul femeii e la pământ, simte nevoia să arate bine. Puțin ruj de buze și o tușă de rimel auriu pe gene ar fi făcut-o să se simtă vie, să se simtă ea însăși, nu doar o umbră a ceea ce fusese. Se ciupi de obraji și-și mușcă buzele, lăsându-și apoi

părul să cadă liber pe umeri. Nu, avea nevoie de mai mult. De mult mai mult...

Luă o perie de păr și se apucă să-l pieptene până acesta căpătă volum, semănând cu o coamă amenințătoare de un roșu-aprins. Da, acum aspectul său exterior se potrivea mai mult cu starea ei sufletească, semănând cu o bucată de dinamită gata să explodeze.

Când se auzi ciocănitul în ușă, își ascunse "sensibilitățile" sub armura corespunzătoare, descoperind imediat că cel care se strecura ezitant pe ușa deschisă larg era Frank.

– M-a trimis Devlin să te iau. Nu era sigur că vei coborî la cină...

– De ce să nu fi coborât? se răsti ea.

– Mă rog, zicea că poate ești obosită... după plimbare. Frank îi studie chipul încordat.

– Serios? Vocea ei avea o notă de răceală.

Bărbatul ridică din umeri.

– De fapt, a spus mai multe, dar nu sunt lucruri demne de urechile unei doamne. Mi-am dat seama că v-ați certat din nou.

Vorbea ca și cum ei doi nu știau decât să se certe, cu toate că lucrul acesta nu era departe de adevăr, dacă stăteai să te gândești. Iată încă un motiv pentru care atracția dintre ei nu putea duce la nimic bun.

– Dar nu ți-a povestit că l-am lăsat baltă în mijlocul acelui loc pustiu, când mai era puțin și venea ploaia? zise ea, ezitant.

Frank făcu o grimasă, iar ochii scânteiară.

– Cred că a menționat în treacăt ceva de genul acesta. Să știi că odată am fost tentat să fac exact același lucru. Și cum te-ai simțit?

Cressy surâse fără să vrea.

– Fantastic, recunoscu ea, astfel că el pufni în râs, o luă de braț și o conduse spre scară.

– Cred că i-ai rănit mândria, și lui Devlin nu-i prea place chestia asta. Cred că i se trage din copilărie, când a avut multe de tras.

Cressy se opri, uimită.

– De tras? Am crezut că părinții lui au avut un mariaj fericit. După cum vorbea despre locul acesta, am tras concluzia că are doar amintiri plăcute legate de copilărie, de adolescență... De fapt, era mai mult

un comentariu decât o întrebare. Dacă Frank alegea să-i povestească ceva, nu se va datora întrebării ei.

– Da, așa și este. Și-a petrecut o mare parte din timp la fermă, având în vedere că tatăl său călătorea mult, iar Mariana, la mama lui obișnuia să stea aici și nu la domiciliul lor din Auckland, fiindcă ei îi plăcea viața de provincie și pentru că, pe vremea aceea, Devlin avea nevoie de aer curat și de mai multă libertate. În mod firesc, ea se aștepta ca într-o bună zi, să preia afacerile lui Duncan, fiind convinsă că nu se va eschiva în fața acestei responsabilități, dar între timp l-a încurajat să muncească sau să se distreze în orice colț al lumii. Iar el nu i-a dezamăgit; când au avut nevoie de el, s-a întors...

– Nu mi se pare că a suferit cine știe ce, declară Cressy, luptându-se cu fascinația pe care i-o stârnea povestea lui.

– Nu, am omis o parte. Știi, înainte să capete cicatricea, Devlin era al naibii de chipeș, îți venea să-l sorbi, nu alta. Accentul australian se făcu simțit în exprimarea lui Frank. Eu și cu Dev, continuă el, am frecventat aceeași școală, iar puștii de acolo au crezut

că așa cum îi era chipul îi era și purtarea, însă tocmai de aceea Dev era obligat să se ia la bătaie cu ei. Toți îl luau peste picior, zicând că are față de înger; așa s-a și ales cu porecla pe care o are; se lupta ca un diavol să arate că e la fel de dur ca oricare dintre ei. De fapt, noi doi ne-am împrietenit într-o situație similară. M-a bătut măr fiindcă am râs de el.

– Dar tu erai mult mai mic! Cressy era șocată. Ajunseseră deja în hol, dar ea rămase pe loc, reținându-l câteva clipe, vrând să afle finalul poveștii înainte de a da nas în nas cu protagonistul. Vrei să spui că obișnuia să-i pocnească pe cei mai mici ca el?

– Ne despart doar trei ani. Iar pe vremea aia mă dădeam mare, genul de puști care e elev la o școală particulară și crede că le știe pe toate. În plus, privește-mă. Arăt ca unul care se lasă caftit? Eu eram cel mai mare, și bănuiesc că de aceea îmi permiteam să-l tachinez pe Dev. Așa că ne-am bătut ca niște orbi în curtea școlii, ne-am dat sânge pe nas, ne-am rupt hainele unul altuia... și fiindcă niciunul dintre noi n-a vrut să spună cine a sărit primul la bătaie, ne-au eliminatat pe amândoi timp de o săptămână. Chiar

dacă Dev n-ar admite niciodată, unul din motivele pentru care toți ceilalți l-au lăsat în pace, lăsând la o parte faptul că avea un temperament de drăcușor, este acela că a avut ca prieten un băiat musculos și impunător! Bineînțeles, fețișoara lui îi aducea și beneficii, dar la drept vorbind mai mult am beneficiat eu de aspectul acesta decât el. Dar toată povestea l-a determinat să privească cu cinism atitudinea celorlalți. Da, e adevărat că datorită înfățișării lui a avut și avantaje, dar cred că a urât toată viața ideea că frumusețea lui constituia un avantaj în pofida altora, fiindcă n-a fost niciodată narcisist. Lui Devlin nu-i place ca totul să vină pe tavă, nu-i place să nu aibă situația sub control și să fie la discreția destinului. Mariana l-a tot rugat să se opereze, dar nici n-a vrut să audă de așa ceva. După mine, cred că adoră aerul acela amenințător pe care i-l conferă cicatricea aceea. În adâncul inimii, Dev e un romantic, deși n-ar recunoaște niciodată lucrul acesta.

Cressy strâmbă din nas, dezgustată. Un romantic n-ar fi umblat niciodată în compania unei bande de criminali care ucideau animale nevinovate.

– El te-a rugat să-mi spui toate astea? întrebă ea, neîncrezătoare. Oare Frank trebuia s-o îmbuneze?

– Nu. În plus, nu e genul de poveste de care ai fi fericit s-o afle toată lumea, zise Frank, privind-o în ochi și alungându-i suspiciunile. De-a lungul vieții, Dev a trebuit să facă față multor zvonuri, unei publicități agresive, fiindcă i-au pus în cârcă tot soiul de superficialități; toată lumea a făcut paradă cu asemenea lucruri, care apăreau pe prima pagină. Într-un fel, i-au creat o imagine de diletant, când în realitate el nu e așa. M-am gândit că asta te-ar ajuta să-l cunoști mai bine, să afli că, așa-zisa lui aroganță e de fapt, încredere de sine pe care și-a câștigat-o cu greu.

– Mulțumesc frumos, chiar nu vreau să-l cunosc mai bine, fiindcă deja mi-am dat seama cine e, îl întrerupse Cressy înțepată, când intrară în salonaș. Nu era înțelept ca Devlin să afle că discutaseră despre el.

Numai că Frank păstrase pentru încheiere un comentariu la fel de "drăgălaș":

– Ei, a fost ce a fost până acum între voi, dar stai să

vezi ce va urma... Vrei să te însoțesc până în preajma lui? Devlin tocmai sătea de vorbă cu David Eastman.

– Nu, mulțumesc, eu și cu Devlin, ne-am spus tot ce aveam să ne spunem...

– Cressy, orice ți-ar fi spus, te rog să ții seama că trece printr-un moment critic, având în vedere atmosfera de aici.

– Ce vrei să spui?

Frank adoptă o expresie ușor stânjenită, fiind de-a dreptul fericit în clipa când sir Edward Davies îi întrerupse.

– Ei, domnișoară Cross, zise acesta, cred că e ultima noastră cină împreună. Ce ziceți de un pahar de sherry, pentru relaxare? Connell are o colecție excelentă. El ridică paharul, așa că lumina se reflectă în sticla acestuia, punând în valoare nuanța ușor palidă a băuturii din interior.

Cressy simți că ar avea nevoie de un păhărel ca să se mai destindă.

– Da, cred că o să gust și eu. În vreme ce Frank se îndreptă spre tava plină cu pahare de pe masă pentru a i-l aduce pe cel dorit, ea își îndreptă toată atenția

către sir Edward.

– Cum adică ultima cină împreună?

Capul sur al lui sir Edward confirmă.

– Mâine dimineață are loc ultima întrunire ca să putem încheia raportul, și imediat după aceea ne întoarcem frumos în lumea reală, în afara lui Connell, desigur, fiindcă am înțeles că voi doi mai rămâneți aici câteva zile. Ca să fiu sincer, am bănuit că întrunirea asta va fi un fel de pierdere de vreme, dar tânărul dumitale e un om tare hotărât și convingător; știe să motiveze chiar și niște capitaliști "duri" ca noi. Ca să fiu onest, mai bine fac afaceri cu el decât cu un "sofisticat" din guvern sau cu vreun sindicalist cu părul lung care se dă mare "expert ecologist" Le stă minunat atunci când se apucă să discute de sacralitatea naturii, dar dacă stăm să judecăm nepărtinitor ce se întâmplă, folosirea resurselor naturale e o problemă de supraviețuire a speciei umane. Nu ne putem întoarce la vremea când se mergea călare ori cu căruțele, când foloseai opaițul sau lampa. Am evoluat mult, ca și celelalte specii. Trebuie să privim înainte, nu în urmă. Connell

înțelege lucrul acesta. Știe bine că salvarea omenirii, rezolvarea problemelor, stau în puterea tehnologiei, folosindu-ți creierul, nu inima.

Acum înțelegea Cressy de ce întâlnirea acestor puternici industriași trebuia să rămână secretă. Având în vedere că numele lui Devlin apăruse în discuție de mai multe ori, era evident că el nu era doar gazda evenimentului, ci și cel care-l patrona, motivul fiind unul cât se poate de limpede. Bărbații aceștia erau oameni de prim-rang în domeniile lor de activitate, așa că scopul lor de a se întruni aici fusese acela de a discuta problemele acute ale mediului înconjurător, încercând să aplaneze nemulțumirea publicului față de distrugerea sistematică a mediului natural. Greenpeace și alte organizații de profil reușiseră deja să trezească și să mobilizeze conștiința publică, astfel încât capii economiei erau obligați să țină cont de toate aceste avertismente. In concluzie, industriașii se temeau de reacția deloc binevoitoare a guvernului, mai ales în anii în care aveau loc alegeri, dar și de schimbarea bruscă a opticii opiniei publice, ținând cont mai ales de activitatea ecologiștilor "fanatici".

Dincolo de tensiunea interioară, Cressy se simți invadată de o emoție aparte. Chiar dacă părea incredibil, participa acum, fie și indirect, la un eveniment istoric! Un reporter din partea locului ar fi dat lovitura cu o asemenea știre, una de milioane, evident; în realitate, ar fi fost o știre care ar fi făcut înconjurul lumii! Dar tentația, din punctul ei de vedere, era una trecătoare. Unu la mână, nu era jurnalist, iar în al doilea rând s-ar fi situat oricum, de partea ecologiștilor, fiind suficient de isteață pentru a observa că puterea acestora era destul de fragilă, fiind supuși la tot felul de presiuni exterioare. Din ceea ce aflase acum de la sir Edward, era clar că aveau să urmeze și alte întruniri "secrete", dar o dezvăluire anticipată ar fi făcut imposibilă o viitoare colaborare de succes între cei prezenți. După semnarea unei înțelegeri, aveau timp suficient pentru orice fel de dezbateri și pentru eventualele reacții adverse ale opiniei publice.

Încântarea ei era ținută în frâu de uimirea profundă față de tot ce aflase. Imaginea de lider a lui Devlin nu se prea potrivea cu cea de ucigaș cu

sânge-rece, de om lipsit de scrupule, pe care şi-o făurise ea. În altă ordine de idei, mulţi vânători iscusiţi obişnuiau să se laude cu "responsabilităţile" pentru fauna pe care o exterminau. Bărbaţii de felul lor încercau să se asigure că ucid "ecologic", că omoară curat, lăsând la plecare campamentul la fel de imaculat pe cât era la sosirea lor, ocupându-se între timp de creşterea fazanilor sau a altor păsări, în intenţia de a le da mai târziu drumul în sălbăticie, într-un număr egal cu "prada" lor anuală.

Era atât de prinsă de dezvăluirile lui sir Edward, încât nu remarcă apropierea lui Devlin, faptul că o prinsese uşor de cot, murmurând scuze faţă de companionul ei de discuţie, şi trăgând-o apoi mai aproape de masă. Ştiuse că n-o scăpase din ochi din momentul intrării în salon, însă era tare mândră de faptul că nu-i aruncase între timp nici măcar o privire. Cu siguranţă, el îi intuise starea de spirit, fiindcă până în secunda aceea nici măcar nu îndrăznise să se apropie, de teama vreunei "explozii". Discuţia cu sir Edward mai diminuase puţin din furia ei.

– Mă mir că eşti aici, zise Devlin pe un ton scăzut,

salutându-l tăcut pe Hugh Alton, care sosise cu întârziere și căuta un loc mai retras.

Cressy deveni și mai rigidă, trăgându-și brațul.

– Adică?

El se întoarse cu fața spre ea, umerii lui lați părând o pavăză care o ferea de restul lumii.

– Dacă tot sunt un soi de mistreț ucigaș, de ce nu ți-ai făcut valijoara și s-o ștergi ca o furtună, înainte să "te contaminezi cu acel... spirit malefic"?

Cressy îl privi fără să priceapă o boabă din sarcasmul lui răutăcios, fără să reacționeze, de-a dreptul bulversată. În secunda următoare, pe chipul lui apăru o uimire totală, iar el mîji ochii.

– Nu ți-a dat prin cap.

– Ce anume?

– Să fugi din calea diavolului. S-o iei la sănătoasa, plină de dezgust. Simți că mă urăști pentru ceea ce crezi că aș fi, dar totuși nu poți fugi de mine. Preferi să rămâi și să lupți...

– Eu... n-am... niciun mijloc de transport. Cressy roși, dându-și seama de marele adevăr al vorbelor lui. Chiar dacă fusese furioasă pe trădarea lui, se

îmbrăcase și coborâse la cină știind că va da ochii cu el. Totuși, își dorise să-l vadă chiar și numai pentru a da forțe noi acelei "iubiri platonice", martirizându-se singură cu propria nefericire.

Pe buzele lui apăru un surâs îndoielnic, cu toate că ochii păreau două gloanțe gata de atac.

– Înainte, aspectul acesta nu a fost un impediment. Bănuiesc că dacă voiai să pleci, nu te-ar fi putut împiedica nimeni să ieși pe poarta aceea. Ești oaspete, nu prizonier. Dacă voiai să pleci, cereai cuiva să te ajute cu găsirea unui mijloc de transport, și lucrurile erau rezolvate. Dar nici măcar nu te-ai interesat; am dreptate, Cressy? N-ai putut, de aceea n-ai ales să pleci. Parcă nu mai vrei să pleci de lângă mine. N-ai încredere în mine, dar ceea ce simțim pare mult mai important decât ciondănelile noastre.

– Eu nu simt nimic pentru tine, negă Cressy exasperată, ridicând din umeri a nepăsare.

– Cressy, cel mai bun mod de a scăpa de o tentație e să-i dai curs, o tachină pe un ton răgușit. Dacă încerci să-i reziști, dorința va deveni și mai puternică.

Aceste vorbe, atinseră o coardă sensibilă a inimii ei.

Cressy clătină din cap, incapabilă să-și ia privirea din ochii lui, conștientă că tocmai o seducea cu asemenea vorbe "bine alese", în încăperea aceea plină de lume.

– În afară de asta, Cressy, știi care e cea mai bune metodă de apărare în fața tentației? continuă el fără să aștepte un răspuns, cu o voce tandră. Lașitatea. El zâmbi încrezător văzând deruta ei. Ce păcat că în inima ta nu există nici măcar un dram de lașitate. Ești atât de hotărâtă, de puternică, de dură, de curajoasă... Cinăm? El se retrase, ținându-i scaunul.

Să cineze cu Demonul? Îndoiala apăru pe negândite în mintea ei. Numai că Devlin o invita la mult mai mult; voia să participe împreună la un adevărat festin; voia să se distreze împreună până vor reuși să transforme tentația în ceva neinteresant, iar ea urma să fie trecută pe lista lungă a cuceririlor lui. Cressy se așeză pe scaun, simțind cum picioarele îi erau la fel de slabe ca și voința, pradă unei mari emoții. Nu, n-avea să renunțe la principiile ei... nici măcar de dragul... lui. Cu siguranță, lui îi fusese ușor să-și împartă viața pe secțiuni: afaceri, distracție, pasiune, respect. Cressy nu era chiar atât de

organizată; viața ei reprezenta un lanț de evenimente care aveau legătură unele cu altele. Dacă era vorba să se îndrăgostească, o făcea cu toată ființa, trup și suflet.

În timpul cinei, el nu se mai străduí să facă conversație, și pentru asta îi fu recunoscătoare. Ce ar fi fost în stare să-i spună? Ea nu se pricepea să mintă, nu se pricepuse nicicând. Dacă tăcea, era în siguranță.

Din cauza stării ei se dovedi și mai neatentă, simțindu-se rușinată i se aruncară priviri întrebătoare, în vreme ce David Eastman pomenea ceva despre pescuitul în Taupo, după care sir Peter Hawthorne punctă:

– Connell, nu aveai și tu o reședință de vânătoare și pescuit la Taupo? O vizitezi des în ultimul timp?

– De pescuit mai pescuiesc din când în când, dar la vânătoare am renunțat.

Cressy scăpă furculița, gata să spargă farfuria. Roși îngrozitor când sir Peter îi aruncă o privire nervoasă.

– Dar de ce? Nu-ți mai place?

Era clar că-l provoca. Cressy ar fi trebuit să fie

surdă și oarbă ca să nu observe acest lucru, fiindcă din toți cei prezenți, sir Edward părea singurul care își ataca sau contrazicea mereu gazda. Ea nu era sigură dacă motivul era unul personal sau dacă avea legătură cu demersul întâlnirii lor clandestine.

– Da. Ca să fiu mai exact, am vândut reședința aceea acum cinci ani.

Sir Edward nu renunța așa ușor.

– Și eu sunt un mic vânător. Vânez în special cerbi. Nu ai și tu o fermă de cerbi pe aici pe undeva? Ca să tragi cu pușca, adică?

Mâna lui Cressy se prinse cu putere de masă. Remarca lui o enerva nespus, o revolta peste măsură. Mai auzise și de alți idioți care trăgeau cu pușca din elicopter în bietele vietăți, folosind puști semiautomate. Nu-i așa că Devlin nu se implica într-un sport "mascat"ca acela, un sport sângeros care altădată era considerat un semn de noblețe? Nu, n-avea cum să mai tacă. Deschise gura, pregătită să-și verse furia asupra unor minți și suflete atât de mizere. Dar simți cum i se taie respirația și se înecă în clipa în care o mână mare și puternică se așeză peste mâna

ei încordată, acoperind-o.

Devlin nu se uită la ea, ocupat să-i răspundă oaspetului său.

– Da, cresc cerbi, dar experimental, pentru împerechere. Dacă m-aș apuca de vânătoare, i-aș da animalului șansa de a fi în mediul lui natural, fiindcă altfel gestul meu ar egala cu o satisfacție arogantă și nimic mai mult, un exercițiu de-a dreptul inutil. Tocmai de aceea vânătoarea nu-mi mai produce niciun fel de satisfacție.

– Ai schimbat direcția, mormăi sir Peter. Erai un țintaș de nota zece, dacă îmi permiți această apreciere.

În jurul mesei se iviră câteva zâmbete timide, toți așteptând să explodeze bomba din clipă în clipă. Dar nu explodă.

– Dar nu suficient de bun, după toate aparențele, răspunse Devlin calm. S-a relatat în presa vremii, dar poate n-ați aflat despre eveniment, și anume că acum cinci ani prietenul meu cel mai bun, cu care plecasem într-o expediție, a fost împușcat accidental. Asta mi-a schimbat optica în privința vieții și a morții, dar și în

privința vânătorii. Întorcându-mă acasă, mi-am dat seama că viața e oricum o loterie care te face să plătești, într-un fel sau altul. Fie că ești om, fie că ești o necuvântătoare, o moarte comisă inutil tot o mare greșeală rămâne, oricum ai lua-o.

Urmă o tăcere stânjenitoare. Sir Peter era un om căruia nu-i scăpa nimic. Toți cei prezenți erau convinși că știuse de acel accident, dar voise să-l folosească împotriva lui Devlin, ca un semn de slăbiciune. Dar răspunsul prompt și sincer dovedise contrariul.

Cressy se uită atent la mâna aceea mare care o acoperea pe a sa, în vreme ce mintea încerca să asimileze vorbele lui Devlin. Gândurile îi fură invadate de o compasiune profundă, compleșind-o, în vreme ce ea luă seama la durerea adâncă și nerostită ce se ascundea în spatele mărturisirii lui, în spatele atitudinii lui stăpânite... Câtă agonie, cât sentiment... Parcă le trăia pe toate pe pielea sa. Mâna lui era atât de lată, de puternică, de pricepută, păstrând încă asprimea și cicatricele meseriei deloc ușoare, și cu toate astea apăsând cu atâta blândețe și

delicatețe degetele ei, potolindu-i discret furia care o cuprinsese și pe care o împărtășeau. Ea făcu o mică încercare, îndoindu-și degetele, iar el le strânse protector, dar nu strâns, astfel ca s-o poate retrage dacă dorea, însă ea nu făcu un asemenea gest. Gestul ei era un fel de apărare, o dovadă că îl sprijinea în fața celorlalți. Măcar atât îi datora. Îl judecase prea dur, fără să cunoască tot adevărul. Avea și el puncte sensibile, vulnerabilități, ca fiecare. El comisese niște greșeli... și plătise pentru ele, chiar dacă ea nu pricepea deocamdată cum anume. Oare o să reușească vreodată să-l înțeleagă cu adevărat? Simți un nod în stomac, o căldură care se împrăștie în tot trupul. Oare putea încerca?

Capitolul 7

– Devlin... chiar trebuie să stai cu spatele în momentele cele mai importante?

– Mi-ai spus să mă fac că nu te văd, răspunse Devlin, scoțând frâul lui Tussore, mângâindu-i grumazul puternic și lucios. În semn că era de acord ca ea să înceapă săriturile peste obstacole chiar acolo, în interiorul padocului.

– Eu am mai fotografiat animale timide, se plânse Cressy, apăsând din nou pe butonul aparatului, dar în comparație cu tine par extrovertite, entuziaste. Crezi că fotografiindu-te, îți... fur sufletul?

În clipa aceea, el se întoarse pentru a o privi în ochi, ținându-și brațul pe spatele lucios al lui Tussore. Imaginea era nemaipomenită, superba frumusețe arogantă a calului și a călărețului său, o expresie a puterii impunătoare luminate de soarele arzător al după-amiezii, astfel că ea apăsă iar pe buton, în timp ce Devlin spuse, bătând în retragere:

– Ai spus că ești expert în fotografii pline de tandrețe, blânde, nevinovate.

– Dar n-am afirmat că n-aș ști să obțin exact ce vreau răspunse Cressy. Am spus doar că ești un subiect dificil. Când credea că l-a prins în postura cea mai potrivită pentru următoarea fotografie, el nu mai era în cadrul obiectivului. Îi scăpa printre degete de fiecare dată și așa se întâmplase și pe parcursul ultimelor trei zile, cu toate că întrunirea se încheiase, iar participanții se urcaseră în elicoptere, pregătiți să revină în imperiile lor. Spre uimirea lui Cressy, Frank plecase odată cu ei, lăsându-l acolo doar pe enervantul și morocănosul Seiver, cu care se lupta pentru afecțiunea bărbatului din fața ei. Când sugerase, mai mult într-o doară, că ar fi vrut să plece

cu ultimul elicopter, Devlin aruncase îndată momeala: nu voia să mai stea câteva zile, ca să facă fotografii, când Lady Rain avea să aducă pe lume mânzul? Și cum rămânea cu fotografiile pe care spunea că voia să i le facă lui Devlin? El nu doar că urma să-i stea la dispoziție în zilele următoare, dar îi oferea și șansa de a folosi o cameră obscură cu toate facilitățile aferente, cameră pe care o amenajase special pentru ea! O condusese mai întâi în subsolul casei, pentru a vizita câteva încăperi de existența căreia ea nu avusese habar, arătându-i o încăpere mică, dar cochetă și foarte bine dotată și amenajată, exact cum se impunea în cazul unei camere obscure moderne. Ea se arătase uimită de faptul că se ocupase de toate astea de dragul ei.

Cressy realizase brusc că făcuse câteva instantanee cu ajutorul pilotului automat, fără să fie atentă la gestul ei. Privise apoi atent la subiectul acestor fotografii, la cel care îi distrăgea atenția.

– Ei, acum ce-am mai făcut?

– Nimic, se grăbi Cressy să-i replice. Doar că făcuse în așa fel încât nu se mai putea gândi la nimic și la

nimeni altcineva! Decizia ei de a mai rămâne acolo fusese o nebunie, cu toate că reușise niște instantanee superbe cu Lady Rain, iapa care dăduse naștere primului său mânz, un micuț cafeniu cu picioare subțiri, pe care abia dacă reușise să se sprijine. Nașterea nu fusese ușoară, așa că John Hewson, Devlin și medicul veterinar își petrecuseră ore în șir, îngrijorați, în boxa aceea mică în care parcă simțeai că iei foc, abia reușind să respiri. Devlin participase activ la tot ce se petrecuse acolo, dovedind un instinct înnăscut de a controla și a calma animalul, naturalețea gesturilor impresionând-o pe Cressy. Văzuse cu ochii ei cum respectul dureros al lui Devlin în fața vieții era deja adânc inoculat în fibra ființei lui, fiind pregătit să lupte cu îndârjire indiferent de obstacole, chiar și în secundele de maximă epuizare, scăldat în sudoare și cu membrele tremurând, plin de vânătăi din cauza iepei care se agita, temându-se poate, de ce era mai rău, și nu pentru că ea sau mânzul ar fi valorat mult, ci pentru că lupta ca miracolul vieții să se împlinească. Când medicul trase afară mânzul încăpățânat și speriat din

trupul mamei, toți trei bărbații erau deja dezbrăcați până la brâu, cu pieptul și brațele asudate, plin de de praf și cu paie lipite de piele, în vreme ce mâinile medicului aveau și pete de sânge. Ținându-se de cuvânt, Cressy se dovedise tăcută și foarte atentă să nu incomodeze, ocupându-se în liniște de fotografiile promise și fascinată atât de gesturile bărbătești ale celor trei cât și de grija lor față de iapa care trecea prin clipe atât de grele. Imediat ce constataseră că cei doi erau în afara oricărui pericol, Devlin desfăcuse o sticlă de șampanie, scoasă chiar din frigiderul aflat în grajd, șampanie pe care o degustaseră chiar acolo, bucurându-se de victorie. Cressy făcuse încă două fotografii, în care le surprinsese bucuria nedisimulată.

La următoarea cină în doi, Devlin îi povesti despre Mark Alexander, prietenul său care pierise în acel fatal accident petrecut la vânătoare. Tonul lui sobru și faptele însele îi înfățișară cu precizie groaznicele momente. Se aștepta ca ea să-l condamne tot atât de mult cât se condamnase el însuși.

Chiar dacă poliția nu avea dubii asupra faptului că

împuşcarea se produsese accidental şi că nu existaseră dovezi de neglijenţă, Devlin era de altă părere. Cressy nu găsea cuvintele potrivite pentru a-l consola, fiindu-i clar că el avea să poarte pe umeri toată viaţa povara morţii celui mai bun prieten al său. Mark nu fusese un vânător pasionat, dar de dragul lui Devlin, de dragul prieteniei care-i lega, acceptase această călătorie. În ziua fatalului accident, Mark alesese să rămână în cabană, iar Devlin plecase în pădure să ia urma cerbilor. Dar puţin mai târziu, Mark se răzgândise şi plecase în urma lui Devlin, fără însă a respecta regula şi a se îmbrăca în costum de vânătoare. Nu se aflase niciodată cu exactitate ce se petrecuse în pădure, cu excepţia faptului că arma lui Mark se descărcase accidental, împuşcându-l în abdomen. Devlin nu se întorsese la cabană decât câteva ore mai târziu şi când plecase în căutarea bunului său prieten, era deja mult prea târziu.

– Nu avea decât treizeci şi doi de ani, era mai tânăr decât mine, şi în plus avea o soţie nemaipomenită, pe care o iubea la nebunie. Amândoi aveau mare încredere în mine. Ştiu că Mark nu se pricepea foarte

bine la mânuirea armei, că nu cunoștea bine regulile vânătorii, dar a venit acolo de dragul meu.

Devlin tăcu și luă o înghițitură zdravănă de vin, forțându-se să depene mai departe povestea. Știi, n-a murit imediat. A trecut ceva vreme înainte ca șocul și pierderea mare de sânge să ducă la deces. Ținând cont ce pățise, din cauza prieteniei ce ne lega, era ca și cum eu l-aș fi ucis. Devlin se strâmbă și în secunda aceea cicatricea deveni mai proeminentă. Accept că peste tot se întâmplă accidente, că Mark era un om matur, responsabil de propriile gesturi... că era vinovat de propriile sale greșeli. Dar din punct de vedere emoțional, consider că cea mai mare responsabilitate... era a mea. Am fost egoist și altcineva a plătit prețul. De atunci, n-am mai pus mâna pe o armă și nici n-am să mai pun.

Cressy crezu în jurământul acela rostit în șoaptă. Era conștientă că avusese nevoie de multă putere interioară și de mult curaj pentru a depăși acea perioadă grea, când îl apăsaseră neîncrederea în sine și sentimentul de vinovăție. Devlin acceptase că prin moartea prietenului pierduse ceva din el însuși,

învățând în același timp din această experiență...

Cressy alese intenționat un prim-plan al feței lui Devlin, în timp ce o mângâia pe Tussore, observând că pe trăsăturile lui nu se observa nici urmă de oboseală după noaptea extenuantă petrecută la grajduri. Ea apucase să doarmă câteva ceasuri și cu toate astea, avea cearcăne mari sub ochi. Nu reușise să-și revină nici măcar atunci când Devlin o anunțase, imediat după micul dejun, că e de acord să-l fotografieze, după plimbarea călare.

– Zâmbește, îi ceru ea.

El se supuse, iar Cressy strânse din dinți și apăsă pe declanșator.

– În regulă, ajunge deocamdată.

El predă calul unui băiat de la grajduri, revenind alături de ea exact la momentul potrivit, împiedicând-o să calce într-un rest de balegă.

– Te-ai simțit ca peștele în apă în timp ce lucrai, așa-? o tachină el. Când ții camera aceea în mână, nu faci nici cea mai mică greșeală. Nici nu cazi, nici nu calci unde nu trebuie, nici nu tremuri, nici nu pierzi esențialul.

– De ce aș face una ca asta? Am exersat ani de zile ca să devin profesionista de astăzi. Nu e o simplă apăsare pe buton, după ce alegi imaginea dorită.

– Știu. Nu puneam la îndoială talentul și abilitățile tale. Voiam să subliniez că atunci când lucrezi ești foarte sigură pe tine, că ești dezinhibată, că te coordonezi excelent și că, una peste alta, dai dovadă de... grație. La fel ți se întâmplă când ești furioasă, când reușești să dărâmi câte ceva sau să fii stângace.

– Vai, ce bine mă cunoști, după doar o săptămână, nu? se burzului Cressy, încercând să-și mascheze uimirea sinceră. La urma urmei, chiar era ușor de "citit". Oare ce mai aflase despre ea?

– Timpul n-are nicio importanță. Poți trăi o viață lângă un prieten și să n-ai habar ce simte sau cum gândește. Dar poți întâlni o singură dată în viață pe cineva și să-ți dai seama că între tine și acea persoană se creează o legătură profundă, care depășește orice barieră, socială sau de altă natură... exact cum ni se întâmplă nouă.

– Din câte îmi amintesc, a fost ură la prima vedere, zise Cressy cu încăpățânare, ștergându-și picioarele

pe pragul din fața intrării, în vreme ce Devlin folosi un curățător pentru cizme. Eu mi-am închipuit că ești un tiran și un criminal, iar tu ai crezut că sunt spion!

– Memoria îți cam juca feste în ziua aceea, punctă el. Chiar dacă nu mai sunt un frecvent vizitator al bisericii, am mai învățat câte ceva datorită Cărții Sfinte. Și ea m-a învățat că poți fi salvat dacă îți iubești dușmanul... Crezi că m-ai putea învăța lucrul acesta, micuță sfântă?

– Tu nu mai poți fi salvat, Devlin Connell, rosti Cressy cât putu de tare, încercând să acopere bătaia zgomotoasă a inimii. El se referise la adevărata iubire sau la... pasiune, la poftă carnală și nimic mai mult? Oare știa care era diferența? Hei, dar ei îi păsa într-adevăr de toate astea? Da, aflase că atrăgătorul "Diavol" r.u era chiar așa negru cum crezuse, dar nici ea nu era o sfântă, mai ales dacă ținea seama la ce-i trecea prin cap în secunda asta!

– Cressy, scumpo, doar n-o să-i refuzi unui biet păcătos șansa de a se reabilita, nu? continuă el cu o voce gravă și dulce ca mierea. Da, o tenta, dar Cressy era totuși o fire puternică. Luă aparatul și-l strânse cu

și mai mare forță.

– Poate ar trebui să te rogi mai mult și să... muști mai puțin, zise ea, strâmbându-se, în vreme ce el pufni în râs după o secundă de uimire. Arăta fantastic, stând acolo, în fața ușii, în costum de călărie, cu mâinile în șolduri și cu capul dat pe spate, râzând cu poftă, întruchiparea bărbatului plin de forță și încrezător. Cressy tocmai se pregătea să ridice aparatul în dreptul ochilor și să-i facă o fotografie, uitând că filmul dinăuntru se terminase de mult, în secunda în care ușa de la intrare se deschise brusc, aproape făcând-o să se dezechilibreze.

– La telefon, mârâi Seiver, deranjat de hărmălaia veselă din pragul casei. Oamenii de pază plecaseră și ei odată cu invitații, dar Cressy nici nu observase că alsacienii dispăruseră și ei, atât de mult îi plăcea lui Seiver să mârâie și să "latre" a nemulțumire. Dar cățeii alsacieni fuseseră mult mai prietenoși!

Devlin făcu automat un pas înainte.

– Ah, e Frank?

– Nu e pentru tine. E pentru ea. Seiver arătă cu degetul spre Cressy. Pentru "Distruge tot".

Cressy clipi, iar Devlin se încruntă.

– Cum i-ai spus?

– Nu eu am numit-o așa, ci doamna de la telefon, mormăi Seiver. A vrut să stea de vorbă cu "Cross care-distruge-tot". Zice că așa-i spune toată lumea.

– Doar prietenii, zise Cressy, în vreme ce Devlin râse cu poftă.

– Atunci... dușmanii cum îți spun?

– Doamnă. Ea își ridică bărbia, luă telefonul și dispăru cu el înăuntru.

La telefon era Nina, care voia să vadă dacă nu cumva se rătăcise "prin vreo mlaștină", cum precizase și în unul din cele câteva mesaje pe care i le expediase, printre ele aflându-se și unul din partea tatălui ei, care după toate aparențele se afla la momentul acela în Turcia, dar niciunul dintre ele nu era urgent. De fapt, Nina ar fi vrut să afle câteva bârfe referitoare la fascinantul Devlin Connell.

– Gata, te-ai îndrăgostit de el? Iată încă o persoană care o cunoștea foarte bine, spre marea sa ușurare.

– Nina!

– Bine. Reformulăm. Te-ai culcat deja cu el?

– Nina! Spera ca Devlin să nu asculte această conversaţie.

– Of, uit mereu că tu vrei totul la capitolul acesta. Dragă, eşti prea perfecţionistă, să ştii. Arată bine, e dotat, ce naiba mai vrei? Da, ştiu, nu e o maimuţă, un panda sau vreun ierbivor din acela drăgălaş care-ţi place ţie, dar credeam că ţi-ai învăţat lecţia până acum! Nu vrei şi tu un carnivor? Cred că acest Connell are un apetit şi jumătate, mai ales pentru carnea roşie, iar tu ai capul de nuanţa asta.

– Nina! Cressy era oripilată, dându-şi seama că toată convorbirea se desfăşura în hol, din cauza naivităţii ei. Ar fi trebuit să ştie că Ninei îi plăcea să vorbească mult mai "colorat" la telefon decât între patru ochi şi că avea o voce puternică. Devlin o urmărea cu interes din uşa bucătăriei.

– Nu mă interesează Devlin Connell, şopti ea aproape fără a-şi mişca buzele. Şi de ce naiba ai folosit porecla aceea?

Aproape că-şi înghiţi remarca, văzând cum Devlin se îndrepta cu paşi mari spre scară.

– Adică "Distruge tot"? O, mi-a scăpat... scuze. Se

vedea cât de colo că prietena ei era veselă nevoie mare, fără a regreta nimic. Adică, vrei să spui, că ei n-au descoperit încă? Înseamnă că te străduiești să te porți frumos. Nu-i de mirare că ești atât de țâfnoasă acum. Și mai ziceai că nu te interesează Connell!

– Dar nu mă interesează! O, Doooamne, vorbește mai încet, șopti Cressy agitată, când Devlin se opri lângă ea. Cressy își îndreptă spatele, se uită la el speriată, după care vorbi în receptor: Fii atentă ce spui, fiindcă e lângă mine. Și să știi că nu respectă intimitatea altora. Data trecută când te-am sunat, a ascultat convorbirea la una din derivații.

– Da? Ei, diavol afurisit! Nina părea mai degrabă încântată decât ofensată, vorbind brusc mai tare: sper că a fost flatat. Presupun că era vorba de intimitatea ta, nu? Dar ce face dragă, te urmează peste tot?

Era clar că auzise întrebarea, fiindcă el o privea nespus de amuzat, cu toate că receptorul era lipit de urechea lui Cressy.

– Da, ca un cățeluș pierdut, răspunse Cressy în disperare de cauză.

– Cățeluș! Strigătul vesel al Ninei aproape îi sparse

timpanul lui Cressy. Ei, draga mea, pe Connell l-au poreclit ba într-un fel, ba în altul în câteva rânduri, dar cățeluș nu i-a zis nimeni niciodată... poate vrei să zici armăsar!

Cressy ar fi vrut să închidă, dar Devlin îi smulse receptorul printr-o mișcare rapidă.

– Nina...? Să știi că am fost mai mult decât flatat, da. Nu... nu... sunt asigurat cum se cuvine... mersi frumos... da. Cred că am mai mult de câștigat decât de pierdut, dacă mă gândesc bine. Da, așa intenționez să fac. Da... e aici lângă mine, cu gura larg deschisă și roșind ca... o virgină... ei... serios? O, asta o să-mi fie de folos. Lui Cressy mai că-i venea să moară, gândindu-se la grămada de aiureli pe care era în stare să le înșire Nina, cu stilul ei "liber" de a vorbi. Vru să ia receptorul, dar Devlin se întoarse cu spatele așa că dădu peste umerii lui lați. Toate încercările ei avură aceeași soartă, conversația semănând cu o agonie – astfel că cele câteva minute care urmară se desfășură în același stil lejer. Singurul motiv pentru care Cressy nu plecă de acolo era că prin plecarea ei, conversația dintre cei doi ar fi reușit probabil să fie și

mai deschisă. Când Devlin îi înapoie receptorul, Cressy fierbea de furie contra amândurora:

– Da, mulţumesc frumos, prietenă dragă, rosti ea printre dinţi.

Nina schimbă, pe neaşteptate tonul, renunţând la veselia aceea debordantă.

– Hei, dacă l-aş fi considerat un om rău, să ştii că mi-aş fi ţinut gura. Dar nu te mai păcăli singură, scumpo. Voi n-aveţi de gând să vă repeziţi unul spre altul ca să vă sfâşiaţi! Tocmai voiam să te întreb când te întorci, dar cred că o se te văd când o fi să fie, nu? Şi după tonul conversaţiei, cred că nu se va întâmpla prea curând...

După câteva ceasuri, încă nu-şi luase gândul de la conversaţia aceea care o făcea să roşească. La cină, avea de gând să-l certe pe Devlin pentru că-i spionase convorbirile cu caracter personal. Stăteau amândoi la unul din capetele mesei lungi lăcuite, singuri sub lumina candelabrului, având în jur tacâmuri de argint splendid lucrate, acestea neliniştind-o la fel de tare ca privirea profundă şi amuzată a lui Devlin. El era mai relaxat ca niciodată; Cressy era cu nervii întinşi la

maximum, așteptând ca el să explodeze din clipă în clipă. Cu toate astea, el nu făcea altceva decât să vorbească liniștit.

– N-am vrut decât să mă prezint, răspunse el blând. S-o asigur că am intenții bune. Prietena ta își face griji pentru tine, e limpede.

Cressy tuși, gustând din vin. Poate nu auzise ce zbierase Nina în telefon!

– E îngrijorată, având în vedere ghinionul tău în dragoste! Ea crede că ar trebui să adopți o altă strategie, mai practică, să îndrepți greșelile comise până acum. I-am promis să te mai învăț și eu un șiretlic, două...

Era o provocare, desigur, dar Cressy reuși să respire și să spună cu un aer aproape nepăsător și oarecum ironic:

– Hm, adică m-aș dovedi mai înțeleaptă dacă m-aș îndrăgosti de cineva ca tine? Se opri, așteptând "tunetul" pedepsitor, dar spre surpriza ei nu urmă niciunul. Poate că, la urma urmelor, minciuna indirectă nu era pe lista păcatelor. Ei, să știi că nu sunt chiar atât de neajutorată și de ghinionistă în

dragoste!

– Ar fi o greșeală să te îndrăgostești de mine, vrei să spui?

– Da, cea mai mare greșeală, replică ferm Cressy.

– De ce?

Ea îl privi uimită.

– De ce? Sunt așa multe motive, încât nici nu merită să ți le înșir. Dar pentru moment nu găsea niciunul. Alese primul lucru care-i veni în minte.

– Fiindcă nu ne potrivim, de aceea.

– Dar niciunul dintre cei pe care i-ai considerat ca fiind potriviți nu s-au dovedit în final astfel, fiindcă nu ți-au oferit afecțiunea și loialitatea pe care ai oferit-o tu. Deci, de ce n-ai încerca și cu cineva care, într-o oarecare măsură, pare nepotrivit?

– Nu, mulțumesc. Par un om care caută necazurile, dar să știi că n-am ajuns să le caut chiar cu lumânarea!

Pentru prima dată se simți ușurată la apariția lui Seiver, dar când acesta puse în fața ei supa condimentată, o privi întrebător. Aceasta era servită într-un bol din plastic viu colorat. Se uită spre farfuria lui Devlin. Aceasta făcea parte dintr-un serviciu

deosebit de frumos, o combinație alb cu auriu, care părea să fie alegerea unui om cu stare. Ridică ochii spre Seiver. Acesta o privea victorios. De fapt, era un rânjet care aștepta răspuns.

– Ție ți s-o fi părând amuzant, zise ea supărată.

– Mai degrabă practic, dacă mă întrebi pe mine, domnișoară.

Dar de ce preferau oamenii de felul lui să fie practici tot timpul? Era de-a dreptul umilitor.

– Nu mă lua cu "domnișoară" Am un nume, și-l cunoști foarte bine, i-o reteză ea, furioasă.

Seiver ridică din umeri, părând imun la remarca ei.

– E mult mai practic, "Distruge tot"

– Ea poartă alt nume, Seiver, comentă Devlin, sărind în apărarea ei, sau cel puțin așa crezu ea! Prietena ei mi-a spus că o mai cheamă și "Domnișoara Cross-Rest", dar nu întotdeauna, îți închipui. Amândoi observară cum fața ei în formă de inimă capătă brusc un aer amenințător, în timp ce gura ei se transformă într-o linie subțire, ochii căpătând și ei nuanța boabelor de piper negru.

– Ha, ha, ha, le imită Cressy râsul. Probabil că

Nina, de-a dreptul impresionată, dezvăluise tot. Ar trebui să fiu recunoscătoare că nu mi-ai servit vinul într-o cratiță.

– Nu am vrut să vă fac de râs dezvăluindu-mi astfel intențiile, rosti Seiver cu pioșenie. Cressy îl privi atent, gata de atac.

– Ce ai împotriva femeilor, Seiver? E ceva personal sau o chestiune de principiu? Dacă te crezi mai atrăgător în felul acesta, n-ai decât să ieși din ascunzătoare.

– Păi de ce, micuță...

Cressy se ridică și-și apropie fața de a lui.

– Fii atent cui îi spui micuță!

– Vreți să fac ceva anume?

– Da.

– Da?

– S-a răcit supa!

Bunele maniere o făcură pe Cressy să se retragă la locul ei, chiar înainte de a realiza că remarca ei fusese ridicolă.

– Dar e delicioasă, interveni Devlin care mânca fără a-și face griji că cei doi se vor lua la palme. Seiver a

învățat meseria de bucătar când lucra în Marină, să știi. Gătea cu atâta talent, că mă și mir că nu s-a iscat un scandal când a plecat. Da, o fi el cam țâfnos, dar un om care face din gătit o artă, e normal să fie temperamental, nu crezi, Cressy? Ce părere ai de supă?

Cressy știa răspunsul înainte s-o guste. Da, Seiver n-ar fi câștigat probabil niciun premiu la capitolul personalitate, dar cu siguranță ar fi luat toate premiile posibile pentru supă.

– E... grozavă, admise ea cu oarecare îndoială în glas, după care oftă, dând Cezarului ce era al său. De fapt, tot ce gătește e bun. Chiar ai învățat toate astea când erai în Marină? Credeam că gătind pentru atâția oameni, ai gătit ceva mult mai simplu.

– Ei, vorbim de o Marină modernizată. Seiver se mai înmuie puțin. Băieții aceia voiau și ei mâncare variată, ceva despre care să poată vorbi cât își făceau serviciul pe mare. Și era vorba de bărbați unul și unul, niște gurmanzi.

– Și de ce ai renunțat?

– S-a îmbolnăvit soția mea. A trebuit să stau acasă,

să am grijă de ea. După ce a murit, mi-am zis că ar trebui să-mi reiau serviciul. Așa că m-am angajat aici, la Devlin. Asta se întâmpla cu cincisprezece ani în urmă. De atunci lucrez pentru el.

– Ai copii? întrebă Cressy, regretând că fusese atât de rea cu el.

Seiver se uită la ea cu un licăr vesel în privire.

– Da. Am cinci fete care sunt mari deja. Vezi domnișoară, am văzut destule la viața mea, ca să-mi dau seama că femeile, unele din ele, sunt adevărate belele. Și cu siguranță nu sunt homosexual!

Ieși cu pași mari din cameră, pufnind mândru la gândul ultimei propoziții.

– Cred că va trebui să mă obișnuiesc cu ideea că voi mânca din vase de plastic cât timp voi mai rămâne aici. Ei, poate e mai bine așa, concluzionă Cressy.

– Ți-a făcut-o. Dar în felul lui inimitabil, urâcios și irascibil, cred că te place. Știe bine că ne putem permite veselă spartă, deoarece cum îi spuneam și amicei tale, sunt asigurat. Dar să știi că are dreptate într-o privință: ești născută să faci boacăne.

– Da, știu, că stilul meu "neatent" îi înfurie pe cei

din jur.

– Nu la asta mă referam. Aerul tău distrat pe mine mă liniștește. Ești talentată, inteligentă, ai încredere în tine, iar trupul tău ar putea – și chiar a reușit – să oprească orice conversație într-o încăpere plină de bărbați. Dacă n-ai avea și puțin farmec ai reuși să fii o femeie care-i domină pe cei din jur.

– Eu? Fiind mignonă, Cressy nu-și imaginase că ar putea domina pe cineva, fie fizic, fie altfel.

– Da, tu. De fapt, "intimidare" ar fi o alegere mult mai potrivită. Reușești să creezi o imagine nemaipomenită. Nina spunea că acesta a fost și motivul pentru care ai atras tot felul de egoiști fără valoare, care voiau să-ți devină iubiți. Au fost atrași de puterea ta interioară, de pasiunea ta, de iubirea și de afecțiunea necondiționată pe care ești gata s-o oferi celor dragi, dar ei n-au putut să facă față descoperirii că, în ciuda alurii tale moderne, ești o femeie de modă veche, care vrea să primească tot atât de multă afecțiune cât oferă. Nu te vei dărui decât acelui bărbat care va ști să-ți ofere atât tandrețe, cât și pasiune.

– Vrei să spui că mi-am dorit să le fiu un fel de

mamă ocrotitoare? încercă ea să pareze corecta lui apreciere.

El înălță din umeri.

– Poate ai confundat asta cu adevăratele tale dorințe. Când căutăm perechea potrivită, începem, vrei nu vrei, să eliminăm anumite variante. Nu mulți au norocul să găsească prima dată ce caută. Dar "pontul"e să nu te descurajezi și să nu te lași pacălit de "imitații dibace". Presupun că ai avut încredere în cei "aleși", nu?

– Desigur. Fără încredere, nu există dragoste.

– Asta dacă e cea care ți se potrivește, murmură el. Mă consideri atrăgător, Cressy?

Ea ar fi vrut să nege, dar amândoi știau că ar fi fost o minciună.

– Știi bine că da, zise ea, posomorâtă. Și ce-i cu asta?

– În plus, ai încredere în mine?

– În lumea? Să crezi într-un demon?

– La fel de mult cum aș simți nevoia să te trimit la naiba.

În loc să fie descumpănit, el se lăsă în scaun, plin

de satisfacție.

– Ei, iată. Măcar nu sunt pe același calapod cu bărbații din trecutul tău, care au dat-o în bară. Într-un fel, e încurajator, nu crezi?

– E cea mai ridicolă frază cu dublu sens pe care am auzit-o în viața mea! Mai ales că semnificația ei părea de-a dreptul îngrozitoare.

În vreme ce Cressy se ruga să reziste în continuare în fața unor aluzii care ar fi putut s-o deruteze și s-o facă să se bâlbâie și mai mult, Seiver intră în încăpere, aducând felul de mâncare principal, stufat de păstrăv, cu sos lucios, prezentându-l frumos în fața lui Cressy, pus desigur pe o farfurie mare din plastic. De data asta, ea nu scoase un cuvânt, iar Seiver făcu o grimasă în fața tăcerii ei pline de demnitate. După ce acesta părăsi încăperea, Devlin începu să-i adreseze câteva întrebări tehnice legate de arta fotografică.

– Vorbești ca și cum ai avea cunoștințe de specialitate, comentă ea, încercând să-și ascundă tristețea de a fi renunțat la o conversație mult mai interesantă.

– Îmi place să fotografiez. Bineînțeles, fără

profesionalismul de care dai tu dovadă, dar îmi place să am amintiri. Oamenii afirmă că amintirile pot rămâne mereu vii, dar multe amintiri frumoase se pierd pur și simplu...

– Ai o mulțime în albumele din bibliotecă, nu? zise Cressy, amintindu-și acele imagini, multe la număr în care Devlin nu apărea.

– El rânji strengărește după părerea ei, amintindu-și și altceva..

– Ce părere ai?

– Ei bine... Ea se prefăcu că reflectează, după care, cu coatele pe masă și cu pieptul înainte, rosti încet, fără grabă: Cred, dragă Devlin, că... din câți fotografi am cunoscut... tu ești cel mai nepriceput! Fața lui căzu de-a dreptul amuzant, iar ea râse. Din punct de vedere profesional, sunt groaznice. Cred că foloseai toate degetele, ca să spunem așa.

El își frecă cicatricea.

– Ți-am spus deja că n-am talentul și studiile tale. răspunse el, privirea lui părând un cer plin de nori.

– Dar ți-a plăcut să le faci, să te uiți la ele, și asta contează, Devlin. Se aplecă și-l mângâie ușor pe

mână, aproape părându-i rău că-l declarase atât de nepriceput. Când faci fotografii de plăcere, n-are importanță nici cadrul, nici componența fotografiei, nici cum arată. Cui îi pasă dacă e puțin "mișcată", dacă într-un colț apare și un deget de-al tău, dacă ai reușit să imortalizezi amintirea dragă ție?

El rânji spășit, întorcând palma ca s-o cuprindă pe a ei, o parte din aroganța sa trezindu-se din nou la viață la gândul că vrusese să-i menajeze cumva orgoliul rănit. Ea îl tachinase, dar îi și făcuse un compliment, oferindu-i un răspuns cât se poate de sincer. Dacă i-ar fi fost indiferent, i-ar fi oferit probabil o minciună politicoasă. Încercase să-i redea încrederea în sine, cu toate că îl critica deschis.

– Mai bine apeși pe butonul aparatului foto decât pe trăgaci.

– Da, răspunse ea sobru, știind după umbra trecătoare din ochii lui că se gândea la Mark Alexander.

– Asta nu înseamnă că am renunțat definitiv să vânez...

Cressy se retrase, țeapănă, cu toate că el o strângea

și mai tare de mână, fără a observa licărul din privirea lui.

El se aplecă spre ea, mângâindu-i linia obrazului cu mâna rămasă liberă, după care reveni mai sus, pe aceeași linie.

– Odată, demult, am citit un poem care definea foarte bine acest sport.

"Bărbatul e vânătorul; femeile, jocul lui preferat: creaturile abile și strălucitoare pe care trebuie să le prindă, pe care noi le vânăm pentru frumusețea pielii lor..."

El observă cum pielea ei prinde culoare și viață sub degetele lui, ca și cum odată cu atingerea aceea ușoară, niște căpșuni s-ar fi rostogolit într-un pahar plin cu frișcă.

– Eu nu vreau să fiu un trofeu agățat pe peretele cuiva, zise Cressy, tulburată. E un poem prea erotic și discriminatoriu.

– Dar în cazul de față se potrivește, șopti el, așezându-și din nou degetele pe pielea ei, fascinat de diferența de culoare a pielii lor: a lui bronzată, a ei extrem de albă, a lui extrem de masculină, a ei

întruchiparea feminității pure. Acesta e primul lucru pe care l-am observat la tine... o piele albă și catifelată din creștet până în tălpi. Singura pată de culoare sunt pistruii de pe spate... tu nu stai niciodată la soare?

– Cu părul ăsta oribil? întrebă Cressy, tremurând la gândul că o studiase atât de minuțios, hipnotizată de plăcerea aproape voluptuoasă cu care îi atingea pielea.

– Nu-i deloc oribil, ți se potrivește de minune. Îmi place cum strălucește în contrast cu pielea ta palidă... Degetele lui alunecau acum încet pe linia decolteului rochiei ei negre.

– Înainte, muream de ciudă când mă tachinau... Cressy abia dacă lua seama la ce spunea. La un moment dat, Seiver intră în cameră, pusese în fața lor farfuriile cu desert după care ieșise, mormăind nemulțumit. Niciunul nu băgase de seamă prezența lui. După aceea, m-am hotărât să nu mă mai revolt, ci să-l port cu mândrie.

– Ca pe un soi de sfidare. O înțelegea perfect. La fel purtase și el cicatricea, fără să-i pese ce spun alții, ba chiar cu mândrie. Degetele lui depășiră linia

decolteului, strecurându-se încet între sânii ei, fapt care o făcu să se înfioare, ducându-și palma la piept și prinzându-i degetele.

– Nu-ți face plăcere să te ating?

– Credeam că rochia asta e făcută să descurajeze asemenea inițiative, zise ea, ținându-și respirația. Frank mi-a spus că i-ai dat instrucțiuni precise în privința alegerii modelului. Trebuia să fie neagră și să acopere cât mai mult. El și-a imaginat că voi arăta ca o călugăriță.

Devlin surâse, lăsându-și degetele prinse în cuibul acela moale și primitor, bucuros că își închipuia că gestul ei îl punea la punct, în loc să-l excite și mai mult.

– O călugăriță extrem de provocatoare. N-aveam chef ca lui Eastman să-i vină cine știe ce idei. Sau lui Frank.

– Ai crezut că m-aș putea simți atrasă de Frank? făcu ea ochii mari. Cu Devlin în preajmă, abia dacă mai luase seama la alt bărbat.

– E mai apropiat de vârsta ta.

– Ce are a face una cu alta?

El vru să-i amintească faptul că treizeci și cinci de ani era o vârstă mult "prea mare", după cum chiar ea însăși subliniase, dar nu voia să riște. Nici nu voia să înceapă o discuție în care să dezbată diferența dintre tinerețe și experiență. Mai degrabă voia să-i demonstreze. Ei, voiam să acopăr toate posibilitățile, zise el sigur pe sine.

– Adică, să mă acoperi pe mine din cap până în picioare, replică ea, știind că ar fi fost cazul să fie necăjită, nu flatată.

– Nu voiam să te vadă nimeni așa cum te-am văzut eu. Nu voiam să-ți vadă nimeni pistruii de pe spate. Ei sunt micul nostru secret...

– Nici nu știam de existența lor, șopti Cressy. Dar cum reușise el să se apropie atât de mult? Îi simți respirația fierbinte la câțiva milimetri de buzele ei.

– Vezi tu... te cunosc mai bine decât te cunoști tu, zise el încet. Știu, de exemplu, că în secunda asta vrei să te sărut, uite așa...

Veni și mai aproape de buzele ei, și trecu la acțiune. Era fierbinte avea gust de vin și, în plus, o excita teribil. El îi prinse ceafa în palma lui mare, cu

degetele în părul ei, împiedicând-o să se miște Palmele ei se ridicară pe umerii lui, renunțând la autoapărare.

– Și mai știu că vrei să te mângâi așa. Mâna care-i susținea capul se strecură încet sub păr, masându-i baza cefei. O sărută din nou, în vreme ce fermoarul se deschise ca prin farmec, mâna lui strecurându-se să-i mângâie fiecare centimetru de piele. Săruturile deveniră ușoare și tandre, ca niște fluturi care se odihneau o secundă pe buzele ei, pe ochii ei, pe obraz, apoi pe linia gâtului, îndepărtând între timp sutienul. Mângâie apoi cu delicatețe fiecare sân, curba lor delicată, făcând-o să-și dorească o atingere mult mai intimă. Însă o mică parte a minții ei rămăsese conștientă de tot ce se petrece, conștientă de faptul că îl iubea prea mult ca să-i permită o victorie facilă. Dacă îi permitea lui Devlin s-o aibă acum, va fi a lui pe vecie, dar după aceea instinctul său de vânător experimentat îl va îndemna să plece în căutarea altei prăzi, mai "proaspete" Brusc, reuși să vizualizeze viitorul ca pe un gol imens, claritatea acelei imagini înfiorând-o. Dacă nu putea să-l

păstreze doar pentru ea, mai bine să nu-l aibă deloc...

– Devlin, nu.

– Acum nu mai ai cum să dai înapoi, fiindcă știi bine că e ceea ce vrei, zise el, răgușit, care semăna mai degrabă cu un mârâit înfundat. Îți dorești să mă simți acolo, să mă ademenești să fiu una cu tine...

– Devlin, te rog... Nu pot... te rog nu mă face să... Panica puse stăpânire pe ea când realiză că nu era capabilă să spună cuvântul necesar. Fiind în stare de șoc, simți că ochii i se umplu de lacrimi, lacrimi pe care nu le putea opri. Dar șocul lui Devlin fu mult mai puternic. El rămase nemișcat, expresia de pasiune din ochii lui devenind doar un licăr de un verde-intens în clipa când observă prima lacrimă alunecând pe obrazul ei.

– Lacrimi? El era la fel de bulversat și de confuz ca și ea, rostind vorbele cu răsuflarea tăiată. Doamne, Cressy, nu pot să cred că plângi! Doar nu-ți imaginezi că aș fi capabil să te forțez? Vreau să fac dragoste cu tine, nu să te violez...

Dar nu era adevărat, aceasta era partea cea mai neplăcută a întregii povești. Ceea ce-și dorea de la ea

nu avea legătură nici cu iubirea, dar nici cu ideea oribilă a unui viol. Cu toate astea, avea motive să fie șocat, din moment ce până acum câteva secunde ea acceptase de bunăvoie dezmierdările lui, dând de înțeles că-i provocau o plăcere imensă. Cressy își șterse rapid lacrimile ce se încăpățânau să-i tulbure privirea, după care reuși să-și îndrepte rochia.

– Îmi pare rău... n-am vrut să... cred că nu mă simt bine...

După aceea, ieși în fugă din încăpere, în timp ce Devlin o privea uluit cum dispare.

Capitolul 8

– În mod normal, domnișoară Cross, lucrurile care v-au fost furate ar trebui să rămână în posesia poliției până la proces, dar cum vă sunt indispensabile, pot fi înregistrate pe o casetă video, ca document, apoi vă pot parveni peste două, trei zile.

Cressy se juca alene cu firul de telefon, din biroul lui Devlin, în vreme ce-l asculta pe ofițerul de la departamentul "Constatări" al poliției povestindu-i despre cei trei tineri care-i furaseră mașina și care, inițial, vruseseră doar să facă o mică plimbare până la Hamilton, dar tentația, odată ce descoperiseră că

echipamentul foto valora mii de dolari, se dovedise mult prea mare, rezultatul fiind prinderea lor de către poliție, în clipa în care dădeau târcoale unei alte proprietăți. Cressy reuși să murmure câteva cuvinte de recunoștință, iar în minte nu avea decât o idee: "Acum ce scuze mai pot avea ca să rămân aici?"

Se trezi că privește lung una din fotografiile lui Max, în vreme ce puse receptorul la locul său. Max prinsese viața, cu putere, bucurându-se de fiecare secundă a ei. El nu riscase doar fizic, ci și la nivel emoțional. Pe de altă parte, din punct de vedere profesional, realizase tot ce-și propusese. Fă-ți treaba și apoi ia-o din loc, probabil astfel ar fi sfătuit-o. Dar dacă ea își dorea mai mult? Mai mult decât acest "ia-o din loc"?

– Te gândești la o modalitate de a fugi din nou, Cressy?

– Tof... poftim?

Devlin stătea rezemat de tocul ușii, cu brațele încrucișate la piept. Purta costum de echitație, lucru care i se păru la fel de ironic ca tonul vocii sale. În dimineața asta, ea nu avea chef să se plimbe călare cu

el. Simți că roșește la amintirea celor petrecute între ei cu o seară în urmă.

– Vorbeai cu James, nu?

– Iar tragi cu urechea, Devlin? zise ea, ironizându-l.

– De data asta n-a fost nevoie. James a dat telefon aseară, după ce ai plecat la culcare, iar telefonul lui a adus vești bune. Dar având în vedere cele petrecute aseară, mi-am zis că nu voiai să fii deranjată, așa că l-am rugat să te caute astăzi.

– Zâmbetul lui liniștit o enervă și mai tare pe Cressy. Cum putea să pomenească despre cele petrecute în seara precedentă fără să... fără să-i tremure glasul sau să roșească puțin?

– Zicea că trebuie să semnez niște documente, după care îmi pot lua lucrurile, din Hamilton...

– Deci? El rămase în dreptul ușii, dar lui Cressy i se păru că făcuse deja un pas uriaș în interior.

– Deci... bănuiesc că trebuie să mă duc...

– Bănuiești?

Pentru un om care pretindea că este echilibrat, complica și mai mult lucrurile. Cressy privi în jos,

observând cum palmele ei se frământau nervos. Le desfăcu de îndată și le duse la spate, prinzând cu ele marginea biroului lăcuit de care tocmai se rezemase. Dar înainte de a mai adăuga ceva, el luă cuvântul.

– Îți închipui că am să te implor să nu pleci?

– Nu! Asta ar fi însemnat să admită că și ea îl dorea nespus de mult! Nu, sigur că nu aștept așa ceva. Mă întrebam cum voi ajunge acolo....

– Înțeleg. Vrei să te ajut să fugi.

– Ce-ar fi să nu mai spui așa ceva? Eu nu fug. Uitasem că am ceva de făcut în Middle Island.

– La rezervația naturală, trebuie să aperi natura: da, știu, îmi amintesc. Sau se numește cumva "sanctuar"? Ar fi un nume mult mai potrivit, nu? Se pare că ți-ai petrecut întreaga viață căutând aceste mici sanctuare unde să poți ignora cu bună-știință tumultul emoțiilor.

– Dacă insinuezi că îmi folosesc meseria ca pe un soi de carapace, să știi că faci o mare greșeală.

– Asta crezi că insinuam?

O, ce diavol isteț era, o lăsa să se condamne singură! Inspiră adânc.

– Simplul fapt că nu-mi doresc să ajung în pat cu tine.

– Nu-ți dorești? Privirea lui surprinsă dar și amuzată fu picătura care umplu paharul. O, sigur că voia să se culce cu el, iar el o știa, al naibii să fie! Brusc, simți că îi plesnește capul de atâta tensiune.

– Devlin!

– Când ai de gând să pleci?

– Poftim?

– Ar putea să te conducă Seiver, dar cu elicopterul vei ajunge mult mai repede.

Spiritul ei combativ se evaporă într-o clipă.

– Adi... adică mă vei ajuta să plec? reuși ea să întrebe, pradă unei dezamăgiri cumplite.

El înălță din umeri.

– Nu mi-am dorit niciodată se te țin aici împotriva voinței tale. Nu asta îmi doresc. În fine... Da, poate visez, dar, pe termen lung fanteziile nu pot fi la fel de satisfăcătoare ca realitatea.

– Pe termen lung? Atunci, ce-ți dorești de fapt? îngăimă ea, temându-se să nu greșească.

– Să te simți bine în compania mea.

– Să mă simt bine? Probabil glumeaţi!

El surâse văzând-o atât de şocată. Înaintă în cameră cu pas relaxat, cu palmele adânc înfundate în buzunarele pantalonilor. Păstră distanţa, trecând pe lângă persoana ei atât de tulburată şi îndreptându-se spre spatele biroului, acolo unde masculinitatea lui nu mai părea atât de ameninţătoare.

– Ştiu că ai o slujbă, Cressy şi apreciez tot ce faci. Nu ţi-aş putea cere să renunţi la ea de dragul meu, aşa cum nu m-aş aştepta să-mi soliciţi tu să renunţ la afacerile pe care le am. Dar asta nu înseamnă neapărat că n-am fi compatibili. Unde ai de gând să mergi după ce termini cu acei greieri uriaşi?

– N-am un plan imediat după aceea, zise ea nesigură. Adică am vreo două probleme de rezolvat, şi alte două proiecte pe termen lung. Iată că apăruse din expresia aceea atât de tentantă. "Pe termen lung"

– Şi cam care ar fi acestea?

Se trezi că-i povesteşte despre ce era vorba, se mai relaxă puţin. Vorbea despre lucruri extrem de familiare.

– Ei, s-ar părea că de la un anotimp la altul,

stabilești singură când anume se termină un anumit proiect, șopti el, punctând aspectul pe care ea îl aprecia cel mai mult la cariera sa, flexibilitatea, varietatea și libertatea pe care i-o oferea aceasta. Dar îți permiți toate astea și în viața personală? Ești gata să oferi vieții tale personale răbdarea pe care o oferi acelor vietăți? Aș vrea să știu, Cressy, dacă ai fi în stare să renunți la noi doi din pricina acelor aspecte care par "insurmontabile"?...

– Eu... adică, ce vrei de la mine, până la urmă?

– Să nu fugi, deocamdată, în spațiul sigur al sălbăticiei de care ai grijă. Să-mi oferi suficient timp pentru a reuși să... El se opri, din delicatețe, dar ea se grăbi să completeze:

– Să mă cucerești?

– Credeam că am făcut-o deja, zise el răgușit, iar ea roși. El surâse larg. Ai puțină încredere, Cressy.

– În tine?

– Nu, în tine însăți. Nu semăn cu ei, ai uitat? Poate de data asta, instinctele nu te înșală.

– Îmi spun să fug cât mă țin picioarele, răspunse Cressy, confuză.

Pleoapele se lăsară peste privirea aceea de prădător. El se lupta cu propriile instincte, care-l îndemnau să "ia" ce poftea, ocupându-se de consecințe mai târziu. Însă descoperise, că pe Cressy era foarte important să n-o rănească. Ori o avea de bunăvoie, ori mai bine nu. Pentru prima dată și-ar fi dorit ca retragerea lui din activitate să fi fost deja o certitudine, dar obligațiile pe care el le avea în momentul de față nu-i permiteau un asemenea lux. Da, poate la anul... dar n-avea cum să aștepte atâta vreme, și în mod cert nici Cressy n-ar fi putut. La anul, urma să împlinească patruzeci de ani. În anii aroganți ai tinereții, nu și-ar fi imaginat nicicând că la patruzeci de ani nu va fi un bărbat însurat, cu nevastă și copii. Dar Devlin descoperise cu timpul că nu fusese suficient de puternic pentru a se căsători cu una dintre femeile care trecuseră prin viața sa, deoarece aflase de mult că, în ciuda faptului că varietatea era "sarea și piperul vieții", ea reprezenta în același timp o sumă de gusturi îndoielnice. El trăise într-o lumea a banilor și a puterii, care reușeau să atragă un anumit tip de femei. Era ceva extrem de rar să poți întâlni o

floare pe jumătate sălbatică, în mijlocul acelor "flori"opulente, vanitoase și focoase de care fusese mai tot timpul înconjurat. De fapt, nu doar rar, era ceva unic.

– Ei da, asta te avertizează primul dintre instincte. Dar al doilea? întrebă el încet, încântat să observe roșeața bruscă din obrajii ei.

– Al doilea instinct îmi spune că trebuie să șterg cumva zâmbetul acesta arogant și atotștiutor de pe chipul tău, negă ea cu încăpățânare.

El râse, după care se ridică și ocoli biroul, îndreptându-se spre ea.

– Ești invitata mea, Cressy. El îi ridică palma și o așează peste cicatricea lui, ca să-i poată simți conturul. Pielea lui se înfierbântă sub degetele ei, așa că buzele lui făcură o ușoară mișcare de întoarcere, sărutându-i partea inferioară a degetului mare. Ea se înfioră, iar el șopti, cu gura lipită de pielea ei.

– Da, Cressy, port o armură rezistentă, care ascunde foarte bine ce e în spatele ei. Dar e numai un înveliș exterior. Da, să știi că ai fi în stare să mă rănești, dar nu lovindu-mă la propriu. Vrei să mă faci

să sufăr pentru ce te-am făcut să simți?

Ușa se deschise larg, Seiver dând buzna înăuntru, fără a lua seama, ca de obicei, la nevoia lor de intimitate. Cressy nu fusese niciodată mai fericită la o asemenea întrerupere.

– S-a întors femeia aceea, anunță Seiver, pe un ton misterios.

Devlin se îndepărtă brusc de Cressy, ca și cum ar fi căpătat o boală contagioasă.

– Gianetta?

Seiver dădu din cap.

– Da, confirmă el.

Devlin înjură printre dinți, întorcându-se spre Cressy. Vru să spună ceva, dar nu se pute hotărî. Porni spre ușă, dar apoi se opri din nou, ezitând înainte de a dispărea dincolo de ușă, în timp ce rosti ceva ce trăda nerăbdare.

Cressy rămase o clipă locului, recăpătându-și abia mai apoi mobilitatea.

"Femeia aceea" avea o conotație familiară, iar nehotărârea lui Devlin părea o dovadă incontestabilă de vinovăție.

– Unde crezi că te duci? zise Seiver, așezându-se în dreptul ei când se apropie de ușă.

– Ies pe ușă, răspunse ea, fără să dezvăluie mai mult.

– O să regreți!

Cressy era convinsă că voia să o provoace, dar nu rezistă și mușcă "momeala":

– De ce? Cine e ea?

– Gianetta Alexander. O veche prietenă, spune ea că ar fi... pufni Seiver, sceptic.

Numele nu-i era complet necunoscut.

– Nu are legătură cu prietenul lui Devlin, cel care a murit în acel accident, adică Mark?

– Ba e văduva lui. Văduva Neagră, aș zice eu.

"El era mai tânăr decât mine și avea o soție nemaipomenită..." Cressy își aminti foarte bine vorbele lui. Se privi o clipă. Blugii și bluza albă cu mâneci lungi nu erau neapărat un etalon al eleganței, însă simțea că, oricum nu se putea compara cu cealaltă, fapt care o nemulțumi profund. Prima impresie despre Gianetta Alexander fu "răvășitoare": un spate drept, sexy și lung învesmântat în crepon

chinezesc, îmbrățișat de brațele cuiva, ale lui Devlin, bineînțeles. În secunda aceea nu se sărutau, dar era evident că o făcuseră deja, pentru că Devlin era pătat cu ruj, iar asta se observă clar când se uită la Cressy și la Seiver, peste umărul grațios, învăluit în mătase.

– Gia... Se îndepărtă de ea și o întoarse cu fața spre ei.

Cressy oftă fără să vrea. Înaltă, cu picioare lungi, cu înfățișare zveltă de fotomodel, cu părul negru și mătăsos strâns într-un coc lejer, cu doi ochi negri migdalați și cu aer "leneș". Nu era de mirare că Devlin rămăsese perplex la aflarea vizitei.

– Gia, ți-o prezint pe Cressida Cross. Cressy, ea este Gianetta Alexander, zise Devlin calm, recăpătându-și prezența de spirit în vreme ce-și ștergea petele de ruj. Gia a venit tocmai din Auckland ca să discute cu mine despre asigurarea de viață pe care Mark a încheiat-o pe numele ei cu puțină vreme înainte de a muri. Eu sunt reprezentantul ei legal...

Zâmbetul cinic și ostilitatea fățișă care înlocuiră rapid șocul inițial al Giei îi dădură de înțeles lui Cressy că dacă era în stare să creadă așa ceva, însemna

că era capabilă să creadă orice.

– Încântată să te cunosc, Cressida, rosti femeia pe un ton politicos, în timp ce o privi pe Cressy cu un dezgust nedisimulat. Deci tu ești una din fetițele din "herghelia" lui Devlin?

Cressy o displăcu pe loc, presimțind că acest sentiment va fi de durată.

– O, nu sunt aici de dragul plăcerilor, ci în interes profesional, nu-i așa Devlin, scumpule? răspunse ea provocator. Două perechi de ochi o săgetară. Una avea reflexe argintii, cealaltă negre precum cărbunele. Dar ochii lui aveau un aer amuzat când șopti:

– Probabil plăcerea de a mă scoate din minți. Dar după aceea explică: Gia, Cressida este fotograf și se ocupă de studierea naturii și a vieții în sălbăticie. A nimerit aici fiindcă i-a fost furat automobilul și a avut delicatețea s-o fotografieze pe Lady Rain în momentul în care a fătat...

Cressy înălță din sprâncene. Ei bine, dacă așa avea chef, Gia n-avea decât să creadă acest amestec de ficțiune și realitate! Nici vorbă de delicatețe între ea și

Devlin. În clipa în care observă cele două valiţoare identice aşezate pe măsuţa din hol, ea îşi făcu din nou cea mai clară părere despre cei doi.

Gia îl urmări privirea.

– Devlin, sper că nu ai nimic împotrivă dacă rămân câteva zile aici? Ea îi zâmbi, afişând încrederea femeii căreia nu-i mai fusese refuzată această favoare. O să mă retrag în camera mea ca să despachetez o parte din lucruri şi poate după cină facem o plimbare călare, în timp ce-ţi comunic ultimele veşti. Râse mulţumită, arătând spre valize. Da, ştiu că te-ai plâns mereu că am în casa asta destule haine ca să deschid un salon de modă, dar nu m-am putut abţine şi am luat cu mine câteva pe care să ţi le arăt şi ţie...

În după-amiaza aceleaşi zile, făcându-şi de lucru mai mult degeaba, în camera obscură, în vreme ce Gia şi Devlin "îşi împărtăşeau ultimele veşti", Cressy reflecta la cele aflate în timpul prânzului, unul destul de lung şi de-a dreptul jenant. Gia îşi prezentase punctele de vedere cu subtilitate. Fiecare punct al conversaţiei dintre cei doi dovedea că Gianetta Alexander era parte integrantă a vieţii lui Devlin, că

între ei exista o neîndoielnică și profundă intimitate. Nu era vorba doar de originea lor comună, mamele lor fiind originare din Spania, ci faptul că se simțeau bine împreună, lejeritatea cu care vorbeau, comentând diverse etape ale vieții lor, amintiri și prieteni comuni alcătuind o întreagă poveste, ceea ce o făcu pe Cressy să creadă că bărbatul la care ținea era un "jucător plin de superficialitate" și un mare încrezut. În plus, ar fi trebuit să fie oarbă și surdă ca să nu vadă cu câtă naturelețe primise apropourile sentimentale și aerul posesiv al Gianettei.

Cressy înjură când scăpă tava cu revelator pe blugii ei. Nu fusee niciodată împiedicată și neatentă când venea vorba de camera obscură. Gelozia! Da, îl iubea pe bărbatul acesta. Era prea târziu să mai pretindă că lucrul acesta n-avea importanță. Dacă trebuia să sufere, de ce să n-aibă și ea parte de puțină fericire în drumul spre iad? Să uite și ea de sfatul lui Max, care-i spunea mereu că trebuie să aleagă doar ce merita și să facă doar ce poftea! Da, întotdeauna făcuse ce era bine, dar ceea ce voia rămăsese mereu în așteptare...

Dar de unde să înceapă? Din moment ce Devlin se

făcuse nevăzut în zarea largă cu apetisanta lui amică, mai avea o singură opțiune. Seiver. Dezgustul său față de Văduva Neagră s-a dovedit mai puternic decât dorința de a-și ține sfaturile doar pentru sine, încât Cressy reuși să scoată, cu chiu cu vai câteva fraze mormăite de la el. Devlin avusese grijă de Gia după moartea tragică a soțului ei, dar aceasta își revenise excelent. Se tot autoinvitase la fermă, presupunând fără drept de apel că e primită cu bucurie, în vreme ce Devlin se dovedise prea "loial" amintirii prietenului său, ca să-i spună să plece.

– E ca vicleana iasomie, drăgălașă la privit și cu un parfum periculos de ademenitor, dar care te face praf.

– Da, îmi dau seama cât de "praf" e el, rosti Cressy cu tristețe, la prânz gata să se dea la ea, după care a invitat-o la plimbare... Au câteva ore de când sunt plecați... Își imagina care era motivul real al întârzierii. Nu avusese chiar ea parte de o plimbare cu "peripeții"?

Seiver o privi compătimitor, ca de obicei.

– Și tu, domnișoară ai tăcut chitic la prânz. Ai lăsat-o să-și "șteargă picioarele" pe tine, asta ai făcut.

Cressy n-avea nevoie ca cineva să-i arate atât de clar unde greșise.

– Vezi-ți de treburile tale, zise ea apăsat, uitând că trebuia să fie aliatul ei.

– Păi, credeam că tu ești una dintre ele, din moment ce mă întrebi ce cred despre toate astea, părerea mea fiind că n-o să-i permtă niciodată să uite cum a murit soțul ei. Vocea lui deveni mai puternică, urmând-o pe hol și apoi urmărind-o atent cum urca scara. Nu-l va lăsa să uite până n-o va lua de nevastă! Dacă-l vrei pentru tine, va trebui să te apuci de treabă... posesia e și ea o chestiune prevăzută de lege, să știi!

Da, de posedat se poseda dacă voiai în mai multe feluri. Cressy știa bine acest lucru, mai ales când se aruncă fără chef pe patul ei. Se uită atent la dormitorul acela "bogat ornamentat" Pe Gia abia o cunoscuse, dar realizase deja că era genul de femeie care se baza pe slăbiciunile mai degrabă decât pe atuurile ei, prefăcându-se întruchiparea femeii neajutorate. Va dori cu tot dinadinsul un bărbat care s-o răsfețe și s-o protejeze, care s-o trateze ca pe o

delicată ceșcuță chinezească. Era o femeie sofisticată și nespus de enervantă. Gianetta Alexander nu se potrivea cu Rush House, cu casa asta, cum nu se potrivea cu proprietarul ei!

Cressy se pregăti pentru cină, pradă unei stării pline de furie. Fusese tentată să aleagă rochia din dantelă, adică fosta față de masă, dar se răzgândi în ultimul moment și alese mult prea sobra rochie neagră. Devlin spusese că-l zăpăcește, iar în seara asta avea de gând să-l ducă cu capul în nori!

Fu bucuroasă să descopere, imediat ce intră în sala unde serveau cina, că Gia stătea la masă într-o splendidă solitudine și sorbea dintr-un pahar de Martini, înveșmântată într-o rochie de seară splendidă, de un roșu-aprins, o rochie care ar fi făcut satinul și dantela ei să pălească.

– Devlin vorbește la telefon, Cressida. Ia loc. Vrei și tu un pahar?

S-o lase să joace rolul de gazdă? se întrebă ea.

– Nu, mulțumesc. Cressy se așeză vizavi de perechea elegantă de picioare.

– Ai fost cumva model? întrebă ea, încercând o

deschidere inedită a conversației.

– O, ferească sfântul, nu. Familia mea n-ar fi fost de acord cu așa ceva, răspunse Gia, dând fermecător din mână în semn de negare. Iar bietului Mark nu i-ar fi plăcut dacă n-aș fi avut cum să călătoresc cu el peste tot. Bărbații se arată intoleranți față de cariera femeii, n-am dreptate, Cressida? Mai ales cei foarte siguri de masculinitatea lor, cei bogați care pot oferi soțiilor lor tot ce au nevoie. Bănuiesc că bărbații cu o anumită poziție socială, una de vârf, preferă o soție mai degrabă "tradițională", una care să-și sacrifice propriile idealuri de dragul lui și al succesului său. Din fericire, eu nu-am simțit nevoia să mă afirm într-un anumit domeniu. Cred că sunt mai degrabă femeia tradițională, și chiar mă simt mândră de asta. Poate îți par un biet suflet nerealizat în comparație cu frumoasa ta carieră...

– O, nu e adevărat, minți Cressy. Deci, Seiver avea dreptate. Gia voia să se mărite. Oare ce altceva la fel de șocant mai punea la cale? Ai copii?

Pe trăsăturile ei frumoase și strălucitoare apăru o notă de nemulțumire.

– O, când soțul meu... a murit, aveam doar câțiva ani de mariaj. În momentul acela, nici nu plănuiam să avem copii, din fericire, fiindcă îmi ajunge cât mă zbat pentru averea lui Mark, ca să mă mai zbat și pentru niște copii orfani de tată. De fapt, dacă nu mă ajuta Devlin, nu cred că aș fi putut să mă descurc. A fost mereu alături de mine când am avut nevoie de el. Își strânse buzele, adoptând expresia unei fetițe vinovate. Da, din păcate, am avut cam des nevoie de el.

Cressy nu voia să abordeze subiectul.

– Da, cred că ți-a fost foarte greu, șopti ea, dar fără a cere alte detalii.

– Da... mai ales că au existat la vremea aceea multe speculații, total nefondate, cum că... mă rog... că prietenia dintre mine și Devlin nu era total platonică, că accidentul lui Mark nu s-ar fi datorat mânuirii neglijente a armei.

Cressy rămase cu gura căscată, exact cum se așteptase femeia din fața ei.

– Adică vrei să spui că... s-a sinucis!

– Nu, nu mă refeream la sinucidere. Vorbea cu

răceală și foarte sigură pe ea. Mark era un bun catolic. N-ar fi făcut nimic care să-i afecteze nemurirea sufletului, n-ar fost în stare să-și ia viața...

Și nici n-ar fi fost de acord să divorțeze, se înțelegea de la sine. Gia nu se referea, voalat desigur, la sinucidere, ci la adulter și la crimă! Cressy se gândi o secundă la această posibilitate. Devlin nu era omul care să se lase manipulat, dar se simțea extrem de vinovat de moartea prietenului său. Se mustră imediat pentru ce fusese în stare să presupună. Crimă? Nu, imposibil. Chiar dacă i s-ar fi adus dovezi copleșitoare, de netăgăduit, n-ar fi crezut așa ceva. Nu despre Devlin. Nu putea duce neîncrederea până acolo, chiar dacă nu voia să se mai bazeze pe propriile instincte. Era sigură că Devlin nu putea fi atât de josnic. Sentimentul de vinovăție avea motivații mult mai complexe. Dar în mod sigur, Gia se aștepta ca ea să creadă în sugestia ei mârșavă, iar gândul acesta fu mai mult decât o eliberare. Dacă femeia aceasta frumoasă, lăsând la o parte toate avantajele oferite de "mama natură", recurgea la asemenea măsuri disperate, însemna că Devlin n-o dorea. O femeie

dorită de Devlin, pe care s-o vrea într-adevăr alături de el, n-ar fi fost niciodată o femeie temătoare și nesigură.

– Cum spuneam, zvonurile astea erau total nefondate, continuă Gia. În timpul mariajului cu Mark n-am fost iubita lui Devlin...

În timpul căsătoriei lor... Precizarea era ca o palmă pentru Cressy, dar nu făcu nici cea mai mică mișcare. Da, măcar atât ghicise și ea. Posesivitatea Giei trebuia să aibă o motivație.

Femeia se simțea brusc în largul ei, înclinată spre confidențe.

– După moartea lui Mark, era firesc ca eu și cu Devlin să ne apropiem unul de altul, încercând să ne susținem, și nu e deloc surprinzător că la un moment dat ne-am lăsat duși de val. Dar cu toate că eram iubiți, dată fiind situația stranie în care ne aflam, trebuia să fim discreți, cel puțin până se mai domolea gura lumii...

Cressy își păstră atitudinea demnă, murmurând ceva în semn de înțelegere. N-ar fi fost frumos să sară în capătul celălalt al încăperii și s-o bată pe scorpia

perfidă din fața ei până îi ieșeau creierii din cap. O femeie nu putea pretinde că iubește un bărbat, călcându-i totodată demnitatea în picioare, cum făcea ea.

Urmă o scurtă tăcere, după care Gia se ridică în picioare, ca o regină.

– Cressy, îți povestesc toate astea deoarece consider că e cinstit să știi că eu și cu Devlin avem o relație specială, care a rezistat în timp și care a făcut față multor adversități, rosti femeia pe un ton amabil. Devlin, chiar începusem să ne întrebăm unde ești... Vrei ceva de băut, dragul meu?

– Ce servesc de obicei, mulțumesc.

Devlin alese scaunul care se afla în dreapta lui Cressy, observând paloarea stranie de pe chipul ei.

– Dar despre ce discutați? întrebă el fără interes.

– Tocmai o preveneam pe Cressy că noi doi ne cunoaștem de mult, replică Gia, surâzând vesel și turnând licoarea care aștepta cuminte în recipientul ei, pe măsuța din colțul camerei. I-am spus că nu trebuie să ia seama la toate zvonurile acelea urâte despre noi doi.

Cressy surâse ușor, iar culoarea îi reveni în obraji. Deșteaptă replică. Una adevărată și de netăgăduit.

– Ar fi trebuit să-mi închipui că ai accepta fericită toate minciunile alea oribile care mi s-au pus în cârcă, replică Devlin nepăsător, acceptând paharul și înjurând în gând. El făcuse tot posibilul ca Gia și Cressy să nu stea față în față, dar se pare că în scurta sa absență, răul se produsese deja. Bău cu sete din pahar, încercând să-și alunge nodul din gât și senzația de greutate din piept. Dar înghițitura de whisky îi spori și mai mult furia.

Dacă prânzul fusese un chin, cina se dovedi mult mai groaznică. Spre marea tristețe a lui Cressy, Seiver ținu morțiș să-și arate și acum încăpățânarea ursuză, servind-o și de data aceasta în veselă din plastic. Numai că merse cu gândul și mai departe, și-i aduse în plus și un cuțit din plastic. Dacă ar fi fost singuri, Cressy ar fi sărit la el ca o pisică de mare. Dar dată fiind situația, se mărgini să-i arunce o privire ucigașă, ca după aceea, în timp ce servea felul principal, el să-i murmure ceva la ureche, fără a-și mișca, practic, buzele:

– Suficient de nervoasă ca să ucizi pe careva, domnișoară?

Ea îl privi cu coada ochiului, observând licărul de drăcușor din ochii lui oblici, astfel că abia se abținu să nu râdă.

– Da, primitivă și gata de ucis, mormăi ea, rânjind ca el. Și știu deja care e ținta!

– Ce tot șușotiți voi acolo? mormăi Devlin nemulțumit, gata să deschidă o sticlă de vin roșu după ce savurase trei pahare de whisky. Nu e de mirare că Seiver e atât de neliniștit, cugetă Cressy, privindu-l în timp ce bea. Devlin arăta exact ca unul căruia în clipa aceea nu-i păsa de nimic. Victima perfectă pentru Văduva Neagră. Energia lui debordantă se evaporase cu totul. Devlin, care niciodată nu păruse, neglijent, plictisit sau distrat, părea acum exact așa. Până și aroganța lui bine calculată· părea că se "tocise" În vreme ce temperamentul o determină pe Cressy să deguste ca o adevărată lady din acele vase abominabile din plastic, Devlin vărsă paharul cu apă pe care Seiver îl așezase chiar în fața lui... dar e posibil ca gestul să fi

fost intenționat.

– Și așa confirmi că ești un bețiv plictisitor, zise Cressy, zâmbindu-i dulce.

– Nu sunt beat, mârâi el, aruncând o privire de gheață către cei doi conspiratori.

– Nu, sigur că nu. Uitasem că ești întotdeauna la fel de plictisitor...

La început, crezu că el o să muște momeala, țipând, dar el nu făcu decât să ridice din umeri și să-și toarne încă un pahar de vin. Însă până la urmă își luă revanșa, fiindcă în clipa când Gia începu să flirteze veselă cu el, tachinarea ei veselă contrastând cu tristețea lui Cressy, se prinse în joc fără să-i pese de consecințe.

Asta o determină pe femeie să prindă curaj și să întrebe ce-i stătuse pe limbă toată seara.

– Sper să nu te fac să te simți prost, Cresssida, dar există, să spunem așa, vreun motiv medical care te împiedică să folosești veselă de porțelan și tacâmuri metalice?

Devlin roti ușor vinul din pahar, admirând fără rezerve profilul încântător al Giei, în vreme ce ea se

apleca ușor spre el, ceea ce făcu ca furia lui Cressy să explodeze pe neașteptate.

– Mania de a ucide.

Gia rămase cu gura căscată, uitând de eleganță.

– Poftim?

– Pofta de a ucide. Dacă mă aflu în preajma unor obiecte contondente, îmi vine să ucid. Cressy luă rapid farfuria pentru pâine și unt din fața lui Devlin, deșertă conținutul, lovi farfuria spărgând-o în două, luând apoi una dintre bucăți cu marginile neregulate și ridicând-o deasupra capului, ținând-o apoi ca pe un pumnal în timp ce sări din scaun, părul ei roșu încadrându-i de minune chipul palid, cu privirea debordând de energie.

– Uite așa! Se lungi peste masă.

Gia se dădu înapoi, tresărind și scoțând un țipăt scurt.

– Devlin, fă ceva!

– Glumește, Gia, zise Devlin, ieșind brusc din starea sa de toropeală și pasivitate. Lasă aia jos, Cressy, nu se amuză nimeni, să știi. Deja ai spart destule pe aici, așa că nu mai e nevoie să dai dovadă

și de vandalism.

Cressy întoarse bucata de porțelan în direcția lui Devlin.

– Ce te face să crezi că glumeam? întrebă ea răgușit. Împinse marginea crestată în materialul cămășii lui albe ca neaua. Poate că asta urmăream...

– Dacă nu-i decât un joc, Cressida, află că nu-i deloc amuzant. Cressy abia dacă luă seama la reproșul Giei, un simplu ecou al replicii lui Devlin; era prea ocupată cu acea neașteptată metamorfoză dinaintea ei, cu acea tansformare a cinismului placid în furie oarbă. Devlin se ridică, răsucindu-se atât de amenințător spre ea, încât nu mai avu timp să se retragă, astfel că, spre groaza ei, marginea tăioasă a ciobului pătrunse cât ai clipi mătasea fină a cămășii, și o pată mică de sânge apăru pe albul ei, chiar în dreptul pieptului. Bucata de porțelan ar fi căzut din degetele ei cuprinse de tremur dacă el nu le-ar fi prins ca într-o menghină, păstrând tăișul exact unde nimerise cu câteva secunde înainte.

– Inima mea? Asta vrei, Cressy? Vrei s-o scoți fâșii din piept și s-o degușți tacticos la desert? Atunci, n-ai

decât. La ce naibii îmi mai trebuie?

Era nebun, orbit de furie. Era furios pe ea, și așa fusese toată seara, realiză ea răvășită, dar reușise să se controleze ignorând-o. Dar în clipa asta, gestul ei îl forțase să răbufnească. Era ca o sălbăticiune furioasă, gata de atac...o sălbăticiune cu dinții și cu ghearele pregătite, pantera din coșmarurile ei.

Curajul acela nebunesc o părăsi pe dată. Îl călcă cu putere pe picior și, în vreme ce el țipă de durere, se smulse din strânsoare și o luă la fugă, țipând către Seiver, care tocmai ieșise speriat în ușa bucătăriei:

– Oprește-l, a înnebunit!

Aproape că simți în ceafă răsuflarea fierbinte a lui Devlin, în timp ce se repezea pe scări, împiedicându-se și plină de furie, fiindcă Seiver se mulțumise să surâdă malițios și să facă stânga-mprejur.

Se îndreptă în fugă spre prima camera ieșită în cale, care din întâmplare era chiar dormitorul ei, și apoape reuși să trântească ușa în urmă în clipa când Devlin o împinse cu umărul, deschizând-o. După care o închise în același fel, repezindu-se să aprindă

lumina. Cressy fugi dincolo de pat.

– Gata, Devlin, calmează-te.

El nu dădea semne că o auzise. Postându-se în mijlocul încăperii, cu pieptul ridicându-se greu, o întrebă poruncitor, abia reușind să respire:

– Ți-a spus că am fost iubiți, așa-i?

Ea rămase uimită. Era furios fiindcă aflase micul lui secret?

– Ți-a spus sau nu?

– Da. Da, dar...

– Era frumoasă, era disponibilă, singură, avea nevoie să mângâie și să fie mângâiată, aceeași nevoie pe care o aveam și eu, zise el dintr-o suflare, răstit. Ce-ai fi vrut să fac, să-i întorc spatele și s-o iau la fugă? Sunt bărbat, la naiba, nu sfânt!

– Îmi dau seama. Ea încercă să-i tempereze furia dezlănțuită, dar el nu asculta. Eu...

– S-a întâmplat cu mulți ani în urmă. S-a terminat. Și nici măcar de dragul tău, n-aș șterge cu buretele trecutul.

– Nici măcar de dragul meu? Cressy începu să se agite, protejată de patul acela cu cuvertură roșie și

dimensiuni generoase, încercând să înțeleagă de ce era furios. Dar nu mă aștept să faci așa ceva.

– Nu? Atunci, ce a fost spectacolul acela de la parter?

– Am vrut să te fac să reacționezi! țipă Cressy, nedreptatea vorbelor lui fiind mai copleșitoare decât propria confuzie. Prietena ta, femeia aceea frumoasă și "disponibilă", era atât de preocupată să fie frumoasă și disponibilă, încât nici n-a băgat de seamă că-ți îneci amarul în băutură. Dacă prezența ei te face să te simți atât de vinovat, de ce naiba o lași să stea aici? Ori o duci din nou în patul tău, ori îi dai un șut în spate. Tu nu vezi, nătângule, că se folosește de sentimentul tău de vinovăție ca să nu-ți dea drumul din "laț"? Dă buzna în casa ta, spune despre tine numai minciuni, iar ție nici nu-ți pasă!

El se îmbățoșă, îndreptându-și umerii.

– Ți-am spus, nu era o minciună. Am avut o relație scurtă, la opt luni după moartea lui Mark. Da, am știut de la început că facem o greșeală, dar n-am fost în stare s-o resping.

– Vai, ce gentil. Cressy simțea că ia foc.

– N-a durat decât câteva săptămâni, continuă el răgușit. Din punctul meu de vedere, e văduva bunului meu prieten. Asta înseamnă că va fi mereu prietena mea.

– Nu zău, de aceea insinua că mulți au crezut că moartea lui Mark n-a fost un accident? Că mulți au crezut că l-ai ucis, ca să nu mai formați un triunghi amoros?

– Poftim?

– Că nu așteptați decât să mai treacă cheful de bârfă al oamenilor ca să vă căsătoriți și să trăiți fericiți? O, dacă toate fostele tale iubite sunt la fel de "bune prietene", nu mă mir că ai nevoie de atâția oameni de pază!

– Și tu ai crezut-o? izbucni el, plin de furie. Ai putut să crezi că mi-am ucis cu sânge-rece prietenul ca să-i fur nevasta?

– Nu, bineînțeles că n-am crezut-o! țipă ea din nou. De ce o învinovățea pe ea? Fosta lui iubită mințise, nu Cressy. Mă iei drept proastă? Încerca să mă dea la o parte, să mă facă să fug! A crezut că mă scoate din competiție cu mizeria aceea de justificare: O, nu

vreau să suferi la gândul că pe noi ne leagă o relație specială!

– Atunci, de ce naiba ne certăm? întrebă el, simțind că furia se risipește.

– Fiindcă ești băut.

– Nu sunt, ripostă el prostește.

– Perfect. Trase fermoarul rochiei, iar el încremeni.

– Ce naiba faci?

– Te seduc. Cu mâinile pe șolduri, se întoarse spre el, purtând doar acel furou transparent și multicolor.

Devlin clătină din cap buimăcit, de efectul erotic al contrastului dintre pielea albă, părul roșu și furoul translucid și mătăsos.

– Asta are ea de gând, zise Cressy, tremurând din cauza furiei pe care i-o provoca ideea cu pricina. Pariez că abia așteaptă să cobori ca să sară pe tine. Iar tu, precis o s-o lași, fiindcă te simți vinovat în privința ei. În afară de asta, pariez că îți imaginezi că în scurta și biata voastră "aventură", tu ai sedus-o pe ea.

– Pur și simplu a fost să fie, zise el încordat. Dar era vulnerabilă, iar eu am profitat. Se aplecă, luă rochia de pe podea și i-o întinse.

– Îmbrac-o, nu e nici locul, nici momentul pentru așa ceva. Nu atâta vreme cât Gia e aici.

Când numele celeilalte femei fu rostit, pe Cressy o cuprinse o furie posesivă. Dacă tot ajunsese până aici, nu o să-i dea voie să-i întoarcă spatele. Lăsă rochia să alunece încet pe podea, își încrucișă brațele, ca apoi să-și tragă furoul peste cap, după care părul ei bogat căzu în cascadă peste umerii goi. Purta același set de lenjerie intimă ca în seara memorabilă când se cunoscuseră și când el încercase să-i scoată cele două piese de pe trupul ud care tremura de febră. Dar în seara asta trupul ei părea ușor schimbat, părea mai apetisant și mai voluptuos.

– Dacă tot ți-ai făcut un obicei din a profita de femeile vulnerabile, ce-ar fi să faci dragoste cu mine? Sunt o femeie vulnerabilă...

– Aici? El ridică brațele, neajutorat, știind că nu era decât o fantezie, un vis erotic...

– Da, aici. Era nerăbdătoare. Poate nu credea în vorbele ei. Poate își imagina că, în ultima clipă, avea să renunțe. Îl luă de mână, retrăgându-se spre pat, în vreme ce trupul lui plin de dorință o urmă ascultător.

Când simți materialul moale al cuverturii atingându-i coapsele, își trecu brațele în jurul gâtului lui, se lipi de el și se ridică în vârful picioarelor, punându-și buzele peste ale lui. Gura lui se deschise, acceptându-i sărutul, devorându-i buzele. Ea îi scoase haina, iar când brațele lui fură din nou libere, îi cuprinse sânii în palme prin sutienul dantelat, mângâindu-i sfârcurile întărite. Ea se grăbi să-i descheie nasturii cămășii, mângâindu-i pieptul fierbinte, gemând de plăcere. Nu, nu era d-ajuns, voia să-l descopere în întregime, murea de nerăbdare s-o facă. Mâna ei coborîspre catarama curelei lui. El își desprinse pe neașteptate gura de a ei, mâna lui prinzându-i în jos pentru a-i cuprinde încheietura mâinii.

– Ce faci? zise el pe un ton încordat, parcă trezit dintr-un vis.

– Nu știi ce fac? Cressy ajunsese deja în paradisul plăcerii din pricina imaginației înfierbântate.

– Da, știu, dat tu nu ești așa...

– Adică, te așteptai să fiu timidă? șopti ea emoționată. Credeam că ai aflat deja de la Nina că nu

sunt total neexperimentată...

– Aici nu e vorba de experiență! Nu putea să vadă că o făcea pentru binele ei? gândi el, disperat. Băuse prea mult ca să se poarte cu ea cum ar fi meritat. Da, poți avea reacții agresive, dar niciodată n-ai avut inițiativa.

– Regret că mă găsești atât de neatractivă. Cressy se lăsă respinsă, devastată la gândul că o trimitea la plimbare. Bărbatul acesta de sexy nu putea pur și simplu să facă dragoste cu ea. Da, poate că trupul lui era excitat, dar mintea cu siguranță nu era. Se purta ca și cum l-ar fi ofensat...

– Hei, nu asta voiam să spun...

Însă Cressy nu-l mai asculta. În loc să-l facă să-și piardă mințile de dragul ei, seducția ei stângace îl dezgustase. Se pare că nu i se potrivea, rolul femeii care domină, care știe să seducă și să ceară, iar asta îi făcuse de rușine pe amândoi, în mod ireversibil. Oare cât de atras ar mai fi fost dacă ar fi știut ce o motivase să i se ofere în maniera aceasta?

– Îmi pare rău... cred că am înțeles greșit, mormăi ea.

– Nu! Adică da! El se îngrozi observând rușinea întipărită pe chipul ei în timp ce se îmbrăca în grabă. Era conștient că distrusese în clipa asta o șansă de neprețuit, o șansă vitală pentru sine. Am... am fost surprins. N-am înțeles de ce a intervenit pe neașteptate fervoarea aceasta din partea ta. Poate mâine ai fi regretat.

Regreta încă de acum!

– Scuză-mă că te-am făcut să te simți atât de prost.

– Cressy, în numele Cerului, nu pleca. La naiba, bineînțeles că te doresc, că vreau să fii a mea. Dar nu în felul acesta. Nu atât de ușor.

– O, înțeleg. Acum sunt și ușuratică. Îmi pare rău că am fost atât de hotărâtă, că am dus lucrurile atât de departe, că... te-am forțat! Mai degrabă o să înghețe iadul, să știi, decât să se mai petreacă așa ceva între noi!

Capitolul 9

Ești o proastă! O proastă!

Cressy opri motorul, privind nemulțumită în oglinda retrovizoare agentul de poliție care se apropia. Da, o amendă ar fi fost o încheiere pe cinste a acestor ultime zile de-a dreptul oribile. Dar nu fuseseră toate oribile, se corectă ea, deschizând geamul portierei. Middle Island se dovedise un loc interesant, iar greierii giganți se dovediseră o specie impresionantă, exact așa cum promiseseră cei de la Departamentul Conservării. Dacă le măreai imaginea folosind lentile speciale, căpătau dimensiuni

amenințătoare.

Nu, partea oribilă a acestor patru zile fusese în realitate descoperirea că se despărțise de Rush House doar din punct de vedere fizic. Ideea provocatoare de a surprinde în imagini o nouă specie nu reușise să-l alunge din gând pe Devlin, ori măcar să-l așeze într-un colțișor al minții destinat "trecutului" După toate aparențele, munca nu mai avea puterea magică de a vindeca, iar ea își închipui că, odată cu trecerea timpului, senzația de singurătate avea să se accentueze, în loc să se atenueze. Chiar și insectele acelea urâțele, cu carapace, îi amintiseră de Devlin... el care se închisese în carapacea tare a sentimentului de vinovăție, nelăsându-l să se mai atașeze sentimental de vreo femeie, cu excepția uneia singure din trecutul lui. Nu era de mirare că nu se însurase. Chiar dacă n-o iubea pe Gia, nu fuseese în stare să-i întoarcă definitiv spatele, pentru că asta ar fi însemnat să trădeze din nou prietenia lui cu Mark. În ochii lui, Gia era și acum victima neajutorată a greșelii lui. Era atât de inteligent, de prevăzător... dar atât de prost! Chiar mai prost decât Cressy, care în loc să stea

acolo și să lupte pentru iubirea sa, preferase să fugă cât mai departe...

– Îmi arătați carnetul de conducere, vă rog?

Cressy făcu întocmai, fără a se sinchisi măcar să întrebe dacă făcuse vreo greșeală. Probabil depășise viteza legală. Ca de obicei, gândul îi zburase la Devlin. În experiența ei din ultima vreme, Devlin și viteza excesivă deveniseră sinonime. Totul se petrecuse atât de uimitor de repede, încât nu era de mirare să fi făcut greșeli de raționament. Nu doar că-i permisese lui Devlin să-i zdruncine încrederea în sine, ci era gata să dea o lovitură de grație carierei, dacă nu va reuși să se "adune" curând!

– E automobilul dumneavoastră, domnișoară Cross?

– Nu, e închiriat. O costase o avere să-l poată închiria în Hamilton, cu posibilitatea de a-l returna în Auckland. Cressy se încruntă, privind în oglinda retrovizoare și realizând ceva.

– Dumneata nu ești agent de circulație!

– Nu, sunt ofițer de poliție. Sunteți amabilă să coborâți din mașină, domnișoară Cross?

Ea simți că i se usucă gura. Acum știa de ce vocea lui i se părea ciudat de cunoscută. Se afla undeva pe șoseaua Thames, în zona Dealurilor Hauraky, drumul pe care se retăcise data trecută. În zona respectivă patrula un singur ofițer de poliție.

– Dumneata ești ofițerul Farradon, de la "Constatări"! spuse ea cu convingere, privindu-l. Era mult mai tânăr decât își imaginase, înalt, cu constituție solidă și tenul brun, în vreme ce părul și mustața aveau culoarea nisipului.

– Da, așa este. Puteți să coborâți, vă rog? Răbdarea lui cu aer implacabil o îngrijoră.

– De ce?

– Asta e procedura.

– Adică, mă arestați?

– Credeți că ați făcut ceva pentru care să fiți arestată?

– Nu.

Faptul că se îndrăgostise de un bărbat pe care-l cunoștea de foarte puțină vreme nu intra sub incidența legii. Singura celulă potrivită era o armură pe măsură.

El deschise portiera, iar Cressy coborî nehotărâtă, trăgând după ea picioarele obosite și dureroase. Condusese vreo trei ceasuri, stând în aceeași poziție incomodă, cu intenția de a ajunge la Auckland cât mai curând posibil, urmând ca un robot indicatoarele de pe marginea șoselelor. Se făcea din ce în ce mai cald. Bluza ei verde fără mâneci i se lipise de spate, iar fusta crem din bumbac se șifonase. Părul și-l strânsese la nimereală într-o coadă de cal, iar de machiaj nici vorbă. Ea observă, în timp ce scotea cheia din contact, că James Farradon o studia, curios și ușor surprins.

– Dar n-o să mă puneți să suflu și în aparat, nu? glumi ea trist.

– Ați consumat alcool, domnișoară Cross? întrebă el, brusc, fără urmă de zâmbet.

– Dar e abia unsprezece dimineața!

El ridică din umeri, ca și cum i-ar fi dat de înțeles că viciile nu țin cont de un orar anume.

– Nu sunteți foarte atentă la volan. V-am urmărit câțiva kilometri. N-ați observat?

Cressy îl privi uimită. Sigur că nu-l observase, doar nu era Devlin!

– Am depășit viteza?

El ridică din umeri.

– Mă scuzați un minut, da?

Se întoarse la mașina lui, luând cheile cu el.

Minutul de așteptare se prelungi, încât Cressy se săturâ să aștepte. Avea cinci role de film care așteptau să fie developate. Odată ce termina de fotografiat, voia să scoată imaginile cât mai repede posibil, pentru a vedea dacă talentul și imaginația merseseră mână în mână. Porni cu pași mari către mașina de culoare albă a poliției.

– Auziți, aveți de gând să...

Din depărtare se auzi un fel de mormăit puternic, astfel că se uită în zare. Pe fâșia aceea neagră de drum, într-o parte și în alta, nu se zărea nimic. Dar undeva în dreapta, de undeva de departe, se vedea un fuior de fum ridicându-se în aer, undeva la capătul opus al câmpului înverzit. Mormăitul se transformă încet dar sigur în zumzăitul puternic al unui motor care tura la viteză maximă. Cressy îl privi pe James Farradon, observând că stătea într-o parte pe scaunul șoferului, cu picioarele lungi dincolo de portiera deschisă, în

vreme ce în poala lui erau împrăștiate mai multe documente. Nu părea deloc un polițist grăbit să-și facă datoria. Părea un bărbat care aștepta ceva, sau pe cineva...

Cressy ridică repede capul. Miji ochii spre zarea albastră și limpede, reușind să observe mai bine vehiculul care înainta grăbit pe drumul de țară aparținând unei ferme, unul din drumurile acelea private care se încrucișau când și când cu șoseaua principală, nefiind înscrise pe hartă. Era o furgonetă roșie, plină de praf. Scăpă o înjurătură.

– Ei, domnișoară Cross, să știți că limbajul acesta nu se potrivește unei doamne, ținând cont că e vorba de un om care a făcut atât de multe pentru dumneavoastră.

Ei drăcie, acum mai avea tupeul să și râdă de ea. Se uită atent la zâmbetul lui larg și amuzat.

– Tu l-ai sunat, nu? Prin stația radio!

– Ei... știm din întâmplare că s-ar putea să-l intereseze că treceți prin zonă...

Tonul lui era atât de exagerat, încât și-l imagină drept un personaj al unui film american în care juca

rolul polițistului corupt ce se preta la tot soiul de rămășaguri. Ce șmecher afurisit! Reținuse un cetățean nevinovat pentru simpla plăcere a unui fermier bogat din partea locului.

– Aș putea să te dau în judecată pentru hărțuire! Cressy întinse mâna, cerând pe un ton ferm.

– Dați-mi cheile!

El pocni din limbă, lăsând actele deoparte.

– Hei, să vedem unde le-am pus... Își pipăi buzunarul cu palma. Mașina cealaltă zumzăia mult mai aproape.

– Domnule ofițer!

– Acum o secundă le aveam aici.

– Dacă nu mi le dai chiar în secunda asta, poți să-ți iei adio de la cariera și de la postul dumitale! rosti Cressy printre dinți, auzind scârțâit de pneuri pe drumul lateral, la doar câteva sute de metri mai încolo. Inima ei bătea cu putere, pradă unui amestec de teamă și de încântare.

James Farradon ieși din mașina sa, închizând portiera cu șoldul, după care deschise încet buzunarul de la piept al uniformei sale albastre.

Cressy aruncă o privire peste umăr. Furgoneta se oprise la câțiva centimetri de mașina ei. Devlin tocmai cobora din cabină. Părea furios la culme. Porni cu pas întins către ei, picioarele sale lungi parcă "mâncând" distanța, în vreme ce pietricelele de pe drum săreau într-o parte și în alta când erau lovite de tocul cizmelor. Purta o pereche de blugi jerpeliți și o cămașă ponosită, cu mânecile suflecate până în dreptul antebrațelor. Arăta mai mult a muncitor de fermă decât a om de afaceri, cum era în realitate, un om bătut de soartă și înrăit, ori un cowboy. Cressy simțea mai mult ca oricând că parcă juca într-un film.

Țipând ceva confuz, îl ocoli în grabă pe James Farradon și se repezi pe bancheta din spate a mașinii de poliție, trântind ușa în urma ei.

– Gata, dumnule ofițer. Mă predau. Mărturisesc. Numai ia-mă naibii de aici! țipă ea.

Devlin nici măcar nu se opri. Se duse țintă la portiera șoferului, o deschise, zâmbindu-i larg bărbatului în uniformă.

– Ai tu grijă să-mi fie înapoiată furgoneta, da, Jamie? Și mașina ei.

Se urcă la volan, porni motorul și o luă din loc înainte ca ea să înțeleagă ce se petrece.

– Hei! Heeei! Privi pe geam ofițerul care se pierdea în zare. James Farradon rămăsese cu gura căscată, inspirând praful lăsat de propria mașină, praful pe care-l stârnise prietenul lui. Primea ce merita fiindcă abuzase de autoritatea sa, își zise Cressy, simțind o nevoie ciudată de a chicoti. Gândul că cei de la compania de închirieri n-ar fi încântați în cazul unui nou furt al automobilului îi răpi de îndată orice urmă de amuzament, iar privirea ei se concentră spre scaunul șoferului.

– N-ai voie să faci așa ceva, să știi.

El nu se sinchisi nici măcar s-o contrazică, cotind rapid pe drumul pe care tocmai sosise. Dâra de praf plutea și acum în aer.

– Riști ca amicul tău să-și piardă slujba. Dacă se află ce ți-a dat voie să faci...

Mașina se opri brusc, iar mișcarea o aruncă pe Cressy peste scaunul din față, după care spatele ei reveni violent în poziția inițială. Devlin se răsuci cu fața spre ea.

– Ai de gând să taci? întrebă el, poruncitor. Sau voi fi obligat să-ți pun căluș în gură și o pereche de cătușe?

Licărul sălbatic din privirea lui o avertiză că nu glumea. Mai mult, că ar fi făcut totul cu mare plăcere. Satisfăcut de mutenia ei, demară din loc, cu piciorul pe accelerație.

Cincisprezece minute de mers în viteză fură necesare ca mașina să revină pe drumul de fermă. Când automobilul opri în fața casei, era plină de furie.

Coborând din mașina poliției, picioarele îi tremurau serios.

– Să nu mai conduci niciodată în halul ăsta cu mine în mașină, maniacule! țipă ea la Devlin.

El deja se îndrepta spre intrare.

– Vii? Poate îți suni amica de la ziar și-i povestești ce ispravă am făcut. O să câștigi o mulțime de bani, o să-mi distrugi din nou reputația și colac peste pupăză, o să-l "ajuți" și pe Jamie să-și piardă slujba!

– Poftim? Cressy porni cu chiu cu vai în urma lui. Chiar dacă nu voia să mai dea nas în nas cu Văduva

Neagră, trebuia să intre în casă pentru a afla motivul declarației lui ironice.

Pe hol, trecu pe lângă Seiver.

– Ah, n-aș vrea să fiu în locul tău, comentă el vesel.

Cressy îl urmă pe Devlin la el în birou, trântind ușa cu putere pentru a-și anunța starea de spirit.

– Poți să-mi spui ce a fost toată bazaconia asta? N-am plecat de aici fără o vorbă. Ți-am lăsat un mesaj.

– Un mesaj? se oțărî el. "Mulțumesc pentru ospitalitate"? Cred că și agentul de la fisc știa să scrie ceva mai amabil.

– Păi, mi-am zis că având-o pe Gia lângă tine, n-aveai nevoie de nicio altă dovadă de afecțiune.

– A, da, Gia. De aceea ai plecat cu coada între picioare!

– Am plecat din cauza a ceva ce ai tu între picioare! țipă Cressy cu cruzime, enervată de nedreptatea care i se făcea. Întotdeauna mi-am spus că-ți place să te joci, Devlin Connell. Întâi mă atragi și pe urmă mă arunci, imediat ce a apărut vrăjitoarea aceea.

– Nu te-am aruncat.

– A, da, ai încercat să mă dai deoparte cu binișorul,

se corectă ironic Cressy. Sigur că da, fiindcă Gia te aștepta la parter, plină de pasiune.

– De aceea ai desconspirat povestea aia? Fiindcă te-ai simțit ca o femeie dată la o parte? A fost vorba de resentimente? Doamne, Cressy, orice ce s-ar fi întâmplat între noi, nu credeam că te vei înjosi în halul acesta.

– Ce poveste? Cressy nu mai știa ce să creadă. Nu era vorba de orgoliul lui de mascul?

– Să fim serioși, Cressy. Râsul lui fu scurt și deloc amuzat. Se priviră câteva secunde, după care luă un ziar aflat pe biroul său, deasupra unor documente, și-l aruncă mai aproape de ea. Ia spune, cât ți-au dat pentru ponturile astea? Ai câștigat ceva, dacă ne gândim câți au mai publicat știrea.

Cressy deschise încet ziarul, ediția lui Star apărută cu o zi în urmă. Nu era o știre de primă pagină, ci un articol suficient de mare, publicat în pagina a treia. Povestea nu prezenta foarte multe date concrete, dar avea o mulțime de comentarii; cu toate acestea, detaliile de bază erau acolo: întrunirea secretă a unor magnați industriali pentru a discuta problemele

capitale ale mediului înconjurător; Devlin Connell era prezentat drept un intermediar între grupul influent al oamenilor de afaceri și guvern. Comentariul degenera într-o speculație: oare influentul și cunoscutul Devlin voia să intre în politică după ce se retrăgea din afaceri? Oare guvernul avea și o "agendă secretă" pentru problemele mediului înconjurător?

– Și tu crezi că eu am făcut așa ceva? întrebă Cressy uimită, lăsând ziarul să aterizeze din nou pe birou.

– Nu personal. Știu că n-ai talent la scris și nici la "aruncat zvonuri", replică Devlin, contraatacând cu o mărturisire a ei făcută într-un moment de încredere. Dar să nu încerci să mă convingi că genul acesta de publicitate nu convine de minune colegilor tăi de departament.

– N-o să încerc să te conving fiindcă, aici ai dreptate. Dar în mod cert nu eu am fost cea care a trimis povestea asta publicației cu pricina. Mârâitul lui neîncrezător o înfuria. N-am trimis-o eu, la naiba! În primul rând, nu crezi că aș fi preferat să fie o știre în exclusivitate și nu câteva rânduri bălbâite și pline

de speculații, împrăștiate apoi peste tot? Și nu crezi că aș fi prezentat detalii mai suculente în locul acestor date vagi, care nu comunică mai nimic? Am văzut mulți afaceriști de mâna întâi plimbându-se în "enclava ta secretă" numită Rush House, ca să...

Cressy se aplecă mai mult spre el, la fel de mânioasă, fără a observa că pe măsură ce se enerva mai tare, el devenea el mai liniștit, sorbindu-i lacom reacția și privind-o intens și tulburat. Ea îl lovi cu degetul în piept.

– Dar te-ai gândit cumva că eu nu dau doi bani pe ce vorbesc niște afaceriși strânși în jurul unei mese, doar ca să se afle-n treabă? Nu prea cred că vor în realitate să acționeze în vreun fel. Vorbesc, vorbesc și vorbesc, ca într-un cerc vicios, până revin la acele reguli care le convin și nu-i deranjează. Dacă vor face vreodată ceva bun, să știi că atunci o să-mi dau silința... să observ și să iau notițe!

– Cressy...

El se foi nerăbdător în fața degetului ei acuzator.

– Oricare din participanții la blestemata aia de întrunire putea să "ofere" aceste date, și tu o știi

foarte bine. Ba mai mult, putea s-o facă și Gia, dacă ai fost atât de prost și ai lăsat-o să cotrobăie prin biroul tău, și în mod sigur ai fost. Cred că ea e în stare de orice. Ea m-a condus până la autobuz în ziua plecării mele, ți-a spus? Prietena ta neprețuită de-abia aștepta să scape de mine.

Cressy făcu o pauză să respire, reușind să observe ceea ce furia n-o lăsase să vadă. Expresia de pe chipul lui Devlin spunea totul. O făcuse să joace cum îi cântase el, la naiba!

– Tu nici n-ai crezut că am făcut-o eu! îi reproșă ea, nervoasă. Ai căutat o scuză ca să mă înfurii. Orgoliul tău voia să mă dea puțin cu capul de pereți, fiindcă n-am rămas să văd cum te tăvălești în vinovăția ta incestuoasă, cum o savurezi.

El tresări.

– Du-te naibii!

– Du-te tu!

El o trase lângă el. Sărutul care urmă era tot ceea ce dorea ea și chiar mai mult de atât. Amintirile nu voiau să fie justițiare. O îmbrățișă atât de strâns, încât abia putea să respire, dar oricum n-ar fi făcut-o,

fiindcă buzele lui puseră stăpânire pe ale ei. Nemulțumirea și tristețea ultimelor patru zile își luă zborul, astfel că trupul ei se lipi de al lui ca și cum nu s-ar fi despărțit unul de altul niciodată. El desfăcu panglica care-i susținea părul, lăsându-l să se reverse liber în vreme ce își strecură degetele în el pentru a o imobiliza mai bine în timp ce-i devora buzele, iar și iar. El se aplecă și-i mângâie sânii prin bluza de bumbac, scoțând un geamăt de plăcere când descoperi că nu purta sutien. Cressy se lupta să nu renunțe la propria mândrie.

– Gia...

– Nu mai e, a plecat. A plecat în aceeași zi în care ai dispărut tu, fiindcă i-am cerut-o. Vocea lui era calmă și inexorabilă ca și mângâierile sale. Era soția amicului meu, Cressy, și așa va rămâne pentru totdeauna. N-a fost niciodată mai mult. În ultimii ani, i-am acordat ceva mai multe libertăți, fiindcă mă simțeam vinovat față de ea, pentru că mi-era milă de ea și pentru că niciodată n-a însemnat pentru mine mai mult, astfel încât să-mi fac griji pentru asta. M-ai crezut atât de prost încât să-i permit să mă învârtă pe

degetul ei răsfățat, bătându-și joc de ceea ce contează pentru mine, de cineva care contează într-adevăr pentru mine? vorbi el, cu buzele lipite de gura ei. Chiar dacă se juca așa cum făcea, nu m-a vrut niciodată cu adevărat. Pentru ea a existat doar Mark – și încă mai există -asta e problema ei. Eu sunt doar un substitut al celui pe care îl vrea. Chiar dacă aș fi iubit-o, n-aș fi acceptat o astfel de iubire. Nu aș accepta niciodată să fiu pe locul doi pentru nicio femeie de pe lumea asta. Sunt destul de lacom ca să pretind a fi prima, singura alegere în viața unei femei. Alegerea ta, Cressy.

Ca de obicei, era fascinată de cât de ușor reușea el să treacă de la ironie la pasiune și apoi la blândețe și la gesturi tandre.

– De unde știi că ai fi alesul meu? întrebă ea.

– Dacă n-aș fi fost, nu mi-ai fi oferit cu atâta generozitate trupul tău, zise el pe un ton încordat. Tu ești prea conștientă de propria ta impulsivitate ca să consideri relațiile intime drept ceva lipsit de importanță și trecător. Dar în seara aceea ți-ai luat un angajament... față de mine și... față de tine.

Angajament? Ce cuvânt oribil. Era confuză, îi era teamă să caute înțelesul profund al vorbelor lui.

– Te rog, dă-mi drumul, șopti ea.

– Nu pot. Știi ce s-a întâmplat ultima dată când am încercat să mă port ca un gentleman, zise el, cu ironie. Te-ai urcat pe "calul tău" și ai dispărut, la apus de soare. De data asta, păstrez ce am. Când vei mai ieși din casa asta, Cressy, vei fi iubita mea.

Cressy se cutremură, regăsindu-și stăpânirea de sine. Poate Devlin nu voia o relație care să dureze o viață. Dar în fond, cât de mult însemna o viață întreagă? Într-o lume atât de nesigură, putea să însemne și o singură noapte, dar cu siguranță va avea parte de noaptea aceea. Două nopți ar fi însemnat deja două vieți la un loc...

El citea deja aprobarea din adâncul ochilor ei, înainte de a simți tremurul moale al trupului ei plin de dorință.

Devlin o mai luase și altădată în brațe, dar niciodată atât de complet. O luă pe sus și o învârti, râzând ușor.

– Începe să devină un obicei, zise ea emoționată,

în vreme ce el porni în sus, pe scară.

– Da, știu. Unul încântător și excitant, nu? murmură el, poznaș. Îmi place să păstrez, să strâng în brațe, să port cu mine ce am și să posed ce am.

Când ajunse la capătul scării și porni spre camera lui, ea îl opri, spunând încet:

– Nu, Devlin!

Brațele lui se încordară în semn de protest, lipind-o mai tare de pieptul lui, iar ea îi atinse ușor buzele care deja îi trădau nemulțumirea. Credea că se răzgândise!

– Nu în camera ta... în a mea, te rog, vorbi ea răgușit. Spre amuzamentul ei tainic, părea nedumerit.

– În camera roșie?

– Ai ceva împotrivă? întrebă ea, descheind încet nasturii cămășii lui și strecurându-și palma înăuntru. Îi simți bătaia inimii. Pe chipul lui apăru o ușoară roșeață. Cred că atmosfera aceea se potrivește mai bine cu starea mea de spirit... șopti ea provocator.

O duse în dormitor aproape în fugă, ceea ce o făcu să se amuze. După aceea, râsul încetă, înghițit de ardoarea sărutărilor și mângâierilor lor.

Ameţită şi toropită, cuibărită lângă trupul lui acum cuminte şi adormit, Cressy simţea atât încântare cât şi oboseală, de parcă ar fi alergat la maraton. Poate asta şi făcuse. Nu se spunea că sexul este cel mai firesc mod de a face sport şi a te menţine în formă? Ei bine, cu un iubit ca Devlin, o să aibă cel mai invidiat şi mai zvelt trup din lume!

Chiar dacă nu-i declarase că o iubea, o făcuse să se simtă iubită. Fusese tandru, atent, grijuliu, dar în acelaşi timp sălbatic şi pasional.

Ah, era un bărbat şi jumătate, Devlin al ei. Se cuibări şi mai strâns lângă el. Da, era al ei, chiar dacă nu voia poate s-o recunoască, cel puţin deocamdată. Avea nevoie de puţin timp să-l facă să... avea nevoie de timp pentru a-l tenta pe Diavol cu dulcele măr al dragostei...

Capitolul 10

Să te trezești alături de bărbatul iubit era o experiență nouă pentru Cressy, una pe care o așteptase cu nerăbdare. Dar cu siguranță nu se așteptase să fie scuturată ca să se trezească din somn, ca să descopere că în dormitorul său se aflau doi bărbați.

– Cine a spus că e? șopti Cressy, nevenindu-i să creadă.

– Tatăl tău. Vrea să-ți vorbească. Acum. Seiver râni ironic observându-i groaza întipărită pe chip, iar Cressy se uită cu coada ochiului la Devlin. El stătea

întins pe burtă, lângă ea, singura mișcare fiind a umărului care se ridica ușor când respira. Superb...

– Nu se va trezi, dacă n-o să-l provoci, domnișoară... Doarme profund de obicei, comentă Seiver blând, iar Cressy își smulse privirea de la bărbatul adormit, străduindu-se să se concentreze. Tatăl ei? Dar ce voia și cum știuse unde s-o găsească?

– Răspunzi la telefon sau îi spun tatălui tău că ești ocupată cu altceva? o tachină Seiver în vreme ce ea încerca să se lămurească.

Ea îl privi uimită.

– Da, o să răspund, din dormitorul principal. Și nu-i comenta nimic!

El se întoarse, prefăcându-se că ridică inocent din sprâncene:

– Dar ce ar fi de spus? Nu e treaba mea cu cine alegi să te culci deși nu ești căsătorită, rosti el, făcând apel la virtute.

– Chiar nu e treaba ta! șopti Cressy furioasă. roșind, în vreme ce el chicoti.

– Cu Devlin, e altceva. Nu-mi place să văd cum un om bun e distrus, păcălit de femei fără caracter. Dar

tu nu te joci cu el, nu-i așa? O să faci din el... un om cinstit, nu?

Seiver știa cum să transforme niște vorbe bine intenționate într-o insultă! Cressy avea chef să arunce cu perna după el, dar îl știa iute de picior.

– Puteți vorbi pe linia a doua, zise el de pe coridor. Și ar fi bine s-o faceți cât mai curând. Părea că se grăbește!

Cressy coborî din pat, îmbrăcând la repezeală bluza și fusta șifonate, fiindcă n-avea nimic altceva la îndemână. Întotdeauna își pierdea garderoba în preajma lui Devlin! Când ajunse aproape de ușă, Devlin se mișcă, răsucindu-se pe partea cealaltă și trăgând după sine așternuturile roșii din satin, dar fără a da semne că e conștient, așa că se opri o clipă să-l admire. O uimise faptul că un bărbat care emana atâta putere dovedise atâta tandrețe. Făcuse dragoste cu ea într-un mod incredibil, și ar fi vrut cu disperare să-i spună ce mult însemnase acest lucru pentru ea. Da, o să-i spună, dar mai întâi să scape de Max.

– Unde ești? Tot în Turcia? Doamne, ce legătură proastă!

– Ăsta-i telefonul... ce să faci? Cressy ţinea receptorul departe de ureche, asurzită de paraziţi. Max obişnuia să strige când vorbea la telefon, o reminiscenţă a vremurilor când trebuia să acopere zgomotul de fond al gloanţelor. Treptat înţelese ce voia să-i spună.

– Eşti în Auckland! Unde? În apartamentul tău?

– Cu cursa de dimineaţă... felicitări...

Cressy avea acum receptorul lipit de ureche. Oare Max primise un alt premiu? Oare îi dăduse Nina numărul de aici? Dar nici măcar Nina nu ştia unde se afla acum. Cressy acceptase oferta Gianettei de a o conduce până la şosea fiindcă părea singura modalitate de a pleca de la fermă fără ca Devlin să fie prevenit. Dar în loc s-o scoată la şosea, cum era de aşteptat, Gia stătuse cu ea până reuşisă să găsească un autobuz, oferindu-i şi biletul care să-i asigure o cursă cât mai rapidă. În clipa când ajunsese la secţia de poliţie din Hamilton, Cressy simţise atât de mult lipsa unui umăr pe care se plângă, încât îi telefonase Ninei şi-i povestise totul, plină de amărăciune. Poate prietena ei îl sfătuise pe Max s-o caute în Middle

Island, dar cum nu mai era acolo, ghicise că era posibil ca "monstrul" să-şi fi arătat la urma urmei şi o altă faţă!

– ... de-abia aştept... revedere.. Rush House...

– Poftim? Cressy realiză cu groază care erau intenţiile lui. Max, nu, nu se poate să vii aici!

– Trebuie să văd... întâmplă... fetiţo..

– Nu, Max! Ce naiba îi spusese Nina? În ciuda faptului că-şi trăia propria viaţă asemenea unui cavaler şi a faptului că o învăţase şi pe ea să fie o fire independentă, Max avea momente în care ceda în faţa mândriei sale de tată, intervenind în consecinţă în treburile sale. Cressy deveni lividă la gândul ca Max şi Devlin să ajungă faţă în faţă. Dacă Max îşi imagina că singurul său copil nu fusese respectat, era în stare să-i altoiască câţiva pumni, ca să se asigure că punctul lui de vedere a fost înţeles cum se cuvine. Ba mai rău, dacă descoperea că fata lui era îndrăgostită de un bărbat care o merita, era posibil să-i intre-n cap, catâr fiind, că trebuie să facă presiuni ca lucrurile să evolueze într-o anumită direcţie!

– Tată, uite cum facem, rămâi acolo, la Nina, şi vin

eu să te văd, zise ea în grabă, simțind că o cuprinde panica.

– Am fost chemat... nu pot să pierd vremea...

– Nu! Uite ... Aruncă o privire spre ceasul digital de pe biroul lui Devlin. În maximum două ore sunt la tine. Atât, tată, două ceasuri, nu mai mult. Devlin trebuia să-i împrumute una din mașini dacă Farradon nu-i adusese deja automobilul închiriat. Da, el ar înțelege cel mai bine că era vorba de o problemă de familie... Promite-mi că rămâi acolo. Îmi promiți?

Răspunsul lui nu putea fi înțeles din cauza legăturii telefonice proaste și panica ei crescu. În ultimă instanță, cea mai bună soluție era să închidă telefonul și să sune ea la apartament, dar singurul rezultat fu bineînțeles tonul de ocupat. Așteptă un timp după care realiză că Max mai era cu siguranță în apartament și, drept, urmare, suna unde avea nevoie. Nu se făcuse nici măcar ora șapte. Dacă nu servise deja micul dejun, mai avea timp până la plecarea de acasă, fiindcă din toate mesele zilei, micul dejun nu-l rata niciodată și nu-l servea în grabă, indiferent ce eveniment aștepta să fie imortalizat.

Cressy fugi în dormitor, rămânând cu gura căscată când văzu patul gol dinaintea ei. Oare iubitul meu, demonul meu a fost doar un vis? se întrebă ea, ameţită. Oare a fost dezamăgit că nu m-a găsit alături de el când s-a trezit? Sau a fost chiar recunoscător că n-am dat unul de altul dimineaţă, gata pentru cine ştie ce idee năstrușnică?

Se aranjă puţin, îşi pieptănă la repezeală claia de păr neascultător, făcu o promisiune, după care fugi pe scară, spre bucătărie.

– Unde e? îi ceru socoteală lui Seiver care îşi savura cafeaua citind ediţia de dimineaţă a unei publicaţii.

– Cine?

Cresssy îi smulse ziarul din mână.

– Devlin!

El îşi luă ziarul înapoi.

– L-a sunat veterinarul pe linia unu. La grajdul de lângă şosea s-a îmbolnăvit una din iepe şi e posibil să fie ceva contagios. S-a împerecheat săptămâna trecută cu "Legenda Romei", aşa că Devlin şi John au plecat acolo, să se lămurească despre ce e vorba.

Frustrarea lui Cressy atinse cote maxime.

– Hei, trebuie să vorbesc cu el, să-l văd. Nu poți să mă duci până acolo? Nu putea să-l lase să creadă că fugea a doua oară. De data asta, putea să renunțe la ea!

– Nu. Dacă e ceva contagios, vor trebui să pună grajdul în carantină. M-a rugat să nu uit să-ți spun că se întoarce cât poate de repede.

– Dar nu pot să-l aștept! Trebuie să plec la Auckland, să mă întâlnesc cu tatăl meu. Chiar trebuie. O, Doamne, ce să fac? Prin mintea ei treceau imagini care-i măreau panica. Dacă Devlin intenționa într-adevăr să intre în politică, ultimul lucru de care avea nevoie era să se pună rău cu Max. Din cauza lui Max, mari oameni de stat și chiar teroriști își pierduseră poziția. Lui Max îi făcea plăcere să-i pună în prim-plan pe cei care făceautot soiul de greșeli. Dacă amanta unui politician nu era discreția personificată, era de rău, fiindcă tatăl ei era indiscreția întruchipată. Dacă reușea să discute prima cu Max, să-i explice cât de delicată era relația ei cu Devlin, poate avea să netezească drumul pentru o întâlnire cumsecade între cei doi bărbați, oamenii pe

care-i iubea cel mai mult pe lumea asta.

– O să-i scriu lui Devlin un bilet, iar tu vei avea grijă să i-l dai, decise ea repede. Biletul acesta nu semăna deloc cu cel de data trecută. Nu s-ar supăra dacă aș împrumuta una din mașinele sale, n-am dreptate? E vorba de câteva ore. După-amiază cred că sunt înapoi.

– Dar a ta ce cusur are? Farradon a adus-o înapoi aseară. Valiza e și ea în hol.

– O,, grozav! Era ușurată că măcar unul din lucruri părea de partea ei.

Dar cu toate astea, nu era ușor. Cum să-ți lași viitorul în mâna unui bilet? Îi luă un sfert de oră și patru încercări până reuși să-l conceapă, biletul fiind unul informativ, fără a da prea multe amănunte, prin care-l ruga fără a implora, în care vorbea cu afecțiune, fără a exagera. Nu pomeni nimic despre iubire, dar dragostea se subînțelegea în fiecare frază...

Îndesă scrisoarea în palma lui Seiver, amenințându-l că dacă nu i-o dă, o să vină înapoi și o să i-o vâre pe gât, cuvințel cu cuvințel. El nu răspunse amenințărilor ei, mărginindu-se la o replică rostită

printre dinți:

– Mai întâi, să vedem dacă te întorci...

Ajungând în hol, avu un moment de ezitare. Dacă tot se întorcea la apartament, ar fi cazul să ia cu ea și echipamentul de care nu mai avea nevoie, dar și valiza, ca să schimbe bluzele lejere și blugii cu o vestimentație mult mai atrăgătoare, cu un aer mult mai feminin, care o aștepta acasă. Nu-și putea permite să fie nepăsătoare alături de un bărbat ca Devlin.

Tocmai punea bagajul în holul de la intrare când pe ușă păși o doamnă înaltă, brunetă, frumoasă, și mult mai în vârstă. Părul ei de nuanța cernelei începuse să încărunțească, dar conferea un aer și mai distins trăsăturilor ei aristocrate. Purta un superb costum de mătase în nuanța caisei, care se potrivea perfect felului său de a fi.

– Numele meu e Mariana Connell, anunță ea. Unde e fiul meu? Accentul spaniol abia dacă afecta exprimarea elegană.

Cressy scăpă valiza din palma transpirată, roșind din cap până-n picoare, gândindu-se cu g roază cât de oripilată ar fi mama lui Devlin dacă ar afla că femeia

cu înfățișare neglijentă și cu părul vâlvoi care se afla în fața ei, coborâse din dormitorul lui, din patul păcatelor.

– Eu... eu... e plecat, reuși ea să îngaime.

– Da? Ce impolitețe din partea lui. Mariana avansă spre ea așa cum un vultur se apropie cu grație și cu abilitate de prada mică și neajutorată. Și tu ești pe picior de plecare? Tonul femeii era curios și politicos, dar ochii negri exprimau clar dezamăgire, încât mândria ei tresări în vreme ce señora Connell continuă: ei, dar ce nepoliticoasă am fost, nici nu te-am lăsat să te prezinți... nu? Sprâncenele ei se înălțară, așteptând ca tânăra să corecteze respectiva omisiune. Ei, nu face parte din înalta aristocrație, își repetă Cressy cu obstinație și, în afară de asta, s-a măritat cu un om obișnuit...

Își ridică bărbia, pregătită să se prezinte, dar numele îi rămase în gât când dădu cu ochii de cealaltă femeie. Era la fel de înaltă, de brunetă și de aristocrată, dar era mult mai tânără și mai zveltă, o frumusețe spaniolă îmbrăcată într-o vestimentație la fel de atrăgătoare. Ea îi zâmbi dulce lui Cressy,

asemenea unei domnișoare răsfățate și ușor adaptabile din ginta spaniolă.

– Ana, vino să ți-o prezint pe prietena lui Devlin. Mama lui Devlin întinse protector brațul spre frumoasa tânără. Ana Sebastian e una din prietenele lui Devlin, dar și un membru adorat al familiei noastre. De fapt, ea și cu Devlin au fost chiar logodnici, acum câțiva ani de zile...

Ana roși, ca și cum însoțitoarea ei ar fi spus ceva necuvenit, și pentru mintea înnebunită a lui Cressy chiar așa și fusese. Era domnișorica aceea înțepată de care-i pomenise Nina? Părea să nu aibă mai mult de nouăsprezece ani, mai mult ca sigur o copilită când Devlin îi oferise inelul de logodnă. Oare Devlin o considerase mult prea tânără pentru el? Dar acum, când era mult mai mare, avea de gând să ia în considerare vechea promisiune? Oare fusese invitată de Devlin – sau de mama lui? Oare Devlin, cunoștea și alte femei, în afară de Cressy, desigur, care nu erau atât de frumoase?

– Eu trebuie să plec, dacă îmi dați voie, rosti Cressy, uitând de valiza pe care o scăpase din mână.

Nu făcu decât un pas și se trezi în genunchi.

Ana se aplecă grațios, pentru a o ajuta să se ridice, făcând-o pe Cressy s-o urască și mai mult pentru că se dovedea atât de amabilă. Când reuși, cu greu să se ridice, ținând strâns mânerul valizei, dădu cu ochii de privirea amuzată a mamei lui Devlin și de grimasa buzelor ei roșii, pe care Cressy o interpretă drept un rânjet disprețuitor.

– Unde naiba crezi că pleci?

Cele trei femei se întoarseră în direcția vocii, iar inima lui Cressy tresări puternic. Devlin se întorsese. Ca și ea, purta hainele din ziua precedentă, ba mai mult, era nebărbierit. Cressy nu mai observase niciodată cutele acelea de îngrijorare întipărite pe chipul lui. Tenul lui măsliniu avea o tentă palidă, iar cicatricea era ieșită mult în evidență. El nu acordă atenție salutului plin de afecțiune al mamei sale și nici roșeții de pe chipul Anei, îndreptându-se țintă spre Cressy.

– Te-am întrebat unde naiba...

– Am auzit perfect întrebarea, îl întrerupse Cressy, adoptând o atitudine țeapănă, stăpânită. Nu voia să-i

facă mamei lui o impresie și mai proastă, începând să țipe ca o nevastă disperată și isterică.

Pe ușa de la intrare cineva intră gâfâind, un bărbat vioi și mic de statură, purtând șapcă și un costum închis la culoare, străduindu-se să care două valize enorme, buzele lui murmurând blesteme în vreme ce se lupta cu ditamai poverile. Probabil e șoferul, își zise Cressy, văzând frumosul Rolls-Royce parcat în fața treptelor de la intrare.

– Ce ai de spus? Devlin o privi lung, se ocupă o clipă de echipamentul ei, după care îi smulse valiza din mână și o puse nervos, departe de ea. Ce scuză mai ai de data asta?

– Trebuie să ajung la Auckland.

– Înțeleg, replică el pe un ton de gheață, la fel de imperios ca al mamei lui.

– Tu trebuie. Tu și nevoile tale! Dar te-ai sinchisit vreodată să afli de ce am eu nevoie, Cressy? Contez atât de puțin pentru tine? Vocea lui se gâtui. Am plecat la treabă, m-am temut că va fi nevoie să închid grajdurile, iar tu nu poți să te gândești decât la tine.

– Devlin...

Tentativa mamei lui de a interveni fu ignorată de cei doi combatanți.

– Ce a spus medicul? întrebă Cressy, nemulțumită pe neașteptate de lipsa ei de tact. Oare de aceea părea el atât de necăjitt? E vorba de un virus?

– Nu, din fericire, dar ce-ți pasă? Eu nu sunt pentru tine decât un punct în peisaj, ceva care-ți convine sau nu. Da, la pat sunt suficient de bun pentru tine, dar în afara lui nu merit prea multă considerație. Eu n-am stat niciodată în calea profesiei tale, fir-ar să fie! Dimpotrivă. Știi oare cum m-am simțit în postura de "bărbat pentru o singură noapte"? Hai să-ți spun cum mă simt: ca un animal. Parcă aș fi "Legenda Romei", cel care se împerechează la comandă când una din iepe e în călduri, fără să poată face diferența între ele. Așa mă consideri tu pe mine?

De data asta, chipul lui Cressy avea nuanța de foc a părului ei. Cum putea să facă așa ceva? Cum putea să spună așa ceva în fața rafinatei lui mame? O, lasă că va găsi scrisoarea de la ea, și atunci să vedem cum va reacționa, venind în genunchi s-o implore. Și dacă tot trebuia să plece de aici, măcar s-o facă demn!

Nu, la naiba cu demnitatea, mai bine cu prestanță și stil!

Se întoarse, făcând semn din mână către șofer.

– Hei, tu de colo! Ia bagajul și du-l la mașină, la Honda de colo.

Urmă o secundă de tăcere mormântală, după care mititelul își ridică șapca.

– Da, doamnă, zise el pe un ton poznaș, zâmbindu-i amical în timp ce-i lua valiza. Gestul lui îi dădu curaj să adauge, pe un ton arogant:

– Poți să iei și echipamentul ăsta, preciză ea, oferindu-i cele două genți ale camerelor de filmat. El îi făcu cu ochiul și dispăru pe ușa de la intrare.

Când întoarse fața spre cei prezenți, descoperi că rămăseseră la fel de șocați, incapabili să rostească o vorbă.

– La revedere, Devlin, zise ea pe un ton acid și gâtuit care-l împietri și mai mult. Rămas-bun, señora Connell, señorita Sebastian.

Ieși cât ai clipi pe ușă. Era dureros să vadă cum mama și fiul își reveniseră cumva din șoc și schimbau între ei priviri atât de greu de "citit", încât Cressy

realiză de îndată că râdeau în sinea lor de ridicolul atitudinii ei....

Șoferul așezase valizele și cutiile în porbagaj, iar acum se repezi să-i deschidă portiera fără ca ea să-i solicite acest lucru. El îi adresă câteva cuvinte, dar era surdă și oarbă la tot ce se petrecea în jurul ei, luând seama doar la furia care-i răscolea ființa.

Dădu înapoi pentru a îndrepta poziția mașinii, când observă că Devlin cobora treptele dintr-o singură săritură, în vreme ce mama lui venea pe urmele sale, însă mult mai încet și râzând. Devlin rânjea la rândul său, încât Cressy apăsă cu putere pedala de accelerație, realizând abia în secunda următoare că uitase să schimbe viteza, astfel că mașina făcu o mișcare bruscă și violentă înapoi. Simți o zguduitură puternică, și o pocnitură. Opri motorul, rămânând o secundă cu pleoapele strânse, încercând să alunge gândul că va trebui să îndure o nouă umilință. Portiera se deschise brusc.

– Te simți bine, Cressida?

Ea aprobă, ametită, lăsându-l pe șofer s-o ajute să coboare din mașină. Înaintă cu greu spre partea din

spate a mașinii, vrând să vadă care fuseseră stricăciunile. Partea din spate a Hondei era destul de afectată. Portiera Roll-Royce-ului primise bușitura cu destulă rezistență, dar partea lăcuită avea o mică adâncitură, vizibilă cu ochiul liber. Își mușcă buza, neîndrăznind să privească spre Devlin, aplecat pe vine lângă ea.

– De data asta ai făcut-o lată, Distruge tot, comentă el pe neașteptate.

Cressy strânse pumnii la auzul acelei porecle îngrozitoare, dar înainte să apuce să-și ceară scuze, Mariana Connell declară:

– Nu prea a fost vina Cressidei, Devlin. Doamne, nu te-am învățat să fii mai educat? Ai dat buzna și te-ai comportat ca un puști coleric, și să știi că ai fost extrem de nepoliticos; așa că nu-i de mirare că biata Cressida era atât de supărată, încât a uitat cum să conducă. Cred că ar fi cazul să-ți ceri scuze imediat pentru grosolăniile de adineauri, Devlin. Și pe deasupra, să te oferi să plătești toate reparațiile!

– Tipic feminin. Ele vor mereu să pună toată vina pe seama bărbaților!

Cressy rămase "mască" auzind remarca şoferului, dar mama lui Devlin nu reacţionă în faţa gestului său rebel.

– Nu, bărbaţii obişnuiesc să pună vina pe seama femeii, punctă ea abil. Uită-te şi tu în ce hal ai parcat. Ar trebui să-ţi asumi şi tu o parte de vină, Joshua Connell. Dacă nu erai tu, acum reparam o maşină drăguţă, dar care nu costase cine ştie ce, dar tu n-ai fost în stare să închiriezi Rolls-ul pentru câteva săptămâni, ai ţinut morţiş să-l cumperi.

Joshua Connell? Cressy era îngrozită. Îşi mută privirea de la omuleţul acela vioi la doamna frumoasă care vorbise, privind în final la tânărul de lângă ea.

El aprobă cu gravitate.

– Tatăl meu, preciză el pe un ton destul de blând, având în vedere penibilul situaţiei.

– O, nu! Umilinţa lui Cressy era acum desăvârşită. Şi ea îl tratase ca pe un servitor!

– Nu-ţi face probleme, Cressida. De multe ori, oamenii nu-şi dau seama că suntem soţ şi soţie, o consolă Mariana Connell, cuprinzându-i cu braţul umerii încordaţi. Ar fi trebuit să te previn că bărbaţii

din neamul Connell nu sunt prea chipeşi. Adică, uitându-te la Joshua, nu prea înţelegi de ce are această inexplicabilă şi obositoare, ce-i drept, fascinaţie pentru femei! Soţul zâmbi larg, iar Cressy realiză brusc ce anume atrăgea irezistibil la bărbatul acela micuţ, recunoscând în atitudinea lui aceeaşi încredere în forţa masculinităţii sale, ca şi în cazul lui Devlin.

– Şi dacă te uiţi atent la capul acela inteligent de pe umerii băiatului meu, continuă Mariana, n-ai zice că înăuntru zace un creier ca de maimuţă. Că aşa ai crede după felul cum s-a comportat. După cum văd, nu ţi-a oferit încă inelul, încât i se pare că, momentan n-ar trebui să te trateze cu tot respectul datorat unei logodnice. Îşi ridică ochii, studiindu-şi fiul cu acelaşi aer amuzat cu care o privise pe Cressy mai devreme. Dar să ştii un lucru, există o asemănare între Devlin şi unul din armăsarii lui. Îi place să se "fofileze", să se strecoare enervant pe unde poate, la fel ca şi lui. Aşa că ascultă-mi sfatul, Cressida, fii tare pe poziţie, ca şi până acum. E clar că are nevoie să fie pus la punct, să scoţi untul din el!

– Mamă, se poate? Cressy e și așa destul de rușinată și de confuză, zise Devlin, dând la o parte brațul protector al mamei sale și înlocuindu-l cu al său, în vreme ce Cressy încerca să revină la realitate după șocul suferit la auzul cuvântului "inel"

– Dar, eu... adică eu și cu Devlin, și... adică noi doi... vreau să spun că suntem doar iubiți. Se întrerupse brusc, ducându-și mâna la gura aceea păcătoasă, și rușinată de propria declarație, privind-o în grabă pe Ana. Fata surâse amabil, iar Cressy se simți îngrozitor. Se simți și mai îngrozitor realizând ce triumfătoare și răutăcioase fuseseră vorbele ei. Din câte știa, Devlin nu aruncase nici măcar o privire spre domnișorica cea distinsă. Ca atare, nu prea reacționase ca un bărbat care voia s-o recucerească!

– Devlin! Exclamația tatălui său avea acea autoritate pe care înfățișarea n-o trăda la prima vedere. Dar nu spuneai că ai de gând să te însori cu fata asta? Devlin, să știi că n-am bătut atâta drum ca să vedem cum îți scapă printre degete.

– Tată!

– Tu... le-ai spus că... urmează să ne căsătorim?

Vocea lui Cressy părea o șoaptă stinsă.

Devlin surâse, încurcat.

– Ne-a sunat acum câteva zile să ne pună în gardă, răspunse mama lui. Ca să ne roage să venim să te cunoaștem.

Acum câteva zile? Cressy își pipăi fruntea. Se simțea ametită. Acum câteva zile, ea și cu Devlin erau departe, foarte departe unul de altul.

– Te simți bine? Te-ai lovit la cap, Cressida? Devlin n-o mai strânge atât de tare în brațe. Las-o să respire. Joshua o smulse din îmbrățișarea lui Devlin, dovedindu-se uimitor de puternic, după care o așează pe bara de protecție a Rolls-ului, fierbinte din cauza soarelui arzător.

– Cressy? Te-ai lovit? Devlin îi dădu la o parte șuviele de un roșu-aprins, dezvelindu-i fruntea care nu fusese însă vătămată, și cercetând-o atent în lumina soarelui. Scumpo, ai pățit ceva?

– Poate ar fi bine să bei puțin ceai, zise blând Ana. E-ar fi să mă duc să-l rog pe Seiver să ne pregătească tuturor câte-o ceașcă de ceai? În afară de asta, vreau s-l sun pe soțul meu, la Wellington. O să fie surprins

când o să afle că ne despart doar câteva sute de kilometri.

– Nu-ți face griji, Cressida, totul o să fie în ordine, zise Mariana, dându-i la o parte pe cei doi bărbați și bătând-o încurajator pe Cressy, pe mână.

– Ana e căsătorită? Crsssy încerca să pună lucrurile în ordinea firească.

– Mmm, da. Cu cineva mult mai potrivit pentru ea decât Devlin, rosti mama lui, mulțumită și plină de afecțiune. Acum îmi dau seama ce tare te-ai speriat când ai dat cu ochii de noi. Dumnezeu știe ce ți-ai imaginat când ți-am prezentat-o pe Ana în felul acela! Este soția nepotului meu, iar el călătorește foarte mult, fiindcă se ocupă de afacerile noastre viticole, și asta încă de acum doi ani. Ea ne-a însoțit în călătorie fiindcă are vești extraordinare pentru Diego, și a dorit să i le transmită personal. E însărcinată. Așa că sora mea va avea un nepot înaintea mea. Dacă... voi doi... nu cumva? Privirea ei arăta jumătate dezamăgită, jumătate veselă și plină de speranță.

– Mamă, te rog, nu ne presa, dă-ne o șansă, rosti Devlin mieros, monumentala lui aroganță

manifestându-se, în toată splendoarea sa. Cressy se cutremură, oscilând între dragoste și furie.

Reuși să se debaraseze de privirile lor îngrijorate, ridicându-se în picioare, aranjându-și puțin vestimentația șifonată și trăgând aer în piept pentru a-și regăsi echilibrul interior.

– Eu...

Zgomotul ritmic care la început le incomodase discret conversația se transformă pe neașteptate într-o rafală furioasă de vânt. Cressy fu nevoită să-și țină poalele fustei cu mâna, aceasta umflându-se enervant în jurul coapselor ei. Părul se risipi și el, peste ochi, în vreme ce urechile îi erau asurzite de un pocnet constant, iar pietricele din pavaj zburau de colo-colo, zgâriindu-i gleznele. Când vântul se potoli iar zgomotul se transformă într-un simplu fâșâit, își dădu părul la o parte de pe față, dând cu ochii de elicopterul care tocmai aterizase pe peluza de lângă casă. Un bărbat cobora din el, aplecându-se mult în jos și strigând ceva către pilot.

Încă ținându-și marginile fustei șifonate cu mâinile, Cressy privi uimită bărbatul care se răsuci pe călcâie,

pornind apoi spre ei cu un pas care i se păru familiar. Dar mult mai cunoscută i se păru cutia uzată și zgâriată, a camerei foto pe care o avea agățată pe umăr, pe aceasta zărindu-se diverse etichete, semn că aparatul îl însoțise în multe călătorii.

– O, nu... Da, acum înțelegea de ce Max se auzise atât de prost la telefon. Nu-i telefonase din Auckland, ci dintr-un elicopter care era deja în zbor. Ah, nu se poate!

– M-am gândit că o să-ți facă plăcere să te întâlnești cu tatăl tău, șopti Devlin, fără a se arăta nedumerit de reacția ei.

Nu era vorba de un elicopter oarecare, de o vechitură, realiză Cressy. Ci de elicopterul lui Devlin!

– Tu ai aranjat toate astea? întrebă ea gâtuit.

– N-aș putea afirma așa ceva când e vorba de tatăl tău, replică el. Mi-am dat seama că preferă mai degrabă ca singurele "aranjamente" valabile să fie ale sale. L-am rugat pe Frank să afle unde este, apelând la agențiile de presă, dar cum nu puteam discuta cu el la telefon, i-am trimis un telefax prin sucursala locală a Asociației de Presă. După aceea, am aflat că se afla la

Auckland și că voia să se întâlnească cu mine. Așa că a trebuit să mă duc acolo.

– Adică, tu și cu Max v-ați cunoscut deja?

– Da, acum câteva zile. Dar a mai avut ceva de rezolvat, și de aceea nu s-a întors odată cu mine...

– Tu și cu Max? Împreună? Singuri, față în față? Cressy se temuse de o confruntare deloc plăcută între cei doi, dar își dădu seama, în secunda aceea, că existau pe lumea aceea lucruri și mai groaznice, cum ar fi acela ca Max și Devlin să-i decidă viitorul, ca niște dictatori nemiloși.

– Cress! Surprinsă? Primi o îmbrățișare de urs, punctată de exclamații care-i confirmară cele mai rele temeri. Eu am fost, cu siguranță! M-am temut întotdeauna să nu cumva să te măriți cu vreun nătărău, unul dintre cei care se țineau scai după tine. Sau să te îndrăgostești de vreun idiot care să-și dorească să stai acasă, ori și mai rău, să fotografiezi nunți și alte prostii. Băiatul ăsta are capul pe umeri. Să stau de vorbă cu el, ei bine, a fost ca și cum aș fi vorbit cu mine însumi!

Max îi zâmbi larg, fericit că exprimase cel mai mare

compliment de care era în stare, singura lui nemulțumire fiind că fiica lui părea o statuie pe care o strângea în brațe.

– Voi trebuie să fiți părinții lui Devlin. Îmi pare bine să vă cunosc! Strânse cu putere mâna Marianei, în vreme ce pe Joshua îl bătu zdravăn pe spate. Aveți un băiat pe cinste. Știe ce vrea și se luptă pentru ce-i e drag... Hei, dar ce-i asta... a avut cineva un accident? Fluieră, privind Rolls-ul lovit. N-a fost Cressy, nu-i așa?

– Uite că, din întâmplare, chiar ea a fost, rosti Cressy printre dinți, când fu în stare să rostească ceva cu voce tare. Și cred că va mai avea loc unul dacă nu-mi explică și mie unul dintre voi ce se petrece aici!

– Păi, ce să fie, fiica mea nu se mărită cu nimeni fără ca eu să-i ofer mâna ei! declară tatăl ei. A trebuit să anulez niște angajamente, nu pot să rămân decât de câteva zile, așa că zic să-i dăm zor. Dar asta nu înseamnă că nu putem face o nuntă elegantă. Cine se ocupă de organizare? Desigur, de fotografii mă voi ocupa eu, dar la capitolul etichetă, organizare, nu sunt un as. Dar mă poți instrui chiar tu, Mariana,

fiindcă pari o femeie stilată. Și pentru că tot voi fi eu cel care voi achita nota de plată, va trebui să am ultimul cuvânt, dar să știi că sfaturile nu le înghit cu prea multă grație.

– Ei, stai puțin. Nu va avea loc nicio nuntă! izbucni Cressy, întrerupând tirada tatălui ei.

– Cressy...

Ea ignoră îngrijorarea din tonul lui Devlin. N-avea dreptul să-i facă așa ceva.

Și asta pentru că Devlin pur și simplu nu m-a cerut de soție, încheie ea pe un ton de gheață. E prima oară când aud vorbindu-se despre asta, când se sugerează că am putea avea o relație pe termen lung. Din punctul meu de vedere, eu și cu Devlin "ne-am tăvălit puțin în fân", să spun așa, și asta a fost tot. Nu lua seama la reacția uimită a celor din jur, continuând pe același ton supărat: În afară de asta, nu sunt chiar atât de proastă, încât să mă mărit cu un om pe care nu-l cunosc, despre care știu doar că este un dictator plin de aroganță. Își privi fix tatăl: Dacă e atât de grozav, ce-ar fi să te căsătorești tu cu el, Max? Oricum, văd că știi mai bine decât mine ce are de gând. Eu am crezut

întotdeauna că un mariaj se bazează pe iubire și încredere, pe comunicare dar din punctul meu de vedere, Devlin nici măcar nu se străduiește să facă așa ceva! Devlin, data viitoare când te pregătești să faci o surpriză, asigiră-te că va fi una care îi va bucura pe ceilalți!

– Devlin, e adevărat? Nu i-ai vorbit despre sentimentele tale, despre intențiile tale? Te-ai grăbit să pregătești totul fără ca mai întâi s-o ceri de soție...? Mama lui părea îngrozită. Iată că avea pe cineva de partea ei, cugetă Cressy. Dragă Cressy, când ne-a sunat la Sevilla, ne-a spus că te iubește și că e sigur că te vom iubi și noi la fel de mult. Mi-a spus că îți place camera roșie, cu kitschul ei drăgălaș cu tot, și mi-am dat seama imediat că a ales femeia potrivită.

– Cred că ai procedat ca un prost, nu-i așa, fiule? i se adresă tatăl lui.

– Parcă spuneai că știi ce faci! îi ceru socoteală tatăl lui Cressy.

– Da, așa e, în fine... n-am avut timp... Devlin nu mai luă seama la criticile părinților. N-am fost arogant, Cressy. Ochii ei se măriră, nevenindu-i să

creadă ce aude, iar el încercă disperat să-și corecteze greșeala: bine, am fost puțin cam... Aveam nevoie să vorbesc despre tine... să spun ce simt, să vorbesc cu cineva despre toate astea, din moment ce cu tine nu aveam cum, fiindcă ai fugit! Se grăbi apoi să alunge acuzația insinuată de aceste vorbe, frecându-și cu degetul cicatricea care pulsa, iar Cressy observă încântată că degetul lui tremura de emoție. Voiam doar să-i pregătesc pentru ce va urma... așa că le-am spus doar că vreau să mă însor cu tine. Bine, de acord, poate chiar am spus "am de gând să mă însor", dar numai fiindcă mi-era teamă să iau în calcul alternativa... Pentru Dumnezeu, Cressy, fii sigură că nu mă așteptam să-i văd pe toți aici, sau măcar pe o parte din ei atât de repede... dând buzna peste noi!

– Și cât mai aveai de gând să aștepți, ca să mă obișnuiesc cu tine? întrebă sarcastic Cressy.

– O viață întreagă...

Cressy simți că i se oprește respirația, în vreme ce el îi prinse pumnii încordați și-i duse încet la pieptul lui. Era nespus de grav, cum nu-l mai văzuse până acum, nefiind atent decât la ea.

– Da, știu că am dat-o în bară, dar te rog să nu-mi porți pică pentru asta. La vârsta mea, e teribil să te îndrăgostești, să știi. Mă faci să mă înfior, să mă îngrozesc. Ai o putere atât de mare asupra mea, încât nu pot accepta să n-am niciuna asupra ta. Aseară ți-am spus ce simt, dar poate n-am fost suficient de coerent, și probabil nici nu am rostit acele vorbe în limba engleză. Dar dacă îți declar în secunda asta că te iubesc și că vreau să fii soția mea, o să spui "DA", Cressy? Oare spunea toate astea din cauza celor prezenți? Pentru că asta se aștepta de la el? Pentru că avea nevoie de o soție respectabilă pentru a-și construi o carieră politică? Scutură din cap, încercând să alunge gândul acela înspăimântător și minunat totodată, și anume că motivațiile lui nici măcar nu contau, până la urmă. Urma să-l aibă al ei. Vocea lui stăpânită întrerupse tăcerea ei de moment.

– Bine, dacă tu crezi că nu ne putem căsători fiindcă n-am petrecut suficient timp împreună, c-ar fi să avem un "menaj de probă", o vreme? După aceea ne putem căsători, dovedind că romantismul n-a dispărut între timp, că n-a fost ucis de rutina zilnică.

Asta e ceea ce vrei, Cressy? Să fii mai degrabă iubită, și nu soție? Tonul lui era cinic, plin de ironie, astfel că în jur se auziră murmure care trădau uimire, sau nemulțumire și protest.

– Hei, stai o clipă! Max ajunsese probabil rapid la concluzia că Devlin nu era un băiat pe cinste, la urma urmei.

– Devlin, nu poți vorbi acum despre asta! Mariana părea mai mult confuză decât furioasă.

– Hei, băiete, credeam că ai gusturi mai bune, îl repezi tatăl lui.

Doar Cressy percepu adevărul tulburător din spatele vorbelor lui în aparență seci și distante. El știa bine că-l iubea, dar voia să primească din partea ei doar ce era pregătită să-i ofere fără constrângeri.

– Și cum rămâne cu lumea politică? Nu vor respinge un candidat care nu apără imaginea unui cămin fericit?

El realiză îndată la ce se gândea.

– Politicienii de teapa ălora nu mă interesează. Și oricum, dacă m-ar interesa să intru în politică, aș face-o după propriile mele reguli.

– Reguli pe care doar tu le recunoşti. Nu e de mirare că tu şi cu Max v-aţi înţeles atât de bine, oftă Cressy, simţind că se topeşte de plăcere şi de încântare.

– Ei, cum rămâne, Cressy? Preferi mai degrabă să-mi fii iubită decât soţie? întrebă Devlin nerăbdător.

Cressy îşi răsfiră degetele pe pieptul lui fierbinte, zâmbetul ei îndemnându-l să uite de toate, s-o ia pe sus, s-o ducă în dormitor, să facă dragoste cu ea.

Replica ei îi distruse visul erotic.

– Da.

– Ce anume?

– Da, aş vrea să fiu iubita ta...

Doamne, merita să te uiţi la chipul lui în secunda aceea. Ba se înroşea, ba devenea livid, ca şi cum i-ar fi dat un pumn în plex. Nu fusese pregătit pentru un refuz, nu în adevăratul sens al cuvântului. Cressy se bucură de victorie; ştia că nu avea să dureze mult. Curând, mintea lui avea să pună lucrurile cap la cap.

Mai mult ca sigur se va întâmpla. În timp ce Max îşi exprima nemulţumirea şi tristeţea, Mariana îşi acoperea cu palmele faţa roşie ca focul, iar Joshua

bodogănea, învârtindu-se în loc rușinat, chipul lui Devlin se schimbă cât ai clipi. Șocul se transformă pe dată în admirație, în amuzament și... încântare. Pufni în râs, vesel, șocându-i pe toți cei de față, cu excepția lui Cressy. După care deveni serios, bucurând-o pe Cressy mai mult decât și-ar fi imaginat vreodată, când îi șopti blând:

– Ar fi o mare, onoare pentru mine.

– Cum adică onoare? se revoltă tatăl lui. Tocmai ți-a spus că n-are de gând să fie soția ta!

– Asta ai spus, Cressy? șopti Devlin, apropiindu-se și mai mult, tentat de flacăra ochilor ei de culoarea chimenului. Ciudat, mie mi s-a părut că tocmai ai spus că mă iubești atât de mult, încât poți fi tot ce-mi doresc...

– Dar nu într-o limbă pe care s-o înțeleg și eu, mormăi Max. Cressy zâmbi. Ce prostie să creadă că ea și cu Devlin nu se cunoșteau suficient. În momentele cheie, comunicau perfect.

– Da, zise ea.

– Ei, spune și tu, vorbi el, înciudat. Chiar trebuia să mă faci să trec mai întâi prin chinurile iadului?

– Diavolul trebuia să-și primească papara, zise ea cuprinzându-i gâtul cu brațele. O merita, dacă e așa mândru și arogant. De aceea a fost alungat din paradis!

– Da, dar acum l-a recâștigat, șopti el, râzând lângă buzele ei, savurând la rândul său victoria. O luă în brațe, continuând s-o sărute. Ei, dar nu trebuie să uităm de tradiție, rosti el tandru, pornind cu ea spre intrare. În timp ce intrau în casă, Devlin strigându-i lui Seiver să aducă șampanie, Cressy auzi undeva în spate vocea tatălui său care străpungea aerul asemenea unui tunet:

– Și cum rămâne? Căsătoria asta afurisită va avea loc sau nu...? Spaniolii au cumva obiceiul să treacă mireasa dincolo de prag... înainte de nuntă? Îmi explică și mie cineva ce se petrece? Voi de ce zâmbiți?

Da, o să aibă loc și nunta, își zise Cressy, visând clipa aceea. Cu siguranță, căsătoria va fi una fericită, deoarece învinseseră toate încercările.

Sfârșit